Autoare distinsă cu Edgar Award

NANCY SPRINGER

ENIGMELE ENOLEI HOLMES

MAI ISTEAȚĂ DECÂT CEL MAI INTELIGENT DETECTIV DIN LUME

CAZUL DOAMNEI STÂNGACE

★★

book HUMANITAS

NANCY SPRINGER

ENIGMELE ENOLEI HOLMES

CAZUL DOAMNEI STÂNGACE

Traducere din engleză și note
de Maria Rizoiu

Nancy Springer
The Case of the Left-Handed Lady: An Enola Holmes Mystery
Copyright © 2007 by Nancy Springer
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS, 2021, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-973-50-7301-5 (epub)

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

AM ŞTIUT CĂ AVEAM SĂ MOR

Am pornit mai departe, tremurând de frig şi de frică, cu urechile ciulite…

Fiind cu mintea în altă parte, mi-am dat seama prea târziu că cineva mergea în urma mea.

Am auzit un mic zgomot, poate scrâşnetul unui pantof de piele frecându-se de noroiul îngheţat şi de pietrişul de pe stradă, poate şuieratul unui suflu ticălos, dar, chiar când, uluită, am dat să ţip, să sar în lături şi să mă întorc, am simţit cum ceva mă strânge de gât.

Era ceva nevăzut, în spatele meu.

Teribil de puternic.

Mă strângea din ce în ce mai tare.

Nu era o mână de om. O… o teroare subţire, şerpuitoare, ce se strângea şi îmi intra în piele… nu eram în stare să gândesc şi nici n-am întins mâna spre pumnal; am reacţionat pur şi simplu, scăpând lampa şi ridicând mâinile ca să zgârii… acel lucru, orice-ar fi fost, care îmi chinuia gâtul… dar simţeam deja cum mi se taie răsuflarea, cum îmi zvâcneşte corpul de durere, cum mi se deschide gura într-un ţipăt surd, cum mi se întunecă privirea şi am ştiut pe loc că aveam să mor.

Mamei mele

LONDRA,
IANUARIE 1889

—N-am fi în această situaţie deplorabilă, a declarat cel mai tânăr şi mai înalt dintre cei doi bărbaţi aflaţi în salonaşul clubului, dacă n-ai fi încercat s-o trimiţi cu forţa la pension!

Cu trăsături aspre şi ascuţite, numai piele şi os, plimbându-se încoace şi încolo cu ghetele negre şi lucioase, pantalonii negri şi fracul negru, de seară, seamănă cu o egretă neagră.

— Dragul meu frate…

Aşezat comod într-un fotoliu adânc, tapiţat cu piele marocană, celălalt bărbat, mai în vârstă şi mai solid, ridică sprâncenele ca un gard viu pe timp de iarnă.

— O asemenea supărare nu îţi stă câtuşi de puţin în fire.

Vorbeşte cu calm, fiindcă acesta e clubul lui, mai precis salonul privat şi bine păzit destinat conversaţiilor, iar el abia aşteaptă excelenta friptură de vită de la cină, spunându-i fratelui său mai mic pe un ton înţelegător:

— Deşi nu încape îndoială că nesăbuita e singură în acest oraş plin de primejdii şi că s-ar putea să fi fost deja tâlhărită şi lăsată pe drumuri sau, şi mai rău, să-i fi fost răpită fecioria, nu trebuie să-ţi îngădui să te implici afectiv în această problemă.

— Cum să nu?

Bărbatul din picioare se întoarce pentru a-i arunca o privire aprigă, ca de uliu.

— E sora noastră!

— Iar cealaltă femeie dispărută e mama noastră. Şi ce dacă? Ai impresia că o vom găsi mai uşor dacă te agiţi ca un câine în coteţ? Dacă insişti să dai vina pe cineva? adaugă bărbatul aşezat, punându-şi mâinile împreunate pe vesta de mătase, umflată ca o pernă. Mama e persoana asupra căreia ar trebui să-ţi îndrepţi mânia.

Fiind logician, începe să recite motivele:

— Mama noastră e cea care a lăsat-o pe fată să umble nestingherită, în pantaloni, pe bicicletă, în loc să o înveţe bunele maniere. Mama noastră e cea care şi-a petrecut zilele pictând flori, în timp ce sora noastră se căţăra în copaci, mama noastră a delapidat fondurile menite pentru o guvernantă, un instructor de dans, rochii feminine cuviincioase *et cetera* pentru fată, şi tot mama noastră a abandonat-o, până la urmă.

— În ziua în care împlinea paisprezece ani! bombăne bărbatul din picioare.

— Ce contează dacă era ziua ei, sau nu? se plânge fratele mai mare, care începe să se plictisească de acest subiect. Mama e cea care şi-a neglijat îndatorirea, mergând până la abandon, şi…

— Şi apoi tu ți-ai impus voința în faţa unei tinere cu inima frântă, poruncindu-i să părăsească singura lume pe care a cunoscut-o vreodată şi care acum îi fuge de sub picioare…

— Era singurul mod raţional de a o face să se îndrepte, ca să aducă măcar a femeie cuviincioasă! îl întrerupe fratele mai mare cu asprime. Tu ar trebui să înţelegi cel mai bine logica…

— Logica nu e totul.

— E prima dată când te aud spunând aşa ceva!

Acum, bărbatul masiv nu mai e nici calm, nici în largul său. Se apleacă în fotoliu, cu botinele (acoperite de ghetre imaculate) înfipte bine în parchet. Întreabă de sus:

— De ce eşti aşa de… de copleşit de emoţii, de afectat? Prin ce diferă găsirea surorii noastre rebele şi fugare de orice altă mică problemă…

— Fiindcă e sora noastră!

— E atât de tânără faţă de noi, încât ai întâlnit-o fix de două ori în toată viaţa ta.

Bărbatul înalt şi agitat cu chip acvilin încremeneşte de-a binelea.

— O dată ar fi fost suficient.

Glasul lui grăbit şi tăios se domoleşte şi se înmoaie, dar nu-şi întoarce privirea către fratele lui; în schimb, pare că se uită prin pereţii cu lambriu de stejar ai salonului către un loc – sau un timp – îndepărtat. Continuă:

— Îmi aminteşte de mine când eram de vârsta ei, cu nasul şi bărbia pronunţate, dezlânat, stângaci, neizbutind să-mi găsesc locul printre…

— Prostii!

Deodată, fratele cel mare pune capăt acestor baliverne.

— E strigător la cer! E o *femeie*. Are un intelect inferior, are nevoie să fie protejată… nu încape nicio comparaţie.

Se încruntă şi îşi domoleşte tonul precum un politician care caută să se impună:

— Asemenea îndoieli cu privire la cele întâmplate în trecut nu ajută la nimic; singura întrebare raţională care se pune acum este cum ai de gând să o găseşti?

Părând a face un efort de voinţă, bărbatul înalt îşi întoarce privirea visătoare şi-l ațintește cu ochii ageri şi cenuşii pe fratele său. După o clipă de tăcere, spune doar atât:

— Am un plan.

— Nici nu mă aşteptam la mai puţin. Ai de gând să mi-l împărtăşeşti şi mie?

Tăcere.

Întinzându-se la loc pe fotoliu, fratele mai mare zâmbeşte din vârful buzelor.

— E cu neputinţă să nu-ţi păstrezi o aură de mister, nu-i aşa, Sherlock?

Fratele mai mic, cunoscut şi ca „marele detectiv“, ridică din umeri cu la fel de multă răceală ca fratele mai mare.

— Nu are niciun rost să-ţi dezvălui ceva în acest moment, dragul meu Mycroft. Dacă voi avea nevoie de ajutorul tău, fii sigur că ţi-l voi cere.

— Atunci, de ce-ai venit aici în această seară?

— Ca să-ţi spun ce gândesc, măcar de data asta.

— Eşti sigur că judeci cu mintea, dragul meu Sherlock? Mi se pare că gândirea ta e indisciplinată. Te-ai lăsat copleşit de emoţii. Pari epuizat.

— Mai bine aşa decât să nu simt nimic.

Cu un gest hotărât, Sherlock Holmes îşi ia șapca, mănuşile şi bastonul, apoi pornește spre uşă.

— Noapte bună, Mycroft.

— Îţi urez să-ţi duci planul la bun sfârşit, dragă Sherlock. Noapte bună.

CAPITOLUL 1

Cu uimire, am citit biletul adus de aprod pe o tipsie de argint.

— Dr. John Watson.

Am rostit numele cu voce tare, ca să mă asigur că văzusem bine, fiindcă nu-mi venea să cred că tocmai această persoană avea să fie primul client care păşea în biroul abia deschis – în ianuarie 1889 – al singurului perditorian ştiinţific din Londra – şi din întreaga lume.

Dr. John Watson? John era un nume destul de comun, dar Watson? Şi doctor, pe deasupra? El trebuia să fie, dar tot nu-mi venea să cred.

— Să fie oare cine cred eu, Joddy?

— Eu de un' să ştiu, *milady*?

— Joddy, ţi-am mai spus să mi te adresezi cu „domnişoară Meshle". *Domnişoară* Meshle.

Am dat ochii peste cap, dar la ce era să mă aştept de la un băiat pe care mama lui îl botezase Jodhpur (scris greşit „Jodper" în registrul parohiei), fiindcă i se păruse că pantalonii de călărie[1] sună nobil? Uluit de volanele şi mânecile mele bufante, Joddy îmi spunea „*milady*", dar trebuia să se abţină, ca lumea să nu înceapă să pună întrebări. Pe de o parte, voiam ca aprodul să fie uluit în continuare, ca să nu-şi dea seama că, de fapt, sunt o fată nu cu mult mai mare decât el, dar, pe de alta, voiam să înceteze cu „*milady*".

Cu mai mult calm, amintindu-mi să nu-mi trădez în faţa lui accentul aristocratic, l-am întrebat:

— I-ai spus deja domnului că doctorul Ragostin e plecat?

— Da, *milady*. Adică, da, domnişoară Meshle.

Cabinetul perditorianului ştiinţific purta numele unui oarecare doctor Leslie T. Ragostin, fiindcă un om de ştiinţă nu putea fi decât bărbat. Dar „doctorul Ragostin" n-avea să fie niciodată la birou, fiindcă el – doctorul cu doctorat – nu exista decât în imaginaţia mea şi pe afişele şi cărţile de vizită pe care le lăsam în magazine, chioşcuri, tarabe de fructe şi amfiteatre, pe

unde apucam.

— Pofteşte-l pe domnul doctor Watson în biroul meu, şi voi vedea dacă îi pot fi de folos.

Joddy n-avea mintea brici, dar era îmbrăcat la patru ace: livrea cu fireturi la mâneci, pantaloni cu vipuşcă, mănuşi albe şi o pălărie în dungi care pe capul lui arăta mai degrabă a tort în miniatură. De ce nu? Cele mai multe uniforme arată ridicol.

Imediat ce-a dispărut, m-am prăbuşit pe scaunul de lemn din spatele biroului, dar genunchii îmi tremurau atât de tare, încât îmi foşneau jupoanele de mătase. Aşa nu mergea. Am tras aer adânc în piept, am închis ochii o clipă şi am evocat în minte chipul mamei mele. Odată cu imaginea ei, aproape că i-am auzit glasul: „Enola, te vei descurca foarte bine de una singură“.

Acest exerciţiu mental a avut efectul scontat.

Liniştită, am deschis ochii la timp pentru a-l vedea pe Joddy cum îl conduce pe doctorul Watson din încăperea care servea drept sală de aşteptare.

— Domnule doctor Watson, eu sunt secretara doctorului Ragostin, domnişoara Ivy Meshle.

I-am întins mâna oaspetelui şi am văzut exact ce m-am fi aşteptat să văd citindu-i scrierile: un gentleman englez solid, nu foarte înstărit, dar cu siguranţă din clasa de sus, cu un chip rumen, ochi blânzi şi o oarecare tendinţă de îngrăşare.

Speram ca şi el, uitându-se la mine, să vadă ceea ce pretindeam că sunt: o tânără muncitoare, cât se poate de obişnuită, cu o broşă bulbucată în piept, cu o pereche de cercei la fel de oribili, înveşmântată în materiale ieftine care imitau ultima modă (la fel de ridicolă ca şi uniforma). O fată cu bucle blonde care nu erau toate ale ei, ci îi aparţinuseră cândva, cel mai probabil, unei ţărănci bavareze. O tânără domnişoară respectabilă, dar care nu era de rang înalt. Una al cărei tată ar fi putut fi şelar sau hangiu. O fată aflată, cel mai probabil, în căutarea unui soţ. Dacă, datorită broşei amintite, colierului ca o zgardă de câine, nenumăratelor funde şi meşelor prea evidente, lăsam această impresie, atunci deghizarea mea era reuşită.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Meshle.

Doctorul Watson îşi scosese deja pălăria, fireşte, dar aşteptase, aşa cum se cuvine, să-mi strângă mâna înainte de a-şi scoate mănuşile şi de a i le da aprodului, împreună cu bastonul.

— Vă rog, luaţi loc.

I-am făcut semn spre fotoliu.

— Apropiaţi-vă de şemineu. E teribil de frig afară, nu-i aşa?

— E îngrozitor. N-am mai văzut Tamisa atât de îngheţată, încât să poţi patina de la un cap la altul.

În timp ce vorbea, îşi freca mâinile şi le întindea către foc. În ciuda tuturor eforturilor, încăperea nu era prea călduroasă şi eram invidioasă pe oaspetele meu pentru scaunul confortabil şi tapiţat. Cumva, frigul şi umezeala nu mă deranjaseră atât de tare până să vin la Londra, unde văzusem deja un cerşetor – sau rămăşiţele lui – îngheţat bocnă pe caldarâm.

M-am aşezat la loc pe scaunul ţeapăn de lemn din spatele biroului, mi-am tras şalul mai bine pe umeri, mi-am frecat şi eu mâinile (înţepenite, în ciuda mănuşilor croşetate din care mi se iţeau degetele), apoi am luat creionul şi carneţelul.

— Domnule Watson, îmi pare rău că doctorul Ragostin e plecat. Sunt sigură că ar fi fost încântat să vă cunoască. Dumneavoastră sunteţi *acel* doctor Watson, asociatul domnului Sherlock Holmes, nu-i aşa?

— Eu sunt.

Politicos, chiar umil, s-a întors spre mine ca să-mi vorbească.

— Am venit aici chiar din partea domnului Holmes.

Inima a început să-mi bată atât de tare, încât mă temeam să n-o audă oaspetele. Nu mai puteam pretinde că un accident fericit – sau nefericit – îl adusese aici tocmai pe acest om.

Ca să se întâlnească cu singurul doctor din lume specialist în găsirea lucrurilor şi a persoanelor dispărute.

Dar am încercat să adopt un ton politicos, cu accentul caracteristic clasei de mijloc şi atitudinea de eficienţă şi supunere potrivită oricărui funcţionar.

— Chiar aşa?

Prefăcându-mă că iau notiţe, am întrebat:

— Ce fel de problemă are domnul Holmes?

— Sunt sigur că mă veţi înţelege, domnişoară Meshle, dar aş prefera să

aştept să discut în particular cu domnul doctor Ragostin.

Am zâmbit.

— Iar eu sunt sigură că veţi înţelege, domnule Watson, că sunt îndreptăţită să consemnez datele preliminare, astfel încât domnul Ragostin să nu-şi piardă timpul preţios. Sunt autorizată să îl reprezint pe doctorul Leslie Ragostin – nu şi să acţionez, fireşte (am adăugat, pentru a-i adormi neîncrederea înnăscută faţă de orice femeie), însă de multe ori eu sunt ochii şi urechile dumnealui. Aşa cum şi dumneavoastră sunteţi pentru domnul Sherlock Holmes, am adăugat, încercând să-l trag de limbă cât mai subtil.

Încercând să nu-i arăt că, în sinea mea, îi spuneam *Vă rog! Vă rog! Trebuie să ştiu dacă am ghicit ce vă aduce aici*.

— Da, a zis doctorul Watson şovăitor. Întocmai.

Avea într-adevăr ochi foarte blânzi, mai cu seamă când era îngrijorat.

— Dar nu sunt sigur că… e o chestiune delicată, vedeţi dumneavoastră… Holmes nu ştie nimic despre această vizită.

Dar… nu fusese trimis de fratele meu?

Inima mea s-a mai liniştit, dar a început să mă doară.

Pe un ton absent, i-am spus doctorului Watson:

— Vă asigur că voi fi cât se poate de discretă.

— Fireşte. Bineînţeles.

De parcă interesul meu scăzut l-ar fi încurajat pe el, un suflet chinuit, să se descarce, doctorul Watson a apucat strâns braţele fotoliului şi a început povestea:

— Cu siguranţă, ştiţi că am locuit mai mulţi ani împreună cu domnul Sherlock Holmes la începutul uluitoarei sale cariere, dar, eu fiind acum căsătorit şi având un cabinet medical, îl văd mult mai rar decât odinioară. Totuşi, n-am putut să nu bag de seamă că în această vară a părut neliniştit, iar în ultimele luni, de-a dreptul tulburat, încât nu mai mănâncă aşa cum trebuie, nici nu mai doarme, şi am ajuns să-mi fac griji pentru el, nu doar ca prieten, ci şi ca medic. A pierdut în greutate, are o paloare nesănătoasă şi a devenit deosebit de melancolic şi de iritabil.

Consemnând de zor toate acestea pentru „doctorul Ragostin“, stăteam aplecată deasupra biroului, ascunzându-mi privirea de doctorul Watson. Un lucru bun, deoarece cu siguranţă că eram vizibil stupefiată; îmi dăduseră

lacrimile. Fratele meu, un model al gândirii logice, e tulburat? Nu poate dormi? Nu-l credeam capabil de sentimente atât de profunde. Cu atât mai puţin faţă de mine.

Doctorul Watson a urmat:

— Deşi l-am întrebat în repetate rânduri ce anume îl macină atât de tare, nu recunoaşte că ar avea vreo problemă, iar ieri, când am stăruit cu întrebările, a avut o ieşire nervoasă care nu-i stă deloc în fire, fiindcă de obicei are un autocontrol de fier; o ieşire atât de iraţională, încât am socotit de cuviinţă că trebuie să fac ceva în privinţa îngrijorării mele, fie că-i place, fie că nu, pentru binele lui. De aceea, m-am dus la fratele lui, domnul Mycroft Holmes…

Mi-am dat seama că Ivy Meshle n-ar trebui să ştie nimic despre fratele lui Sherlock Holmes. Prin urmare, l-am întrerupt:

— Cum se scrie, vă rog?

— E un nume ciudat, nu-i aşa?

Watson mi-a dictat numele lui Mycroft pe litere şi mi-a dat adresa lui Mycroft din Londra, după care a continuat:

— După o oarecare ezitare, Mycroft Holmes mi-a mărturisit că el şi Sherlock Holmes se află în situaţia nefericită de a nu-şi putea găsi mama. Şi nu doar mama lor nu e de găsit, ci şi sora lor mai mică. Doi membri ai familiei – singurele lor rude rămase în viaţă – au dispărut.

— Ce cumplit! am murmurat eu, cu privirea în pământ.

Nu-mi mai venea să plâng, îmi venea să râd – ba chiar să-i dau cu tifla „măreţului“ frate mai mare Mycroft, care voise să mă transforme într-o domnişoară delicată – şi de-abia am reuşit să-mi iau o figură îndeajuns de îngrijorată și să joc rolul cuiva care nu ştie nimic despre toate acestea.

— Au fost răpite?

Doctorul Watson a clătinat din cap.

— N-au primit nicio cerere de răscumpărare. Nu, sunt fugare.

— Ce şocant! mi-am amintit eu să mă prefac neştiutoare. Au fugit împreună?

— Nu! Separat. Mama a dispărut vara trecută, iar fata a fugit după şase săptămâni, tocmai când urma să fie trimisă la pension. A plecat singură. Acesta este motivul pentru care Holmes a pus totul la suflet. Vedeţi

dumneavoastră, dacă fata ar fi cu mama ei, n-ar fi de acord, dar ar şti că sora lui e în siguranţă. Dar se pare că fata – care e încă o copilă – a călătorit de una singură până la Londra!

— O copilă, spuneţi?

— Are numai paisprezece ani. Mycroft Holmes mi-a spus că el şi fratele lui au motive să creadă că fata are acces la fonduri considerabile…

Am încremenit, cuprinsă de un fior de teamă. Cum de-şi dăduseră seama de asta?

— …şi se tem că s-a deghizat într-un tânăr aristocrat…

M-am relaxat, deoarece nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Speram să nu ajung vreodată să apelez la un clişeu teatral precum deghizarea în bărbat. Deşi cu siguranţă n-aveam să mă opresc doar la Ivy Meshle.

— …şi că astfel ar putea fi expusă unor influenţe decadente, a continuat doctorul Watson, şi ar putea să cadă pradă unui stil de viaţă rău famat.

Rău famat? Nu ştiam nici pe departe la ce se referă, dar luam notiţe conştiincioasă.

— Domnul Mycroft Holmes şi domnul Sherlock Holmes au motive să creadă aşa ceva? l-am întrebat.

— Da. Mama era, sau este, o sufragetă convinsă şi se pare că, din păcate, copila a fost modelată după un tipar cu totul lipsit de feminitate.

— Într-adevăr. Ce trist!

Ridicând privirea pe sub ciuful de breton fals, am bătut din genele false şi i-am zâmbit doctorului cu buzele colorate subtil; chiar aşa, folosisem un strop din acea substanţă de proastă reputaţie numită „ruj“ pe toată faţa, pentru a-mi preschimba paloarea aristocratică a tenului meu într-un roz mai sănătos şi mai comun.

— I-aţi putea da domnului Ragostin fotografia tinerei?

— Nu. Nici pe a mamei. Se pare că ambele se fereau de fotografi.

— Dar de ce ar face aşa ceva?

Doctorul Watson a oftat, iar expresia feţei lui s-a înăsprit pentru prima dată.

— Probabil că din pricina ambiției lor de a se purta contrar legilor firii femeieşti.

— Mi-aţi putea spune cum le cheamă şi cum arată, vă rog?

Mi-a dictat numele lor pe litere: doamna Eudoria Vernet Holmes, domnişoara Enola Holmes. (Mama dăduse dovadă de clarviziune când mă numise Enola, care, scris invers, înseamnă „singură“[2].)

Doctorul Watson a adăugat:

— Din câte mi s-a spus, dintre ele două, fata e cea care atrage atenţia. E înaltă şi slabă…

Încercasem să iau în greutate, dar până acum nu avusesem succes, din cauza supelor din cap de peşte şi a tocăniţelor din cap de oaie gătite de proprietăreasa mea cea zgârcită.

— …are o faţă prelungă, cu nasul şi bărbia pronunţate, vreau să zic ciceroniene…

Ce mod elegant de a spune că semăn mult prea mult cu fratele meu Sherlock. Nereuşind încă să mă îngraş, ţineam în gură, în dreptul fiecărui obraz, câte un dispozitiv de cauciuc menit să împlinească o altă parte a corpului care nu se poate menţiona aici. Acestea, împreună cu protezele pentru nări, îmi schimbau considerabil forma feţei.

— …şi o siluetă filiformă, lipsită de farmec feminin, a continuat doctorul Watson. A arătat o preferinţă pentru îmbrăcămintea masculină şi activităţile băieţeşti, merge cu paşi mari, masculini şi e posibil să nu mai poată fi integrată în societate dacă nu e găsită cât mai repede.

— Şi mama? am întrebat eu, pentru a schimba subiectul înainte să izbucnesc în râs.

— E în vârstă de şaizeci şi patru de ani, dar pare mult mai tânără. Nu se remarcă în vreun fel din punct de vedere fizic, dar în privinţa temperamentului, e aprigă şi încăpăţânată. O artistă talentată, care, din păcate, şi-a concentrat toată energia asupra aşa-ziselor drepturi ale femeii.

— A, îşi doreşte să poarte pantaloni?

Doctorul Watson a zâmbit, văzând dispreţul pe care îl arătam faţă de aceste reformatoare.

— Cel mai probabil. Preferă aşa-numita „îmbrăcăminte raţională“.

— Există vreun indiciu cu privire la locul unde s-ar putea afla?

— Niciunul. Însă, aşa cum am spus, e posibil ca fata să fie în Londra.

Am lăsat creionul din mână şi m-am întors cu faţa la el.

— În regulă, domnule Watson. Îi voi transmite toate detaliile domnului

Ragostin. Dar trebuie să vă previn că e puţin probabil să accepte cazul.

Primul meu caz reprezenta o dilemă: cum să mă găsesc pe mine însămi? N-aveam cum să mă ating de el.

— De ce nu?

Deja mă gândisem la un răspuns.

— Fiindcă nu îi place să aibă de-a face cu intermediari. Va întreba de ce nu a venit domnul Sherlock Holmes personal…

Doctorul Watson m-a întrerupt cu asprime, deşi mânia lui nu era îndreptată către mine.

— Fiindcă Holmes e prea rezervat, prea mândru. Dacă nici *mie* nu mi-a dezvăluit cauza tulburării lui, credeţi că i s-ar fi destăinuit unui străin?

— Dar şi dumnealui e anchetator, am spus eu cu blândeţe.

— Mai rău! S-ar simţi umilit în prezenţa…

Doctorul Watson s-a întrerupt abrupt, apoi a întrebat:

— Dacă tot veni vorba, mă întreb oare *cine* este acest doctor Ragostin? Îmi cer iertare, domnişoară…

— Meshle.

Se ia numele *Holmes*, se inversează silabele – *Mes hol* – şi se scriu aşa cum se pronunţă, *Meshle*; e absurd de simplu. Dar nu-şi va da seama niciodată. Nimeni nu şi-ar da seama.

— Domnişoară Meshle. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar m-am interesat şi nimeni nu a auzit de doctorul Ragostin. Am venit aici doar pentru că pretinde a fi specialist în găsirea persoanelor dispărute…

— A oricărui lucru dispărut, am intervenit eu.

— Dar nu am găsit pe nimeni care să îl recomande.

— Fiindcă se află la început de carieră, aşa cum a fost odinioară şi prietenul dumneavoastră. Doctorul Ragostin încă nu şi-a câştigat un renume. Dar veţi fi bucuros să aflaţi că e un discipol al metodelor domnului Sherlock Holmes.

— Chiar aşa? a răspuns doctorul Watson, părând împăcat.

— Da. Îl venerează pe domnul Holmes şi va fi teribil de mirat să afle că idolul lui n-a reuşit să-şi găsească mama şi sora.

Aplecându-se, de parcă fotoliul lui ar fi devenit dintr-odată incomod, doctorul Watson şi-a dres glasul:

— Aceasta, a continuat el mai blând, e din pricina faptului că, în mod obişnuit, Holmes nu are de-a face cu astfel de cazuri. I se par banale şi neinteresante şi nu se ocupă de ele. Chiar ieri, a adăugat Watson, când am fost în vizită la Holmes, am dat peste Sir Eustace Alistair şi doamna Alistair, care fuseseră să-l roage să o găsească pe fiica lor, dar au plecat cu coada între picioare.

Am ignorat faptul că e cu neputinţă ca nişte oameni să aibă o coadă între picioare, fiindcă atenţia mea era acaparată de cele aflate.

— Sir Eustace Alistair? Fiica lui a dispărut? Dar n-am citit nimic în ziare…

Watson şi-a dus mâna la gură şi a tuşit.

— Au ţinut secret pentru a preveni un scandal.

Asta însemna că se temeau ca fata să nu fi fugit cu un iubit. Trebuia să cercetez chestiunea. Ştiam că doctorul Watson n-avea să-mi mai spună nimic – deja se temea că dezvăluise prea mult –, dar îmi oferise primul meu caz. Aveam s-o găsesc pe fiica dispărută a baronetului.

Watson s-a ridicat nu prea mulţumit; întrevederea noastră luase sfârşit. Am sunat din clopoţel şi l-am chemat pe Joddy să-l conducă.

— Vreau să mă întâlnesc personal cu doctorul Ragostin, înainte să acţioneze în vreun fel, mi-a spus Watson.

— Desigur. Adresa dumneavoastră? Doctorul Ragostin vă va contacta îndată ce îmi va studia însemnările, l-am minţit eu.

După ce am copiat adresa, m-am ridicat să-mi conduc oaspetele.

Iar după ce oaspetele a plecat, m-am aşezat pe fotoliul rămas liber de lângă foc şi am început, în mod paradoxal, să tremur.

---

1. În engleză, cuvântul *jodhpurs* desemnează pantalonii de călărie.
2. *Alone*, adică „Enola“ scris invers, înseamnă „singur“ în limba engleză.

CAPITOLUL 2

Tremuram de frică.

De frica fratelui meu Sherlock, pe care îl adoram.

Era idolul meu. Era duşmanul meu. Aproape că îl veneram. Dar dacă m-ar fi găsit, mi-aş fi pierdut libertatea pentru totdeauna.

Şi totuşi – era tulburat din pricina mea?

Nu mai puteam să mă amăgesc cu gândul că îi rănisem doar mândria.

Dar ce era de făcut? Dacă i-aş da lui Sherlock Holmes cel mai mic semn că sunt în siguranţă, l-ar folosi cumva pentru a mă prinde în cursă.

Trebuia să mă gândesc şi la mama. Cât timp mai avea la dispoziţie ca să se bucure de libertate şi de fericire, departe de constrângerile bunei-cuviinţe şi de „locul femeii“, înainte să plece de pe această lume? Oare doar bărbaţilor li se îngăduie să aibă mândrie?

Gândurile mele au zăbovit doar puţin la celălalt frate al meu, Mycroft; nu-mi păsa dacă îi rănisem sau nu mândria. Deşi era la fel de inteligent ca Sherlock, în rest aducea mai degrabă cu un cartof rămas de la cina de ieri, rece şi fără vlagă. Nu-i păsa de mine cât să încerce să mă găsească.

Dar mai era ceva de luat în seamă: de ce se obosise Mycroft să-i povestească lui Watson despre mine?

Dacă totul era o minciună? Dacă vizita doctorului Watson era doar un şiretlic, iar Sherlock îşi trimisese prietenul să mă spioneze?

Aiureli! Fratele meu nu avea de unde să ştie…

Dar cumva, *ştia* ceva ce n-ar fi trebuit nici măcar să bănuiască, şi anume că aveam bani. Şi poate observase că doctorul Ragostin ocupase biroul aşa-zisei „perditoriene astrale“ pe care eu, Enola Holmes, o trimisesem la închisoare. Dacă Sherlock Holmes bănuise o legătură?

Puţin probabil, am hotărât eu după ce am întors acest gând pe toate feţele. Mai curând, dacă Sherlock Holmes îl trimisese pe doctorul Watson să mă spioneze, o făcuse din curiozitate, pentru a vedea dacă „perditorianul

ştiinţific“ i-ar putea face concurenţă ca detectiv.

Caz în care, oare era cu putinţă ca fratele meu să nu sufere, de fapt?

Dar aş fi putut să jur că citisem o îngrijorare sinceră în privirea doctorului Watson.

Fir-ar! De unde era să ştiu ce să fac în privinţa *familiei*? Levitaţia şi spiritismul mi se păreau mai uşor de înțeles.

Aş fi vrut s-o pot întreba pe mama. Totuşi, n-o mai văzusem din acea zi fatidică din iunie anul trecut, când plecase pe neaşteptate. Într-adevăr, nu ştiam exact unde era. Ţinusem legătura doar prin intermediul rubricilor de anunţuri din *Gazeta Pall Mall* (ziarul ei preferat, cult, dar mai progresist decât *Times*), *Femeia modernă*, *Jurnalul Drepturilor Individuale* şi alte câteva publicaţii, folosind mesaje încifrate sau codificate. De pildă, când bănuisem că era împreună cu ţiganii nomazi, scrisesem următorul anunţ:

Crizantema mea: A şasea literă a supunerii, a cincea literă a prieteniei, prima literă a afecţiunii, prima literă a delicateţii, a patra literă a dulceţii şi a cincea literă a generozităţii. Corect? Ivy[3].

Crizantema devenise numele de cod al mamei, iar mesajul în sine se referea pur şi simplu la diverse flori, aşa cum apar în *Limbajul florilor*, o carte pe care mi-o dăruise mama – acest simbolism le era cunoscut celor care comunicau prin intermediul buchetelor. Aşadar, în anunţul meu – un soi de buchet inversat – *supunerea* trimitea la clopoţel, *prietenia* la cârciumăreasă, şi tot aşa, la garoafă, albăstrele, magnolie şi gladiolă. A şasea literă a *clopoţelului* era Ţ, a cincea literă a cârciumăresei era I, şi tot aşa, pentru a scrie cuvântul *ţigani*.

Într-o săptămână, mama îmi răspunsese printr-un cod al florilor similar: „Da. Unde eşti?“.

Iar eu îi răspunsesem în acelaşi fel: „La Londra“.

Acesta era singurul mod în care ţinuserăm legătura. Îmi doream nespus s-o văd pe mama, dar ezitam din pricina sentimentelor puternice pe care le nutream faţă de ea, nu toate plăcute.

Nici nu eram sigură de toate. De aceea, preferam s-o găsesc la momentul potrivit, atunci când îmi va conveni mie.

Dar pentru moment, aceste veşti tulburătoare despre Sherlock… am hotărât că era cazul să las ezitările de-o parte.

Voiam să mă sfătuiesc cu mama. *Trebuia* să mă sfătuiesc cu mama.

Dar era obligatoriu să fiu precaută.

Am aşteptat până am ajuns acasă, departe de Joddy şi de ceilalţi servitori.

Deşi aş fi putut să stau confortabil la unul din etajele superioare ale clădirii gotice care adăpostea biroul doctorului Ragostin, mi s-a părut mai înţelept să n-o fac. În schimb, „doctorul Ragostin“ închiriase acele odăi mai multor chiriaşi mai degrabă boemi (asigurându-mi astfel venitul), iar eu îmi găsisem o locuinţă modestă în East End, unde fratele meu era puţin probabil să mă găsească – nu i-ar fi trecut prin cap că sora lui s-ar aventura vreodată în asemenea mahalale. În reşedinţa mea ponosită, o casă dărăpănată înghesuită între două blocuri de culoarea funinginii, eram singura chiriaşă. Proprietăreasa, o văduvă drăguță şi în vârstă pe nume doamna Tupper, era din fericire surdă şi trebuia să strigi într-o pâlnie pe care o ţinea la ureche ca să te audă. De aceea, nu-mi putea pune prea multe întrebări. Singura servitoare era o fată în casă pe care n-o vedeam niciodată. În toate privinţele, pentru mine era ascunzătoarea ideală.

Astfel, am aşteptat lăsarea serii şi, în intimitatea dormitorului meu modest, scăpată de corsetul incomod, de amplificatorul de bust, de zorzoanele, de meşele şi de protezele lui Ivy Meshle, m-am relaxat lângă foc într-un halat, cu picioarele ridicate pe o pernă din pricina curentului rece care mătura podeaua.

Am tras mai aproape o lumânare şi am început să compun un mesaj cifrat pentru mama.

CORN PATRU IRIS DE DOUĂ ORI CÂTE TREI
VIOLETE ȘI FLORI DE MĂR CÂTE?

Mă hotărâsem că acest mesaj trebuia să fie diferit de cele dinainte şi mult mai dificil. De unde ştia Sherlock că aveam bani? Acest lucru mă îngrijora nespus. Dacă ştia despre bani, oare descifrase cumva şi mesajele precedente din paginile de anunțuri personale din *Gazeta Pall Mall* și reușise să-și dea seama că ne aparţineau mie şi mamei?

Am luat ce scrisesem până atunci şi am împărţit textul în grupuri de câte trei litere:

COR NPA TRU IRI SDE DOU ĂOR ICÂ TET REI VIO
LET EȘI FLO RID EMĂ RCÂ TE?

Ca măsură de precauţie, nu mă semnasem cu numele meu de cod, Ivy, dar speram ca mama să recunoască totuşi cifrul şi să-şi dea seama că e de la mine după codul florilor. *Irisul* era simbolul pentru mesaj.

Dar mai speram cu ardoare şi ca mama să înţeleagă în ce fel se schimbase codul de data asta – irisul e deosebit pentru că are trei petale mari deasupra şi trei dedesubt, floarea de corn e aparte pentru cele patru petale, iar violetele şi florile de măr au câte cinci. Amintisem violetele pentru că reprezentau fidelitatea. Iar floarea de măr, fiindcă atunci când eram mică, mama tăia uneori mărul longitudinal ca să-mi arate steaua cu cinci colţuri din mijloc şi să-mi explice că mărul şi seminţele lui cresc din floarea cu cinci petale.

După ce-am împărţit mesajul, l-am întors:

TE? RCÂ EMĂ RID FLO EȘI LET VIO REI TET ICÎ
ĂOR DOU SDE IRI TRU NPA COR

M-am uitat ţintă la semnul întrebării. Ar face cifrul prea uşor de rezolvat. L-am înlocuit cu ceea ce mama ar numi un „nul“:

TEX RCÂ EMĂ RID FLO EȘI LET VIO REI TET ICÎ
ĂOR DOU SDE IRI TRU NPA COR

Gata. M-am gândit că mama l-ar rezolva uşor, fiindcă semăna cu primul cifru cu care mă pusese în dificultate. Dar acesta era doar un mesaj preliminar care s-o facă pe mama să se gândească la numărul cinci.

Speram să-şi dea seama apoi că alfabetul poate fi împărţit în cinci secţiuni:

ABCDE
FGHIJ
KLMNO
PQRST
UVWXYZ

Fiecare secţiune are câte cinci litere, mai puţin ultima, dar Y e folosit atât de rar, încât poate fi socotit împreună cu Z.

Apoi, am scris adevăratul mesaj către mama, CADE PODUL LONDREI URGENT TREBUIE SĂ VORBIM, şi l-am codat aşa:

C e în primul grup de litere şi e a treia literă de pe rând: 13. *A* e în primul rând, prima literă: 11.

Şi aşa mai departe.

13111415 4135145132 32353414431524
514322153445 45431512512415 4411
523543122433

M-am gândit să pun toate numerele unul după altul şi s-o las pe mama să separe cuvintele ulterior, dar m-am răzgândit. Îi va fi destul de greu să descifreze mesajul (prima literă de pe al treilea rând sau a treia literă de pe primul rând?) şi aluzia la podul Londrei, menită să-i spună unde era pericolul şi unde voiam să ne întâlnim.

Ultima variantă suna aşa: TEX RCÂ EMĂ RID FLO EŞI LET VIO REI TET ICÎ ĂOR DOU SDE IRI TRU NPA COR 13111415 4135145132 32353414431524 514322153445 45431512512415 4411 523543122433.

L-am copiat de mai multe ori pentru mai multe ziare diferite, am verificat fiecare copie de trei ori ca să nu se strecoare greşeli şi am împăturit hârtia în trei, lipind marginile suprapuse cu ceară – ceară obişnuită, de lumânare, fiindcă n-aveam ceară colorată pentru sigiliu. După ce-am scris adresele pe dosul foilor împăturite, le-am pus deoparte.

A doua zi aveam să le duc pe Fleet Street. Apoi, până va veni răspunsul mamei, nu puteam decât să aştept.

Nu-mi plăcea deloc să aştept.

Şi în privinţa fiicei lui Sir Eustace Alistair trebuia să aştept. Nu mă puteam ocupa de caz decât a doua zi.

Dar trebuia să fac *ceva* ca să adorm.

Aşa că m-am ridicat de la locul meu comod de lângă foc şi am început să mă îmbrac. Din nou. Dar, de data asta, cu totul altfel. În loc de lenjeria de domnişoară, mi-am pus una bărbătească, de flanel, care îmi ţinea de cald de sus până jos. Apoi, am luat un corset vechi, care mă ferise cândva de un cuţit gata să mă străpungă; l-am strâns doar atât cât să nu cadă, fiindcă nu-l purtam din vanitate, ci pentru apărare. Şi pentru înarmare. O balenă de oţel făcuse cândva ca partea din faţă a corsetului să fie ţeapănă ca un vătrai, dar

eu o înlocuisem cu un pumnal subţire de doisprezece centimetri înfipt în pânza extrem de apretată a corsetului. Această armă – cu două tăişuri bine ascuţite – putea fi scoasă printre nasturii rochiei pe care am îmbrăcat-o: o rochie neagră, foarte simplă pe care mi-o cususem singură, sperând să semene cu veşmântul unei călugăriţe. Mi-am prins gulerul înalt, întărit cu balene împotriva răufăcătorilor. Peste şosetele groase mi-am pus o pereche de cizme negre vechi. La final, mi-am aranjat o glugă neagră şi un văl care să-mi acopere capul şi faţa.

Aceasta era îmbrăcămintea mea pentru viaţa de noapte.

---

3. Iederă (engl).

CAPITOLUL 3

Am ieşit cu grijă din camera mea. După cum îi era obiceiul, doamna Tupper se retrăsese devreme în odaia ei, de unde, chiar dacă ar mai fi fost trează, biata bătrână surdă nu mi-ar fi auzit pasul discret furişându-se pe uşă. Fiindcă îmi ţineam veşmântul de călugăriţă ascuns după tăblia patului, eram convinsă că doamna Tupper habar n-avea că încă o persoană, ca să zic aşa, o soră de caritate cam sfrijită, care umbla noaptea, locuia în odaia domnişoarei Meshle, secretara aceea tânără şi drăguţă.

Trebuia să-mi croiesc drum pe pipăite pe scara întunecată; fireşte că această casă amărâtă, aproape o cocioabă, n-avea lămpi cu gaz. Bâjbâind prin beznă după gaura cheii, am descuiat uşa din faţă, am ieşit, am încuiat la loc în urma mea, apoi m-am îndepărtat cu paşi repezi, pentru a nu-i oferi vreunui urmăritor nocturn şansa să descopere unde locuiam.

La întâmplare, am apucat-o pe un alt drum decât în noaptea precedentă sau în cea dinainte şi am străbătut alei înguste, întunecate, slab luminate de felinarele cu gaz de pe şosea. Felinarele de trăsuri sau făcliile celor înstăriţi ori noile lămpi electrice ale celor foarte bogaţi nu erau de nasul celor din East End. Aici, luminile slabe şi pâlpâitoare pluteau, sau mai degrabă se înecau, într-o mare de funingine maronie; Londra se ghemuia îngheţată în propriul decor straniu şi înecăcios. Aici, gerul din miez de noapte cuprindea funinginea hornurilor, mirosul cărbunilor arşi, fumul lemnelor şi miasma bolnăvicioasă care venea dinspre Tamisa; era ca şi cum ai fi înotat într-o ceaţă mai rece ca gheaţa, dar niciodată îngheţată, care îţi pătrundea jilavă prin haine şi îţi intra în oase. O asemenea vreme rece şi aprigă îi alungase în case pe toţi cei care aveau unde să se adăpostească. Până şi pe treptele azilelor găseai vagabonzi dormind. Sărmanii care nu aveau cu ce se încălzi ardeau paie furate din grămezile de gunoi din spatele grajdurilor şi era posibil să nu apuce dimineaţa.

Când mi s-a părut că mă îndepărtasem destul de casă, am intrat într-un

gang întunecat dintre două case şi am aprins o lampă cu ulei pe care o luasem cu mine. Deja înţepenite de frig, degetele mele abia au izbutit să scapere chibritul.

Te-ai putea întreba de ce o tânără de familie bună ar ieşi din casă pe o asemenea vreme. Nici eu nu înţelegeam pe deplin de ce simţeam nevoia să bântui noaptea pe străzi. Poate că sufăr de o obsesie, de dorinţa de a cerceta, de a mă aventura, de a căuta şi a găsi. De a găsi lucruri, oameni – în acea seară, pe oricine avea nevoie de ajutor ca să supravieţuiască.

Pe veşmântul de călugăriță, precum şi pe mantia groasă de lână pe care o purtam deasupra, cususem o mulțime de buzunare adânci pe care le umplusem cu tot felul de lucruri trebuincioase: resturi de lumânare, chibrituri, bani mărunți, şosete, fesuri şi mănuşi de lână croşetate şi călduroase, mere, biscuiţi, o butelcă de brandy. Într-o mână duceam o pătură improvizată, iar în cealaltă ţineam lampa.

Cu mâna la adăpost în mănuşa neagră, îmblănită, am ridicat lampa şi am pornit pe străzile dosnice şi pe aleile lăturalnice, atentă la orice semn de pericol, la orice zgomot de încăierare, sau ţipete, sau paşi în urma mea.

Ascultam dacă plângea cineva.

La scurt timp, am auzit.

Era un plâns înfundat, cu sughiţuri. Era ca un reflex, ca şi cum persoana în cauză s-ar fi dat bătută şi mai scâncea doar ca să tragă aer în piept. Călăuzită de acel vaiet – fiindcă lampa mă ajuta să văd strada pietruită la doar câţiva paşi în faţa mea, după care dispărea în ceaţa cenuşie –, am găsit o femeie în vârstă ghemuită în dreptul unei uşi, încercând să se încălzească într-un şal care îi acoperea doar capul şi umerii.

Când m-am apropiat şi mi-a auzit paşii, de frică a încercat să-şi înăbuşe scâncetele în palme, după care m-a recunoscut şi s-a pornit să plângă din nou, cu glas tare, de uşurare de data asta. Mulţi oameni de acest fel mă cunoşteau deja.

— Soră, a şoptit ea, Soră a străzii!

Un braţ subţire s-a întins tremurând către mine.

În linişte deplină, fiindcă Sora nu vorbea niciodată şi nu scotea niciun sunet, m-am aplecat asupra ei ca… o găină mare şi sfrijită asupra unui pui, înfăşurând-o cu pătura pe care o adusesem. Era un obiect grosolan: îmi

confecţionam păturile din bucăţi vechi de material cusute între ele, fiindcă orice cuvertură mai acătării le-ar fi fost furată celor care aveau cea mai mare nevoie de ea.

După chipul întors către lumina lămpii, femeia nu părea să fie aşa de în vârstă, ci doar muncită de greutăţi, dar trupul ei firav era pipernicit de rahitism şi de foame. Să fi fost o văduvă sau o fată bătrână alungată dintr-un azil fiindcă nu avusese opt penny de dat, sau poate că fugise în noapte de teama unui soţ beţiv? Ştiind că nu aveam să aflu niciodată, i-am pus ciorapii groşi, tricotaţi în picioare, apoi am scos dintr-un buzunar un obiect pe care cred că eu l-am inventat: o conservă destul de mare, îndesată până sus cu ghemotoace de hârtie peste care turnasem parafină. Am scăpărat apoi un chibrit şi i-am dat drumul deasupra acestei ciudate sobe portabile pe care am aşezat-o lângă ea, unde a început să ardă şi să pâlpâie ca o lumânare uriaşă, dând destulă căldură. Ţinea doar o oră, dar era îndeajuns ca femeia să se încălzească.

Şi speram să fie destul de bine ascunsă, încât să n-atragă musafiri nepoftiţi.

I-am dat un măr, nişte biscuiţi şi o plăcintă cu carne care fusese făcută de un brutar, nu de un vânzător ambulant, fiind mai probabil să conţină carne sănătoasă, şi nu amestecată cu carne de câine sau de pisică.

— Îţi mulţumesc din suflet, Soră.

Femeia nu se putea opri din plâns, dar m-am gândit că îşi va reveni după ce voi pleca. I-am strecurat iute câţiva şilingi, destui cât să-şi poată asigura mâncarea şi adăpostul câteva zile, dar destul de puţin încât să nu fie omorâtă pentru ei. Apoi, m-am dat câţiva paşi înapoi şi am plecat, sperând să înţeleagă că n-o mai puteam ajuta cu nimic.

— Dumnezeu să te ajute, Soră a străzii! a strigat ea după mine.

Recunoştinţa ei m-a făcut să mă simt o impostoare, o mincinoasă, o nevrednică, fiindcă erau mulţi, mult prea mulţi oameni la fel ca ea şi nu aveam cum să-i găsesc pe toţi.

Am pornit mai departe, tremurând de frig şi de frică, cu urechile ciulite.

Cântece de veselie şi ţipete de beţivi îmi ajunseră la urechi de pe strada alăturată. O cârciumă încă deschisă? Mă întrebam cum de era permis. Autorităţile…

Fiind cu mintea în altă parte, mi-am dat seama prea târziu că cineva mergea în urma mea.

Am auzit un mic zgomot, poate scrâșnetul unui pantof de piele frecându-se de noroiul îngheţat şi de pietrişul de pe stradă, poate şuieratul unui suflu ticălos, dar, chiar când, uluită, am dat să țip, să sar în lături și să mă întorc, am simţit cum ceva mă strânge de gât.

Era ceva nevăzut, în spatele meu.

Teribil de puternic.

Mă strângea din ce în ce mai tare.

Nu era o mână de om. O… o teroare subţire, şerpuitoare, care se strângea şi îmi intra în piele… nu eram în stare să gândesc şi nici n-am întins mâna spre pumnal; am reacţionat pur şi simplu, scăpând lampa şi ridicând mâinile ca să zgârii… acel lucru, orice-ar fi fost, care îmi chinuia gâtul… dar simţeam deja cum mi se taie răsuflarea, cum îmi zvâcnește corpul de durere, cum mi se deschide gura într-un ţipăt surd, cum mi se întunecă privirea şi am ştiut că aveam să mor.

Cred că următorul lucru pe care l-am văzut a fost o lumină străpungând întunericul, dar nu era o lumină blândă; era portocalie şi licărea diabolic. Am clipit ca să alung bezna, am simţit strada rece şi dură sub mine şi mi-am dat seama că mai aveam puțin și luam foc. O baltă de ulei scurs din lampa mea care zăcea spartă alături ardea puternic. În acea lumină veselă, trei sau patru bărbaţi se uitau în jos la mine – amintirea e foarte neclară din pricina întunericului nopţii şi a ceţii, a nedumeririi şi a durerii care mă cuprinseseră și a vălului pe care îl purtam. La fel de neclară ca şi vocile lor de beţivi.

— A murit?

— Ce ticălos ar strangula-o pe Soră?

— O fi fost vreun anarhist d-ăla străin de nu-i place religia.

— L-aţi văzut careva?

— Mai respiră?

Unul dintre ei s-a aplecat deasupra mea și mi-a dat la o parte vălul.

Cred că mi-a văzut faţa o clipă înainte să-i dau peste mână. Și înainte ca şocul provocat de acest gest indecent să mă trezească din… leşin? Nu, nu se poate spune că mă prăbuşisem în urma unui leşin, nu aşa cum face o domnişoară delicată. Dacă cineva e strangulat şi aproape omorât, nu i se

poate imputa un leşin!

În orice caz, a durat câteva clipe să-mi recapăt cunoştinţa, clipe pe care nu mi le amintesc prea bine. Parcă i-am dat mâna la o parte celui care îmi ridicase vălul, trăgându-mi-l înapoi peste faţă, rostogolindu-mă din calea focului şi ridicându-mă cu greu în picioare.

— Stai aşa, don'şoară, un' te grăbeşti?

— Ai grijă, mârţoagă!

— Vezi să nu cazi, Soră!

Mâinile lor s-au întins către mine. Dar le-am refuzat ajutorul fiindcă se clătinau de alcool, în vreme ce eu mă clătinam pur şi simplu – şi am fugit.

M-am retras, cum s-ar spune la armată, în mod ruşinos. Fără să fi scos arma. În hohotele tuturor. Abia dacă ştiu cum am reuşit să nimeresc drumul înapoi către casă. Dar cumva, în cele din urmă, am ajuns în odaia mea, unde, cu mâinile tremurând, am aprins toate lămpile, toate lumânările şi focul din sobă, făcând risipă de lemne şi cărbuni, până am reuşit să isc o văpaie fierbinte şi luminoasă în toiul nopţii.

M-am întins pe fotoliu şi am încercat să-mi recapăt suflul, căci mă durea gâtul la fiecare respiraţie. Am închis gura, am înghiţit în sec iar şi iar, încercând să-mi înghit și umilinţa odată cu durerea.

În ciuda focului, încă îmi era frig, şi nu doar din pricina gerului nopţii; eram încremenită până în străfundul sufletului. Trebuia să mă culc. M-am ridicat cu greu, am început să-mi desfac gulerul înalt… dar degetele mele tremurânde au simţit ceva atârnând în jurul gâtului.

O prezenţă străină, lungă şi lucioasă, suplă – parcă ar fi fost un şarpe atârnat. În ciuda durerii, am scos un ţipăt, am apucat obiectul cu pricina și-am tras de el cu toată forţa, încercând să-l dau jos de pe mine şi să-l arunc pe podea.

Iată-l zăcând pe covorul din faţa şemineului.

Laţul.

Auzisem că erau făcute din sârmă, dar acesta era dintr-o funie albă şi lucioasă legată cu un nod de un băţ de lemn.

În acel nod, am văzut o șuviță de păr şaten – părul meu. Smuls când atacatorul îmi strânsese funia tot mai puternic în jurul gâtului.

Am început să mă clatin pe picioare, a trebuit să închid ochii o clipă,

dându-mi seama că doar gulerul înalt, întărit cu balene mă ţinuse în viaţă. Poliţiştii londonezi purtau tunici cu guler înalt din acelaşi motiv. Ce uimitor şi înfricoşător era că un dispozitiv atât de simplu putea teroriza o întreagă metropolă, inclusiv poliţia!

Era înfricoşător şi, pe deasupra, umilitor că niciun dram din curajul sau inteligenţa mea nu mă salvase. Uitând de armă ca o proastă, dădusem din picioare şi încercasem să-l zgârii, nefiind cu nimic mai presus de orice altă femeie atacată. Cu sau fără guler, aş fi murit dacă n-ar fi intervenit acei beţivani. Da, am hotărât eu, probabil că l-au întrerupt pe atacator. Altfel, de ce şi-ar fi uitat dispozitivul făcut cu grijă la gâtul meu?

Tremurând din toate încheieturile, m-am forţat să deschid ochii din nou şi să studiez obiectul odios.

Chiar era făcut cu grijă! Băţul de ratan lustruit putea fi o bucată din bastonul unui gentleman. Nu era nici pe departe un obiect specific unui golan de pe străzi. Iar funia…

Un şiret de pieptar.

Carevasăzică, şiretul de la *corsetul unei doamne*.

Deodată, m-a cuprins un val de greaţă şi, totodată, o furie aprigă. Am înşfăcat obiectul ticălos şi neruşinat și l-am azvârlit în foc.

CAPITOLUL 4

Timp de două zile, am stat în pat, spunându-i doamnei Tupper prin semne, fiindcă abia puteam vorbi, că mă durea în gât – o afecţiune destul de frecventă în acel anotimp; sunt sigură că nu s-a îngrijorat. Gulerul înalt şi şifonat al cămăşii de noapte îmi ascundea vânătăile.

Dar nu îmi putea alina sufletul vânăt şi şifonat. Deşi eram obişnuită cu durerea fizică – căzusem de multe ori de pe bicicletă, de pe cal sau din copaci când eram mică –, nu eram deloc obişnuită să fiu rănită de un alt om cu atâta sânge-rece. Nu doar durerea de la gât mă împiedica să mănânc supele şi jeleurile oferite de doamna Tupper; fapta fusese atât de ticăloasă, încât mă scârbea.

Ticăloasă şi indecentă – nu, era mai mult decât indecenţă. Era un… un *rău* pe care încă nu-l puteam numi. Era ceva ce avea legătură de şiretul de la corset.

Ce bărbat ar ataca o femeie cu o armă făcută dintr-un baston – din acelea folosite pentru admonestarea copiilor la şcoală – şi un şiret de la *corset*? O îmbrăcăminte feminină intimă cu ajutorul căreia femeile din clasele de sus îşi strângeau trupul ca să încapă în rochii ridicole, simbolizând faptul că erau doar de decor în societate, obişnuite să leşine şi predispuse la leziuni interne şi la moarte. Fugisem de fraţii mei, Mycroft şi Sherlock, mai ales ca să scap de corsetele strânse. Fugisem ca niciun aşa-zis pension să nu mă lovească *pe mine* şi să nu încerce să-mi rupă talia în două, iar acum cineva îmi pusese acel… acel obiect… în jurul *gâtului*?

De ce? Ce să-mi fure?

Şi de ce folosise o armă atât de ciudată şi de înfiorătoare?

Oare atacatorul fusese într-adevăr *un bărbat*, sau fusese o femeie cu minţile rătăcite?

N-aveam răspuns la aceste întrebări.

După trei zile, mi-am recăpătat puţin glasul şi m-am întors la biroul

doctorului Ragostin, unde m-am făcut comodă – fizic, dacă nu şi mental – şi am început să citesc teancul de ziare adunate în lipsa mea.

Am găsit mesajul meu către mama în ziare, fiindcă trimisesem copii la Fleet Street prin poştă, dar nu am găsit niciun mesaj din partea mamei.

Fireşte, era prea devreme pentru un răspuns. Totuşi, nu puteam să nu verific. Voiam…

Aşa nu mergea. Îmi plângeam de milă ca un copil şi voiam la mama. Ce mi-ar spune ea dacă ar fi aici? Cât se poate de previzibil: „O să te descurci foarte bine de una singură, Enola“.

Era o afirmaţie pe care o primisem întotdeauna ca pe un compliment.

Dar în această zi, când gâtul mă durea şi mai tare din cauza vânătăii care îmi apăruse acolo, mi-am dat seama dintr-odată şi cu tristeţe că voiam… voiam ceva. Sau pe cineva.

Voiam să nu mai fiu singură.

Enola, singură, fără nimeni alături.

Fără să am niciun confident.

Fără nimeni care să mă aline.

Dar ştiam foarte bine că orice prietenie era imposibilă pentru încă şapte ani – până când aveam să devin adult; până atunci, oricine m-ar cunoaşte m-ar pune în pericolul de a fi descoperită. Joddy era un pericol dacă afla prea multe. Doamna Tupper, la fel. Băcanii şi brutarii de la care luam mâncarea pentru săraci, spălătoreasa care îmi spăla rufele pestriţe, tinichigiul care îmi făcuse pumnalele – fiecare dintre ei reprezenta un risc. Mă gândisem la un animal de companie, dar chiar şi un câine m-ar fi putut pune în pericol, recunoscându-mă într-un moment nepotrivit. Dacă bătrânul Reginald, câinele collie de la Ferndell, moşia noastră, ar fi ajuns cumva la Londra şi ar fi dat peste mine, s-ar fi năpustit asupra mea lătrând de fericire, indiferent cum aş fi fost deghizată. Şi dacă Lane, majordomul nostru, l-ar fi însoţit împreună cu doamna Lane, ea ar fi izbucnit în lacrimi de bucurie, căci fusese ca o mamă pentru mine, mai mult decât…

Ajunge! Enola Holmes, încetează în clipa asta să te mai smiorcăi!

Trebuia să mă ridic, să mă mişc, să fac ceva.

Prea bine. Nu puteam face nimic în privinţa mamei sau a supărării lui Sherlock până nu primeam un mesaj de la ea. Şi – deşi îmi doream cu

ardoare să se facă dreptate sau chiar să mă răzbun! – în acest moment nu puteam face nimic în privinţa strangulatorului necunoscut care mă supărase *pe mine*.

Dar sigur *puteam* să fac ceva în privinţa vocaţiei mele de perditorian. Puteam să fac ceva în privinţa fiicei dispărute a lui Sir Eustace Alistair. Îmi promisesem că pentru primul „lui“ caz, „doctorul Ragostin“ avea s-o găsească.

Trebuia să aflu detaliile.

După un răstimp de gândire, m-am ridicat şi am pornit-o, de-a lungul unor coridoare, spre bucătărie, unde bucătăreasa şi menajera îşi beau ceaiul de dimineaţă. Amândouă s-au arătat mirate să mă vadă intrând, ba chiar speriate, fiindcă de obicei aş fi trimis un servitor, deci ce se întâmplase?

— Doamnă Bailey, i-am spus răguşită bucătăresei, nu mă simt prea bine. Mă doare gâtul îngrozitor. Credeţi că…

— Desigur, spuse doamna Bailey uşurată, răspunzându-mi înainte să termin de pus întrebarea.

Boala explica, iată, de ce mă aflam în bucătărie – datorită sobei, a cuptorului şi a cazanului de apă, era de departe cel mai călduros loc din casă.

— Vreţi un ceai? m-a întrebat ea şi a sărit să pună ibricul pe foc.

— Întocmai. Vă mulţumesc frumos.

— Luaţi loc, domnişoară Meshle, m-a poftit doamna Fitzsimmons, menajera, oferindu-mi scaunul cel mai apropiat de foc.

Stând la masă cu cele două femei, am sorbit ceaiul şi le-am răspuns la întrebările despre starea mea de sănătate, după care au reluat conversaţia. Doamna Bailey fusese la un teatru de estradă în seara dinainte, iar apoi fusese la un hipnotizator care face pase magnetice, „un franţuz rotofei, oacheş şi hirsut, cu ochii ca de lup“. Avea o asistentă, o „fetişcană într-o rochie strâmtă, franţuzită“, care stătuse întinsă pe un şezlong, în timp ce el o pusese să se uite fix la un obiect strălucitor, obişnuit – în acest caz, lumina unei lumânări – şi gesticulase în dreptul feţei ei, de parcă presăra peste ea „principiul lui vital“, după care începuse să-i facă obişnuitele pase magnetice pe tot corpul.

— Să fi văzut ce aproape era cu mâinile de ea, mai mare ruşinea! Dar n-a

atins-o. Ea zăcea ca un mort cu ochii deschişi, şi el i-a zis să mănânce săpun şi ea l-a ronţăit ca pe caramele. Când i-a zis că e un căluţ, fata s-a pus pe nechezat. Când i-a zis că-i un pod şi-a luat-o pe sus şi-a pus-o de-a curmezişul peste două scaune, s-o fi văzut cum stătea ţeapănă ca lemnul. A tras cu pistolul la urechea ei…

Stăteam acolo şi ascultam, de-abia ascunzându-mi nerăbdarea, fiindcă erau, desigur, doar scamatorii şi prostii. Hipnotismul fusese discreditat cu ani în urmă, odată cu „însufleţirea“ leşurilor cu ajutorul curentului electric, ședințele de spiritism, comunicarea cu răposații şi tot felul de aiureli care se pretindeau a fi ştiinţă şi progres.

— …şi ne-a invitat să venim şi să verificăm dacă e în transă. Un domn a ciupit-o şi nevasta lui i-a dat cu săruri pe la nas, iar eu am înţepat-o cu un ac de pălărie şi nu s-a mişcat deloc. După ce am terminat, hipnotizatorul i-a mai făcut nişte pase magnetice cu mâinile, la care ea, hop! în picioare, zâmbind nevoie mare, şi i-am aplaudat tare de tot pe amândoi la plecare. După ei, a venit un frenolog…

Vai, nu! Alte prostii pseudoştiinţifice depăşite! Le-am întrerupt.

— E adevărat, am întrebat eu, că regina noastră s-a ras în cap o dată pentru un consult frenologic?

Nu le-a venit să creadă (nu e de mirare, fiindcă inventasem povestea pe loc, cu siguranţă dând naştere unui zvon), dar orice era posibil: doamnele Icsulescu şi Cutărescu au ţinut o şedinţă de spiritism, ducele de Nu-Ştiu-Ce era somnambul, mai mulţi tineri lorzi luaseră gaz ilariant şi aşa mai departe. Am reuşit să schimb subiectul către metehnele fascinante ale clasei de sus – despre care cele două femei, ca majoritatea servitorilor, ştiau tot. Deşi un scandal poate fi „înăbuşit“ de ziare, niciun eveniment din vreo mare casă londoneză nu rămâne secret câtă vreme există servitori care să şuşotească împreună cu servitoarele şi lacheii. După ce am primit încă o ceaşcă de ceai, am aşteptat momentul potrivit. A venit când a fost pomenit un lord.

Am tuşit ca să le atrag atenţia şi să le stârnesc compasiunea, şi am întrebat:

— Oare nu cumva e prieten cu Sir Eustace Alistair?

— El? N-aş crede! declară doamna Fitzsimmons.

— Sir Eustace e doar baronet, nu ştiţi? a completat bucătăreasa.

— Şi s-a mai şi făcut de ruşine, a continuat menajera cu glas şoptit, dar vădit încântată.

Am reacţionat cu doza potrivită de uimire şi de interes.

— S-a făcut de ruşine? Cum aşa?

— Din vina fetei lui, Lady Cecily! Scandaloasă treabă!

— E groaznic pentru părinţii ei, a zis bucătăreasa. Cică Lady Alistair ar fi supărată nevoie mare.

Menajera povestea, bucătăreasa intervenea, iar în următoarele câteva minute, în mintea mea cel puţin, din dialogul lor a început încet-încet să capete contur o poveste ca o clădire care se iveşte din ceaţă.

Aşadar onorabila Lady Cecily Alistair, a doua fiică a lui Sir Eustace, de numai şaisprezece ani şi care încă nu îşi făcuse debutul la curte, a dispărut marţea trecută. Se ştie că, în dimineaţa zilei respective, la fereastra dormitorului ei s-a găsit o scară. Fiind interogate de poliţie, prietenele lui Lady Cecily au recunoscut că vara trecută, când se afla în compania lor, fusese abordată („fetele abia dacă mai umblă însoţite, şi călăresc şi merg pe bicicletă de capu’ lor, fac singure cumpărături, unde o să ajungem?!“) de către un tânăr „ins“, adică un bărbat îmbrăcat dichisit, dar care nu părea de familie bună. Ancheta care a urmat, precum şi cercetarea biroului lui Lady Cecily au dezvăluit că ea şi tânărul corespondaseră fără să fi fost prezentaţi unul altuia cum se cuvine şi fără ştirea părinţilor ei. Poliţiştii, care îi aflaseră astfel doar numele mic, au avut nevoie de patru zile ca să-l găsească pe acest tânăr neobrăzat, care s-a dovedit a fi un biet fiu de negustor, ce nu-şi cunoaşte locul şi pesemne că îşi doreşte să ajungă mai sus decât îi dictează condiţia socială. Până atunci însă, lucrurile merseseră Mult Prea Departe („ar fi o nenorocire să-l ia de bărbat, da’ şi mai rău ar fi să nu-l ia“). Problema este că, în acest timp, Lady Cecily nu se aflase în compania lui. Tânărul a susţinut cu vehemenţă că nu se face vinovat de nicio fărădelege. („Prostii! Bărbaţii vor un singur lucru.“) De atunci, fusese urmărit îndeaproape, dar nici urmă de Lady Cecily.

— Mai doriţi ceai, domnişoară Meshle?

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Nu, vă mulţumesc, doamnă Bailey. Cred că… ar fi mai bine să mă întorc la treabă.

Am pornit spre partea din faţă a casei, m-am retras în biroul doctorului Ragostin şi i-am explicat lui Joddy că nu trebuie să fiu deranjată sub nicio formă. Mă odihneam adesea în biroul doctorului Ragostin în timpul zilei, după ce umblam toată noaptea deghizată în măicuţă. Judecând după rânjetul lui impertinent, pe care l-am ignorat, Joddy era convins că aveam de gând să stau câteva ore înfăşurată în cuverturi pe canapeaua confortabilă de creton a doctorului Ragostin.

Asta îmi doream să creadă şi el, şi ceilalţi servitori.

În afară de canapeaua amintită din faţa şemineului, sanctuarul doctorului Ragostin mai avea şi un birou somptuos pe care îl luasem pentru acest personaj fictiv, fotolii de piele pentru clienţi şi un covor turcesc splendid pe care stăteau toate aceste piese de mobilier. Între ferestrele cu draperii groase era o bibliotecă, iar alte corpuri cu rafturi acopereau complet ceilalţi trei pereţi, despărţite între ele de lămpi cu gaz aşezate în faţa unor oglinzi înalte (ca să reflecte lumina). Această abundenţă de biblioteci fusese lăsată în urmă de fosta proprietară – o aşa-zisă clarvăzătoare. Aceasta fusese camera pentru şedinţele de spiritism.

După ce-am încuiat uşa pe dinăuntru, am tras draperiile groase de serj pentru intimitate şi am aprins candelabrul cu gaz ca să risipesc întunericul în care scufundasem încăperea, m-am dus primul corp de bibliotecă. Mi-am strecurat mâna până în spatele unui volum gros de eseuri ale lui Pope, am ridicat un zăvor ascuns, apoi am tras marginea din stânga a bibliotecii spre mine. Folosindu-mi doar forţa degetelor şi fără să se audă vreun sunet – fiindcă balamalele erau fixate perfect şi unse din abundenţă –, întreg corpul de mobilier s-a deschis ca o uşă, dând la iveală o încăpere mică din spatele lui.

Eram convinsă că aici obişnuiau să se ascundă complicii clarvăzătoarei.

Eu, în schimb, foloseam spaţiul cât o debara ca să ascund altfel de lucruri.

Lucruri de care acum aveam nevoie. Ca să fiu primită acasă la baronet, nu mă puteam prezenta drept Ivy Meshle. Trebuia să mă transform.

Am aprins o lumânare. Apoi, tremurând de frig – fiindcă în această încăpere nu se făcea focul – am scos rochia ieftină de poplin a lui Ivy Meshle împreună cu broşa bulbucată pe care o purta mereu – cu un scop.

Sudată de mânerul pumnalului meu, această broşă arăta ca un accesoriu prins de pieptarul rochiei, dar îi permitea mânerului armei să se ascundă în spatele nasturilor. Apucând „broşa“, mi-am scos pumnalul din corset cu un gest amplu, admirându-i o clipă lama strălucitoare, subţire şi tăioasă şi punându-l deoparte.

Am pus deoparte şi meşele false ale lui Ivy Meshle, cerceii şi celelalte, până am rămas în lenjerie, din care cea mai importantă piesă era, în mod ironic, tocmai corsetul.

Da, în ciuda părerii mele despre ele, mereu purtam corset, dar era ca un prieten care mă proteja, nu-l strângeam niciodată atât de mult încât să se transforme din prieten în torţionar. Pentru mine, corsetul nu era o constrângere, ci o eliberare, îmi oferea protecţie, mă ajuta să mă deghizez şi să-mi ascund toate cele necesare. Pe lângă pumnal, corsetul susţinea şi amplificatorul de bust (în care dosisem fel de fel de lucruri trebuincioase, inclusiv o mică avere în bancnote de la Banca Angliei). Cu ajutorul acestuia şi al dispozitivului similar pentru şolduri, reuşeam să obţin o siluetă foarte diferită de cea fără forme a Enolei Holmes.

Îmbrăcată doar cu corsetul, pernițele căptușite pentru bust și șolduri şi crinolina, m-am aplecat peste un lighean şi m-am spălat de ruj, strâmbându-mă fiindcă apa pe care o ţineam în debara era rece ca gheaţa. La final, m-am privit în oglindă. Faţa mea prelungă, palidă şi banală, încadrată de părul meu lung, şaten şi banal, m-a privit înapoi.

Părul era o problemă. Pentru a trece drept o doamnă, trebuia să-l port prins în coc. Fetele poartă rochii scurte şi părul lăsat pe spate, dar femeile trebuie să aibă rochii lungi şi părul prins în coc. Deşi o femeie de viţă nobilă trebuie să aibă fiecare centimetru pătrat de piele acoperit în timpul zilei, se pare că urechile ei trebuie să fie mereu descoperite.

Azi era nevoie să trec drept o femeie aristocrată. Dar asemenea doamne aveau servitoare care le aranjau părul, în timp ce eu n-aveam pe nimeni.

Îl voi scuti pe dragul cititor şi nu-i voi relata detaliile chinuitoare. Ajunge doar să spun că, după aproape o oră, o aristocrată cu părul prins în coc – şi ascuns în mare parte sub o pălărie formidabilă – a ieşit din spatele unui raft de cărţi. Purtam o rochie de zi gri, făcută pe comandă din cea mai bună stofă de lână, dar cu un croi discret, aproape demodat. Şi da, cu o broşă

prinsă în piept – de această dată, una ovală, de bun-gust, din sidef. Vezi tu, nu aveam un singur pumnal.

Mi-am pus o pelerină frumoasă de blană, cu un mic manşon asortat, apoi am închis – şi am ascuns – încăperea care-mi servea de „garderobă“. După aceea, m-am dus la biblioteca de pe peretele exterior, am băgat mâna în spatele altui volum gros (*Călătoria creştinului*), am tras de alt zăvor ascuns şi m-am strecurat afară din biroul doctorului Ragostin pe uşa secretă.

CAPITOLUL 5

Vicleana mea predecesoare găsise cel mai bun loc pentru această uşă. Am ieşit în spatele unui boschet stufos care creştea în spaţiul îngust dintre case. De-acolo, am luat-o pe stradă, convinsă că nimeni n-ar fi putut să mă vadă ieşind, nici măcar agera doamnă Fitzsimmons, care probabil că mă „disecase“ împreună cu doamna Bailey îndată ce mă întorsesem cu spatele: *Săraca de ea, cu ditamai nasul şi bărbia, dar nimic altceva în rest, orice femeie-şi dă seama. De-o s-o ia vreun bărbat de nevastă? O să fie tras pe sfoară*.

Faptul că a trebuit să-mi aranjez părul ăsta groaznic – de culoarea noroiului de mlaştină şi moale precum vegetaţia putrezită de acolo – mi-a dat o stare proastă. Odată ajunsă în siguranţă într-o trăsură, am scos o hârtie şi un creion dintr-un buzunar şi am desenat o schiţă rapidă şi cam grosolană cu doamna Fitzsimmons şi doamna Bailey, cu bonetele lor albe şi demodate cu volănaşe, aplecate una către alta şi bârfind cu ochii răutăcioşi bulbucaţi și cu gurile fără buze căscate – semănau mai degrabă cu nişte broaşte.

Apoi, potolindu-mi furia, am început să desenez cu calm imaginea unei tinere aristocrate cu o pelerină de blană, manşon şi pălărie de catifea cu boruri şi pene de corcodel. Tânăra mijea ochii de sub acest accesoriu elegant, fiindcă nicio doamnă, indiferent cât de slabă i-ar fi vederea, nu poartă ochelari. Crescută în puf, încât era aproape neajutorată, mergea cu capul plecat şi umerii adunaţi, o figură cât se poate de comună, în ciuda hainelor scumpe.

Era doamna Ragostin, tânăra şi sfioasa soţie a doctorului Ragostin.

Desenând-o, mi-am amintit cine eram în ziua aceea.

Când îmi venea să desenez, puteam s-o înfăţişez şi pe Ivy Meshle, dacă voiam, sau pe mama, sau pe Sherlock, sau pe Mycroft, sau pe orice persoană cunoscută în afară de Enola Holmes. Nu izbuteam să-mi reprezint pe hârtie adevărata faţă. Ciudat.

Trăsura m-a adus pe o stradă elegantă. Când a oprit, mi-am ascuns schiţele într-un buzunar; Sherlock Holmes îmi văzuse deja de două ori desenele şi trebuia să am grijă să nu mă dau de gol lăsându-le în trăsură. Când aveam să mă întorc acasă, urma să le ard.

M-am dat jos în intersecţie, cu mâinile învelite în mănuşi de mătase vârâte în manşon, şi am aşteptat ca trăsura să plece. Vezi tu, deşi doar văduvele distinse mai purtau turnură – bine că acea umflătură incomodă se demodase! –, o aristocrată trebuia să aibă trenă. Poalele pelerinei lungi şi partea din spate a rochiei şi mai lungi măturau strada pietruită şi îngheţată, indicând statutul social al cuiva care circulă pe jos. Prin urmare, am rămas acolo până când trăsura s-a îndepărtat. Ştiam că doctorul Ragostin ar fi trebuit să aibă propriul cupeu cu doi cai, dar fondurile pe care mi le lăsase mama, oricât ar fi fost de generoase, aveau totuşi o limită.

Din fericire, rareori trebuia să fiu doamna Ragostin.

Mare noroc, fiindcă pentru acest rol nu trebuia să mă machiez. Ivy Meshle se putea ascunde în spatele rujului, al meşelor de păr blond şi al cerceilor ieftini, dar nicio aristocrată nu putea face aşa ceva.

Cum stăteam în intersecţie, doi bărbaţi cu joben au trecut pe lângă mine privindu-mă urât şi dezaprobator.

— Soţia *mea* stă acasă, unde-i e locul, nu umblă brambura, a bombănit unul către tovarăşul lui.

— Tânăra o să aibă numai necazuri dacă se plimbă de una singură, a încuviinţat celălalt, şi e numai vina ei.

Nu i-am băgat în seamă şi am încercat să nu las comentariile lor să-mi umbrească ziua care şi-aşa era destul de tristă; deşi ceasurile abia bătuseră ora unu după-amiază, un lampagiu se căţăra pe scară ca să aprindă luminile, fiindcă cerul Londrei era atât de plin de fum, ceaţă şi funingine, încât parcă ar fi fost seară. Deasupra acoperişurilor din oraş, hornurile se ridicau ca nişte lumânări întunecate, scuipând cenuşă. Muncitori şi spălătorese treceau pe lângă mine tuşind; cineva avea să moară de guturai în ziua aceea.

O fetiţă pricăjită cu o mătură s-a apropiat de mine. Când i-am făcut semn, copila s-a grăbit să măture în dreptul meu, îndepărtând din calea mea funinginea, praful de pietriş, noroi şi bălegar care acoperea mereu strada.

Am mers după fetiţă până pe partea cealaltă a străzii, am plătit-o generos

– un penny, nu doar un sfert de penny, cum se obişnuia –, apoi, „măturând“ vrând-nevrând trotuarul cu trena, m-am îndreptat către destinaţie: reşedinţa lui Sir Eustace Alistair.

La uşa imensă din faţă am găsit un inel de alamă în formă de cap de leu. Mi-am amintit să bat cu sfială, aşa cum i se cade doamnei Ragostin.

Imediat, uşa mi-a fost deschisă de o servitoare impecabilă, îmbrăcată în negru, de seară, în spatele căreia era un majordom, şi el splendid.

— Doamna nu primeşte musafiri, mi-a spus majordomul pe un ton rece ca o zi de iarnă.

— Doamna este indispusă? V-aş ruga să-i duceţi acest bilet şi urările mele de bine, i-am spus cu o voce de șoricel extrem de bine-crescut.

Cu un gest ostil, majordomul a înşfăcat o tipsie de argint și a pus pe ea cartea de vizită a doctorului Leslie T. Ragostin, perditorian ştiinţific, pe care scrisesem „doamna“.

— Am dat drumul trăsurii, am şoptit eu. Se cuvine să fim discreţi.

Astfel, explicam absenţa unui aprod sau a unui alt servitor care să mă însoţească. Am intrat în casă, fiindcă nu puteau lăsa o doamnă atât de bine îmbrăcată să îngheţe la uşă, și am adăugat:

— Mă duc să mă încălzesc puţin lângă foc.

Servitoarea, amabilă, mi-a luat pelerina şi manşonul – nu şi pălăria; pălăria şi părul unei doamne, odată aranjate, rămân inseparabile. Aşa, cu pălăria pe cap şi mănuşile în mâini înăuntru, eram întruchiparea aristocratei absurde.

Totuşi, zăbovind în salonul spaţios, nu ştiam dacă Lady Theodora – aşa o chema pe soţie, Theodora; îl căutasem pe „Sir Eustace Alistair, baronet“ în volumul din *Boyles* al doctorului Ragostin ca să găsesc adresa –, cum spuneam, nu ştiam dacă doamna va binevoi să mă primească. Poate că sosirea mea neaşteptată i se va părea o ultimă speranţă de care merită să se agaţe. Pe de altă parte, dacă mândria era mai presus de disperare, poate i se va părea că o asemenea impertinenţă e ultima picătură.

Încercând să-mi închipui dialogul care avea loc la etaj, puteam doar să sper că doamna va înţelege ce înseamnă *perditorian* şi că majordomul fusese îndeajuns de impresionat de hainele şi de purtarea mea.

— Hm!

Majordomul reapăruse în uşa salonului şi, deşi avea aceeaşi atitudine dezaprobatoare, mi-a spus:

— Lady Theodora nu e îmbrăcată adecvat pentru a vă primi în camera de zi, dar se întreabă dacă nu cumva aţi dori să mergeţi în budoarul dumneaei.

A, exact cum sperasem. Deşi acum trebuia să procedez cu cea mai mare delicateţe.

În vreme ce urcam scările în urma majordomului, am auzit voci de copii de la etajul de deasupra, unde o dădacă sau poate o guvernantă încerca să educe progeniturile lui Alistair. Onorabila Lady Cecily, conform volumului *Boyles*, avea nu mai puţin de şapte fraţi şi surori.

În aceste condiţii, e de mirare cât de tânără s-a dovedit a fi Lady Theodora. Sau poate că era efectul tristeţii ei, combinat cu rochia de casă dantelată, foarte frumoasă. O modă recentă lansată de ilustraţiile lui Kate Greenaway, rochiile de casă îţi permiteau să nu porţi corset când primeai musafiri (doar femei!) în apartamentul personal. În rochia cu talie înaltă, confortabilă şi foarte drăguţă, Lady Theodora arăta fermecătoare şi aproape copilăroasă, în vreme ce eu probabil că aş fi arătat ca o barză.

Nu s-a întors imediat spre mine când am intrat pe uşă. Cu servitoare roind în jurul ei, pieptănându-i părul lung, ondulat şi castaniu, a rămas aşezată pe un scaun delicat la măsuţa de toaletă, pudrându-şi faţa brăzdată de lacrimi, încât prima dată privirile ni s-au întâlnit în oglindă.

În oglinda întunecată[4], cum s-ar zice.

Amintindu-mi să fiu sfioasă, am întors privirea.

Sunt sigură că s-a uitat bine la mine cât timp eu m-am uitat în jur ca un turist într-o catedrală europeană. De fapt, încăperea semăna destul de mult cu cea a mamei de acasă – luminoasă şi aerisită, cu paravane japoneze şi mobilă lucrată în stil oriental, delicat. Nimic foarte impunător. Dar trebuia să par uluită. *Sfioasă*, mi-am repetat eu în sinea mea. *Măritată de tânără, naivă şi extrem de simplă. Nu reprezinţi o ameninţare pentru nimeni*.

— E suficient.

Lady Theodora s-a întors, şi-a scos halatul subţire pentru pieptănat şi şi-a expediat servitoarele cu un gest.

— Doamnă Ragostin, vă rog să luaţi loc.

M-am aşezat pe marginea unui divan.

— Lady Alistair, îmi… îmi cer scuze că v-am deranjat aşa… Vreau să spun, într-un mod atât de… de indecent, fără să fi fost prezentate cum se cuvine, şi încă într-un moment atât de dificil…

Mi-am lăsat vocea şoptită, abia audibilă, să se piardă, prefăcându-mă derutată, fiindcă eu, o străină, nu trebuia să ştiu că acesta era un moment dificil pentru ea. Deşi ea ştia foarte bine că eu ştiam; altfel, de ce-aş fi fost acolo?

Lady Theodora m-a scăpat de jucat teatru.

— V-a trimis soţul dumneavoastră, doamnă Ragostin?

Mi-am ridicat privirea din pământ către chipul ei plăcut – nu, superb. Era o femeie cu adevărat frumoasă. Cu un maxilar mai degrabă pronunţat şi buze pline, dar cu ochi sclipitori, avea o expresie remarcabil de studiată şi de sensibilă. O doamnă din înalta societate care nu era atât de directă de obicei, mi-am închipuit eu. Era mai degrabă genul de femeie care s-ar fi bucurat din plin de jocul disimulării sociale, operând cu indicii, şi sugestii, şi eschive. Doar o situaţie extremă ar fi putut s-o facă să vorbească atât de direct.

— Da, am ezitat eu. Doctorul Ragostin s-a gândit că ar fi nepotrivit ca el să… să se aventureze până aici personal, ştiţi…

Încă o dată, m-am oprit şovăind, lăsând-o să aleagă dacă doreşte să vorbească despre ceea ce ştia toată lumea, deşi n-ar fi trebuit să ştie.

Lady Theodora s-a crispat doar o clipă, după care a încuviinţat. Am observat adesea că o femeie mândră şi frumoasă îşi va găsi o prietenă într-o femeie simplă, tăcută şi umilă.

— Da, a spus ea cu glas scăzut, fiica mea, Lady Cecily, pare că a… adică… eu sau mai degrabă noi, părinţii ei, nu ştim unde e. Am înţeles bine, soţul dumneavoastră găseşte persoane care au dispărut?

— Întocmai.

— Îşi oferă serviciile?

— Dacă doriţi. Dar nu aşteaptă nicio recompensă.

— Prea bine.

Nu credea acest lucru; credea că, mai curând, doctorul Ragostin era un profitor şi un impostor, şi cu toate astea…

A recunoscut.

— Sunt disperată, doamnă Ragostin.

Privindu-mă, încerca să-şi controleze glasul, dar o vedeam cum tremură.

— Nu am auzit nimic despre fiica mea – nimic! – de o săptămână, iar autorităţile par complet ineficiente. Sunt sigură că soţul dumneavoastră nu poate fi mai rău. Probabil că fac o prostie, fiindcă mi s-a ordonat să nu chem pe nimeni de una singură, dar nu e vina mea dacă *dumneavoastră* aţi venit la mine. Simt că un Dumnezeu providenţial v-a trimis aici, oricât de oportunist… vreau să spun, nu dumneavoastră personal, ci soţul… nu mi-o luaţi în nume de rău.

— Nicidecum, Lady Theodora.

Mi-am permis să ridic privirea cu sfială şi să mă uit spăsită la ea.

— E absurd că am venit aici în felul acesta, dar soţii îşi impun întotdeauna voința.

N-aş fi putut să ating o coardă mai sensibilă.

— Vai, doamnă Ragostin!

S-a aplecat şi mi-a luat mâna înmănuşată în ale ei.

— Cât e de adevărat! Bărbaţii conduc lumea, şi cu toate astea *se înşală*! În sufletul meu, ştiu că Cecily a mea nu a… n-ar fi fugit aşa cum spun ei că a făcut. Iar faptul că n-au găsit-o îmi demonstrează că am dreptate. Şi totuşi, ei continuă să fie convinşi că… Ce îngrozitor! Până şi soţul meu…

Am încuviinţat, gândindu-mă cum să conduc firul conversaţiei fără ca ea să-şi dea seama.

— Soţul este cu mult mai în vârstă decât dumneavoastră, Lady Theodora?

— Doar cu câţiva ani. Dar… doctorul Ragostin este mult mai în vârstă decât dumneavoastră?

— Da. Sunt a treia lui soţie. Nu sunt cu mult mai mare decât…

A spus-o ea în locul meu. A murmurat-o, mai curând.

— Decât fiica mea, Lady Cecily.

— Aşa e, într-adevăr. De aceea, mă gândeam că…

— Da?

Deja deveniserăm complice; aproape ni se atingeau genunchii, iar ea stătea foarte aproape de mine, ţinându-mă strâns de mâini.

— Mă întrebam dacă, fiind de vârsta lui Lady Cecily, oare nu cumva aş

putea remarca ceva care le-a scăpat detectivilor de la poliţie…

— Vai, ce bine ar fi, doamnă Ragostin! Mi-am dorit să fac ceva… dar ce? Şi cum?

Aproape că am uitat să-mi joc rolul, dar mi-am amintit la timp, aşa că m-am prefăcut că ezit, muşcându-mi buza, înainte de a spune:

— Ei, bine… trebuie să începem de undeva. Dacă s-ar putea, Lady Theodora, îmi permiteţi să-i cercetez odaia lui Lady Cecily?

---

4. Referire la volumul de povestiri fantastice *In A Glass Darkly* al autorului irlandez Sheridan Le Fanu, publicat în 1872, la modă în epocă.

CAPITOLUL 6

Bineînţeles, mai întâi am servit ceaiul. Apoi, după ce complicitatea şi prietenia ne-au fost consolidate de băutura caldă şi relaxantă şi de tartinele cu marmeladă, Lady Theodora a chemat-o pe servitoarea personală a lui Lady Cecily, care m-a condus în apartamentul onorabilei Lady Cecily.

Se obişnuieşte ca aristocraţii să aibă patul şi şifonierul într-o încăpere în care se intră dintr-un salonaş unde au acces servitorii şi prietenii. Eu am intrat direct în dormitorul lui Lady Cecily, iar la prima vedere mi s-a părut din cale-afară de inocent şi drăgălaş, cu un pat ca o săniuţă, cu tăblii sculptate la cap şi la picioare, pictate cu desene delicate, mai potrivit, după părerea mea, pentru o fetiţă decât pentru o domnişoară. Poate că mama ei nu voia s-o lase să crească? Într-un colţ era obişnuita căsuţă de păpuşi, menită să încurajeze instinctul domestic, dar părea că lui Lady Cecily nu-i plăceau asemenea lucruri mai mult decât îmi plăceau mie. Păpuşile ei scumpe, de porţelan, zăceau neglijate pe rafturi, prăfuite chiar şi înăuntrul casetele lor de sticlă. Privind clopotele de sticlă similare de pe şemineu, m-am gândit că nu-i plăcea nici meşteşugul delicat al modelării trandafirilor din ceară colorată.

— Sunt făcuţi de Lady Cecily? am întrebat-o pe servitoare ca să mă asigur.

— Da, doamnă. Tânăra mea stăpână era – adică este – pricepută în toate meşteşugurile.

„Florile“ de ceară aduceau mai degrabă a bulgări diformi.

Pe pereţi erau mici pasteluri înrămate: o femeie bătrână croşetând lângă foc, o ţărăncuţă cu un coş de ouă, un copil îmbujorat ţinând un căţel *et caetera*.

— Lady Cecily le-a desenat?

— Da, doamnă. Lady Cecily este o artistă desăvârşită.

Discutabil, m-am gândit eu, însă am încuviinţat. Pastelurile, la fel ca

florile de ceară, erau colorate, dar nesigure, cu forme şi contururi foarte vagi.

— Lady Cecily a luat şi lecţii de canto şi de balet. E desăvârşită în toate privinţele.

Numai bună de măritat, cu alte cuvinte, cum şi-ar fi dorit fraţii mei să fiu şi eu: un ornament cântător şi dansator, care citează din autori francezi şi leşină delicat, potrivită pentru orice salon aristocrat.

Mă întrebam ce părere avea Lady Cecily despre „realizările“ ei.

În afară de patul ca o săniuţă, am mai remarcat în dormitorul domnişoarei un dulap la fel de înzorzonat, o măsuţă de toaletă şi un lavoar. Pe măsuţa de toaletă se afla „setul“ obişnuit: suportul pentru inele, pieptănul şi peria de argint filigranat, oglinjoara, sticluţele cu apă de toaletă, recipientul pentru păr. Am aruncat o privire în dulap, trecând în revistă îmbrăcămintea tipică a unei domnişoare din lumea bună: rochii de zi, rochii de seară, rochii pentru vizite, rochia de duminică, rochii de ocazie, costum de călărie, costum de ciclism, rochia de tenis *ad infinitum*.

— S-a stabilit ce purta Lady Cecily când a… plecat?

— Da, doamnă. Se pare că… (Servitoarea a roşit.) Era îmbrăcată de culcare, doamnă. Nu lipseşte nimic altceva.

— Prea bine. Patul era răvăşit, se vedea că dormise?

— Da, doamnă.

O fereastră dădea spre spatele casei, iar alta, în lateral.

— La care din acestea a fost pusă scara?

Servitoarea a arătat spre fereastra dinspre spatele casei, care nu se vedea din stradă.

— Iar fereastra a fost găsită deschisă?

— Da, doamnă.

— Mai erau şi alte ferestre sau uşi deschise la parter?

— Nu, doamnă. Uşile de jos erau încuiate, iar ferestrele erau zăvorâte.

— Dar aceste ferestre nu erau zăvorâte?

— Nu, doamnă.

Servitoarea părea că mă compătimeşte pentru ignoranţa mea.

— Pentru a-şi îmbunătăţi sănătatea, toţi membrii familiei baronetului dorm cu fereastra puţin ridicată, doamnă, şi iarna, şi vara.

Nimic surprinzător, eu însămi fusesem crescută la fel. Ventilaţia întăreşte digestia, ajută corpul să lupte împotriva bolilor şi firea să lupte împotriva delăsării. De aceea, chiar şi pe vremea cea mai geroasă, când îţi îngheaţă boneta, fereastra trebuie lăsată deschisă câţiva centimetri.

— Deci şi cineva aflat pe scara de afară putea deschide fereastra.

— Da, doamnă.

— Şi a fost lăsată aşa, larg deschisă, cu scara sprijinită de pervaz?

— Da, doamnă.

M-am retras în budoarul lui Lady Cecily, o încăpere destul de mare şi plină de oglinzi, scaune, divane, un paravan pentru şemineu brodat (cu siguranţă, o reuşită a lui Lady Cecily), ferigi în ghiveci pe pervazul bovindoului, iar lângă această sursă de lumină, şevaletul şi setul de pictură al lui Lady Cecily.

Şi – ce mi s-a părut mai important atunci – un birou cu capac.

Am deschis întâi biroul.

— Am înţeles că s-au găsit nişte scrisori aici?

— Da, doamnă. Le-a luat poliţia.

— Au căutat şi alte documente în birou?

— Nu, doamnă! a răspuns servitoarea şocată. Lady Theodora a descoperit scrisorile şi le-a dus jos poliţiştilor.

Cu alte cuvinte, niciun detectiv nu fusese lăsat să pună piciorul în aceste încăperi.

— Fireşte, am spus eu aprobator, aşezându-mă la birou ca să arunc o privire.

Îmi doream cu ardoare să fi văzut scrisorile, nu doar pentru conţinutul lor, ci şi pentru orice indicii care poate le scăpaseră celor de la Scotland Yard.

— Timbrele erau puse ciudat sau invers?

Acest lucru ar fi sugerat un cod.

— Scrisorile n-au venit prin *poştă*, doamnă!

Iar o şocasem pe servitoare. Probabil că formidabilul majordom se îngrijea de toată corespondenţa.

— Atunci, cum?

Fuseseră predate personal, fireşte, dar de către cine?

— Nu… nu ştim, doamnă.

Cu alte cuvinte, unul dintre servitori era complice. Poate chiar această servitoare pe nume Lily. Iar acest fir al anchetei fusese deja epuizat.

Suprafaţa biroului era ocupată de un set de scris superb: călimară şi tocuri, suport şi stilet pentru tăiat plicurile scrisorilor, toate din jad. În sertare, pe lângă obişnuita sugativă, şervete pentru toc şi altele asemenea, am găsit hârtia de scris cu monogramă a domnişoarei, împreună cu câteva batoane de ceară pentru sigilii, de diverse culori: roşu pentru corespondenţa de afaceri, albastru pentru iubire statornică, gri pentru prietenie, galben pentru gelozie, verde pentru încurajarea unui pretendent timid, violet pentru condoleanţe. Dar numai ceara gri părea să fi fost folosită mai des.

Tot în sertare am găsit şi agenda cu adrese a lui Lady Cecily, scrisă frumos cu literele mici cu înfloriturі, potrivite unei domnişoare aristocrate. Am mai găsit o sumedenie de alte hârtii: liste de cumpărături, bilete care aminteau de obligaţii sociale, îndemnuri morale pentru fiecare literă a alfabetului şi multe altele.

Mult mai important e că am găsit un teanc de jurnale.

— Lady Cecily ţinea un jurnal?

Caietele, îmbrăcate în mătase, erau închise cu lăcăţel.

— Da, doamnă.

Dar lacătele fuseseră desfăcute.

— Poliţiştii le-au răsfoit?

— Nu, doamnă!

— Atunci, Lady Theodora?

— Da, doamnă. În oglindă.

— Poftim?

Dar, spunând aceasta, am deschis unul dintre jurnale şi m-am uitat lung la scrisul dinăuntru. Mare, copilăros de simplist şi înclinat spre stânga – complet diferit de scrisul din agenda cu adrese şi din celelalte hârtii. N-am înţeles nimic, până când nu m-am dumirit că era scris de la dreapta la stânga. Cuvintele erau scrise invers, chiar şi literele erau scrise în oglindă, astfel încât *b* arăta a *d*.

— Ce straniu! am exclamat eu.

M-am ridicat, am deschis jurnalul lângă o oglindă mare şi am citit cu

uşurinţă:

îngrozitor de frig. Port nu mai puţin de nouă jupe.

Ca cifru, scrisul invers nu era mare scofală.

— De ce Dumnezeu scria aşa?

— Nu ştiu, doamnă.

— Ai văzut-o vreodată scriind?

— Nu, doamnă.

Ca orice servitor loial, bineînţeles că nu văzuse nimic.

Erau opt jurnale, toate cu acelaşi scris ciudat aplecat spre stânga, neschimbat vreme de câţiva ani. Alegând cel mai recent jurnal, singurul cu pagini goale – la început, fiindcă jurnalele fuseseră scrise de la coadă la cap –, am deschis la ultima (prima) consemnare, l-am ţinut în dreptul oglinzii şi am citit:

2 ianuarie – mă plictisesc de moarte. Cum poate vorbi cineva despre promisiuni făcute de Anul Nou, când se pare că, oricâte intenţii bune am avea, nu putem alina suferinţa din această lume? Şi cum pot sta de vorbă despre parfumuri şi petreceri, volane, şi decolteuri, şi pantofi de dans, când străzile sunt pline de orfani şi copii sărmani care abia dacă au zdrenţe de îmbrăcat, darămite încălţări? Când taţii lor nu-şi găsesc de lucru, iar mamele lor trudesc şaisprezece ore pe zi în fabrici? În timp ce eu, pentru a-mi face debutul în faţa Reginei, exersez mersul cu spatele fără să mă împiedic de o trenă de trei metri. Viaţa mea nu are niciun scop adevărat, nu are nicio valoare, e lipsită de sens.

Nu erau nici pe departe sentimentele unei tinere pregătite să fugă cu iubitul ei secret!

În vreme ce făceam fel de fel de conexiuni în minte, am lăsat-o pe Lily să pună obiectele la loc în birou şi am traversat încăperea ca să văd ce desenase Lady Cecily în ultima vreme.

Pe şevalet am găsit un pastel mic şi neterminat cu un peisaj de ţară care deja se prefăcea într-o masă amorfă de dâre în culori de bomboane. Deasupra măsuţei de pictură erau creioane pastelate.

Rupte. Roz, piersică, vernil, turcoaz, *bleu-ciel*, lila, maro pudrat, toate erau făcute bucăţi.

Foarte interesant!

Am deschis sertarul măsuţei de pictură şi am găsit cam tot ce era de aşteptat: creioane, gumă de şters, tuş indian şi peniţe de desen încă în cutia lor şi – scoase din cutie – batoane de cărbune. Mai degrabă cotoare cu vârfuri boante care murdăreau toate obiectele din sertar de un praf negru, aşa cum cenuşa întina străzile Londrei. Peste tot erau bucăţi de cărbune.

Folosite până la capăt.

M-am uitat la mâzgălitura pastel de pe şevalet, dar nu era nici urmă de negru nicăieri.

M-am uitat pe pereţi – nici urmă de desene întunecate.

Am închis sertarul, m-am dus înapoi la servitoarea care făcea ordine pe birou.

— Lily, unde sunt desenele în cărbune ale lui Lady Cecily?

— În cărbune?

Servitoarea muta obiectele de jad din setul de scris al domnişoarei dintr-un capăt al biroului în altul şi evita să mă privească în ochi.

— Sunt sigură că nu ştiu la ce vă referiţi, doamnă.

Eram la fel de sigură că ştia, dar nu-mi folosea la nimic să-i spun asta. În schimb, gândindu-mă unde aş ascunde eu desenele dacă n-aş vrea să le vadă cineva, m-am dus înapoi în dormitorul domnişoarei şi am început să mă uit în spatele mobilei.

Îndărătul dulapului şi al măsuţei de toaletă am văzut coli groase de hârtie, destul de mari, spijinite de perete.

— Lily, am spus eu, ai face bine să mă ajuţi să le scot, dacă nu cumva vrei să le stric.

Fata a venit, tăcută şi morocănoasă, şi m-a ajutat să trag mobila câţiva

centimetri de la perete, ca să pot băga mâna în spatele ei. Am apucat colile de margini şi le-am dus în cealaltă cameră ca să le văd la lumină.

Una câte una, le-am pus pe şevalet, unde mărimea lor făcea ca pastelul să pară minuscul.

Nu doar mărimea, ci şi… nici nu ştiu cum să explic. Aş putea spune „temperamentul“ lor. Nimic nu putea fi mai diferit de mâzgălelile roz-albăstrii care fuseseră înrămate şi atârnate pe pereţi. Aceste desene în cărbune erau făcute cu tuşe negre puternice, tăioase şi directe, şocant de neîndulcite prin umbre.

Dar personajele erau şi mai şocante.

Copii schilozi şi murdari jucându-se într-un şanţ cu peşti morţi sub o frânghie de rufe.
Femei fără pălării cosând noaptea sub un felinar.
Un bărbat nebărbierit adunând mucuri de ţigară.
O familie de italieni cântând pentru câţiva bănuţi.
Un băiat descult, îngenuncheat pe strada pietruită şi lustruind ghetele unui domn.
O femeie firavă cu un copilaş bolnav, care „vindea“ chibrituri din uşă în uşă.

Şi multe altele.

Oameni de pe cele mai sărace străzi ale Londrei.

Oameni înfăţişaţi atât de curajos şi de sigur, cu atâta sinceritate crudă, încât nu se poate să fi fost plăsmuiţi din imaginaţie. Un artist înnăscut îi văzuse şi îi desenase. Cunoşteam legătura înflăcărată dintre ochi, inimă şi mână. Aceşti oameni fuseseră priviţi de un artist inspirat.

Cu pasiune.

Aşa cum îi vedeam şi eu.

Câteva desene înfăţişau bătrâne flămânde picotind pe treptele azilului. Cei mai săraci dintre săraci, aceşti „târâtori“ sau cerşetori rareori aveau puterea de a se mişca.

Îi cunoşteam.

Şi era clar că şi Lady Cecily îi cunoştea.
Dar cum?

CAPITOLUL 7

Doctorul Ragostin va lua legătura discret cu dumneavoastră, i-am spus eu lui Lady Theodora, pentru a vă spune ce părere are despre acest caz.

Noroc că „doctorul Ragostin“ era cel care trebuia să-i comunice gândurile, fiindcă ale mele erau mai încurcate decât cel mai încâlcit ghem de lână. Din acest nod gordian puteam să apuc cu certitudine de un singur fir, unul gri, un alt indiciu care sugera că Lady Cecily *nu* fugise cu un iubit. Dacă scrisorile ei secrete schimbate cu fiul negustorului s-ar fi transformat într-o aventură pasională, tânăra ar fi folosit un curcubeu de ceară pentru a le sigila, nu doar ceara gri. Nu, îi scrisese doar din prietenie.

Nu fugise din dragoste, ci dintr-un alt motiv.

Aveam impresia că fuga ei avea legătură cu jurnalele vechi, cu scrisul în oglindă.

Şi cu ceva – deşi nu puteam să-mi închipui ce anume – legat de extraordinarele ei schiţe în cărbune.

Acestea din urmă erau atât de nepotrivite pentru o domnişoară şi atât de răscolitoare, atât în privinţa execuţiei curajoase, cât şi a personajelor înfăţişate, încât le pusesem înapoi în spatele mobilei din dormitor şi nu-i pomenisem nimic legat de ele lui Lady Theodora. Şi nici nu credeam că-i voi spune vreodată. Însă voiam să iau cu mine jurnalele.

— Doar eu le voi vedea, i-am promis doamnei când am reuşit să discutăm între patru ochi.

Înapoi în budoarul ei, am găsit-o având grijă de copiii mai mici, doi băieţei şi o fetiţă care alergau prin camera ei ca nişte căţeluşi, în timp ce ea verifica dacă fata ceva mai mare se pieptănase, dacă avea urechile curate *et caetera*. Chipul fetei îmi amintea foarte mult de Lady Cecily aşa cum o văzusem în fotografiile pe care Lady Theodora mi le arătase la ceai. Într-adevăr, toţi copiii, inclusiv Lady Cecily, semănau foarte bine cu mama lor –

aveau gura ei generoasă şi ochii sclipitori şi inteligenţi.

Lady Theodora i-a trimis pe micuţii Alistair înapoi la guvernanta lor când am intrat şi mi-a făcut semn să iau loc lângă ea.

— Doar eu voi citi jurnalele, i-am explicat după ce mi-am formulat cererea, şi îi voi spune doctorului Ragostin într-o manieră cât mai discretă dacă găsesc vreun indiciu.

— Le-am răsfoit şi eu, mi-a mărturisit Lady Theodora, şi nu am găsit nimic periculos, dar vă rog, dacă credeţi că va ajuta – veţi avea mare grijă de ele, da?

I-am promis că aşa voi face, amintindu-mi la timp să îi cer şi un portret recent al lui Lady Cecily, ca „doctorul Ragostin“ să vadă cum arată domnişoara dispărută. De asemenea, mi-am notat numele şi adresa fiului negustorului cu care corespondase Lady Cecily, în caz că „doctorul Ragostin“ va dori să-i pună întrebări.

La plecare, Lady Theodora m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe obraz cu o ardoare neaşteptată.

De aceea, mă simţeam groaznic, ca o impostoare neruşinată, când am luat o trăsură înapoi spre biroul doctorului Ragostin. Doctorul Ragostin în sus, doctorul Ragostin în jos… Eu, o mincinoasă, trebuia s-o găsesc pe această fată dispărută? Eu, o fugară obraznică, de paisprezece ani? Într-adevăr, jumătate dintre servitorii şi muncitorii din fabricile Londrei erau de vârsta mea sau mai mici, şi era la fel de adevărat că, dacă vreunul dintre noi ar fi comis o crimă, ar fi fost arestat, judecat şi spânzurat la fel ca Jack Spintecătorul, dacă ar fi fost găsit de poliţişti – dar nu aveam niciun drept, niciunul, nici măcar asupra banilor câştigaţi, până nu împlineam douăzeci şi unu de ani. Din punct de vedere legal, la paisprezece ani încă nu existam. Şi atunci, cine Dumnezeu eram eu – Enola Ivy Holmes Meshle Ragostin – ca să pun la cale această farsă monstruoasă care era viaţa mea?

La asta mă gândeam intrând pe uşa secretă în biroul încuiat şi transformându-mă înapoi în Ivy Meshle. Descurajarea nu m-a părăsit întreaga după-amiază, până seara, când m-am întors acasă cu fotografia înrămată a lui Lady Cecily şi cu jurnalele împachetate în hârtie maro, legată cu sfoară, de parcă fusesem la cumpărături.

După ce doamna Tupper mi-a servit o tocană de hering cu păstârnac – de

niciun ajutor când încerci să te îngraşi –, m-am retras la etaj, în camera mea, m-am făcut comodă în şosete groase şi halat, m-am aşezat pe fotoliul de lângă foc şi, cu ajutorul unei oglinzi, am început să citesc cel mai recent jurnal al lui Lady Cecily.

Conţinutul nu era deloc ce te-ai aştepta de la fiica unui baronet. N-am găsit nimic legat de plimbări cu faetonul duminica în Hyde Park, vacanţe la mare, cumpărături pe Regent Street, ultima modă la pălării, nici măcar nu pomenea de o rochie nouă. Nu povestea nici cum se distrează cu prietenii. Însemnările ei erau mai ales meditaţii pline de neliniște:

. . . multe discuţii despre Legea Săracilor, despre „săracii merituoşi", spre deosebire de cei care nu merită. Sărmanii care au fost orbiţi, schilodiţi şi aşa mai departe, nu din vina lor, sunt consideraţi vrednici de a primi ajutoare caritabile, însă tata spune că toţi cei care sunt în putere cu siguranţă au carenţe morale, sunt leneşi şi nu merită să fie compătimiţi; cerşetorii ar trebui să fie alungaţi din oraş în continuare, cum e obiceiul, sau trimişi la azilul de săraci. Dar, dacă munca e un bine atât de mare, de ce îi pedepsesc azilurile pe deţinuţi dându-le doar terci subţire după orele lungi în care fac cele mai grele munci posibile?

. . . darwinismul social şi supravieţuirea celor mai puternici susţin că nu există categoria sărmanilor „merituoşi". Cei care au demonstrat că nu sunt capabili să se întreţină ar trebui lăsaţi în pace şi ar trebui ca Natura

să-şi urmeze cursul, eliminându-i pentru a face loc unei rase umane superioare. Din care bănuiesc că facem parte noi, aristocraţii? Pentru că putem să citim din Shakespeare, să cântăm Chopin la pian şi să nu ne murdărim mănuşile când ne bem ceaiul?

Cum rămâne cu bebeluşii? În cea mai mare parte, oamenii loviţi de sărăcie, care cad pradă procesului de selecţie al lui Darwin s-au reprodus deja. Dacă urmărim acest mod de gândire, înseamnă că şi bebeluşii ar trebui lăsaţi să piară?

. . . Marii Nespălaţi din East End nu au capacitatea intelectuală de a organiza sindicate şi marşuri, spune tata; o influenţă externă, cel mai probabil străină şi vrăjmaşă, trebuie să fie de vină pentru aceste perturbări, iar poliţia e complet îndreptăţită să le umple capetele de sânge pentru a pune capăt altor răscoale şi mai grave. Nu neagă faptul că muncitorii din fabrici trăiesc în condiţii în care n-ar sta nici porcii şi că trudesc până cad din picioare, ca sclavii din galere sub biciul paznicilor fără inimă – dar nu pare să creadă că merită o soartă mai bună. Nu i se pare că sunt oameni la fel ca noi. Îmi vine foarte greu să stau cu mâinile încrucişate frumos în poală şi să zâmbesc dulce şi să-l ascult. . .

După ce am citit acestea şi multe altele, încă mi se părea că sunt o impostoare, fiindcă mintea mea obosită care rezona, totuşi, cu punctul de vedere al lui Lady Cecily nu putea trage nicio concluzie practică.

Am hotărât că aveam nevoie de somn, „cel ce desface fuiorul încâlcit al

grijii“[5], ca să citez şi eu din Shakespeare. Sau, în acest caz, somnul va face ordine în mintea mea dezlânată.

Astfel, fără să recunosc că mi-era frică, am renunţat să mai ies în veşmânt negru de măicuţă în noaptea aceea. În schimb, m-am dus la culcare.

M-am trezit cu senzaţia că trecuse numai o clipă, dar am văzut că era dimineaţă.

Cumva, deşi dormisem atât de profund – lucru neobişnuit pentru mine –, învălmăşeala de gânduri se mai limpezise, încât un fir logic mi s-a arătat după cum urmează:

Venisem la Londra; văzusem oamenii sărmani din Londra; simţisem nevoia arzătoare de a-i ajuta.

Lady Cecily, aşa cum reieşea din desenele ei în cărbune, îi văzuse şi ea. Încă nu ştiam cum ajunsese în această împrejurare foarte neobişnuită, nici nu ştiam dacă se întâmplase înainte sau după consemnarea întrebărilor din jurnal, dar cumva (şi trebuia să aflu cum) tânăra umblase printre săracii Londrei.

Oare şi ea simţise nevoia să-i ajute?

Oare plecase de acasă de bunăvoie?

M-am aşezat la birou ca Ivy Meshle, ca să-mi încep „ziua de lucru“, şi am citit ziarele de dimineaţă. N-am găsit niciun mesaj de la mama, am aruncat ştirile zilei în foc, apoi am cerut să mi se aducă ceaiul.

Între timp, gânditoare, am scos fotografia lui Lady Cecily şi un teanc de hârtie obişnuită. I-am schiţat rapid portretul în creion după fotografie. Apoi am pus poza deoparte şi i-am desenat capul din profil, amintindu-mi alte fotografii de-ale ei pe care le văzusem, şi combinând aceste amintiri cu observaţiile mele asupra mamei, a fraţilor şi a surorilor ei, care semănau atât de bine între ei. Am desenat-o iar şi iar, pe Lady Cecily fără zorzoanele aristocrate, doar chipul din diferite unghiuri, până când a început să mi se pară că o întâlnisem faţă în faţă.

Adâncită în munca mea, n-am băgat de seamă când a intrat Joddy cu ceaiul. Am tresărit când i-am auzit vocea piţigăiată în spatele meu:

— Nu ştiam că puteţi să desenaţi aşa!

N-avea căderea să comenteze, dar, din fericire, am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi vin în fire înainte să-i reproşez acest lucru. Iar în acel

răstimp, a mai spus ceva:

— O ştiu, a declarat el, punând jos tava de ceai şi arătând spre portretele lui Lady Cecily cu degetul îndesat în mănuşa albă.

Ridicol. Nu era posibil…

Stai aşa.

— Serios?

Am încercat să nu las să se vadă cât eram de interesată, fiindcă, la fel ca orice servitor, s-ar fi retras în carapacea lui dacă l-aş fi interogat prea făţiş. Tonul meu rămase neutru.

— Cum o cheamă?

— N-o ştiu *aşa*. Doar am văzut-o undeva.

— Unde, mă rog?

— Nu mai ştiu.

M-am întors ca să-i văd chipul. Stătea acolo şi privea în gol, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească un vis.

— Era într-o trăsură?

A dat din cap că nu, părând nedumerit, înainte să-şi amintească bunele maniere.

— Nu, *milady*… nu, domnişoară Meshle. Stătea aşa, la un colţ de stradă.

— Unde? La Piccadilly, Trafalgar Square, Seven Dials?

— Nu ştiu.

— Atunci, ce făcea? Era la cumpărături?

— Nu, nu cred…

Era nesigur. Pierzându-mi răbdarea, am bombănit:

— Vindea chibrituri?

Era o idee ridicolă, căci numai cerşetorii vindeau chibrituri.

Dar, tresărind uşor, Joddy a murmurat:

— Chibrituri. Pichet.

Băiat netot, bineînţeles că un brichet[6] se aprinde cu chibrituri! Abţinându-mă să nu dau ochii peste cap şi străduindu-mă să-mi ascund nerăbdarea, am încercat să-i pun altă întrebare.

— Cu ce era îmbrăcată?

Fireşte că n-a răspuns la ce îl întrebasem.

— Avea ceva într-un coş.

La fel ca jumătate din populaţia Londrei, am zis în sinea mea, iar cealaltă jumătate avea ceva într-o roabă. Oamenii de rând trăiau de pe-o zi pe alta, înfulecând pe loc mâncarea cumpărată, fiindcă cei mai mulţi nu aveau frigidere în care s-o păstreze şi nici cuptoare în care să gătească cina. În schimb, mâncau mizeriile pline de funingine pe care le procurau de la vânzătorii ambulanţi, sărmanii trăind de pe urma sărmanilor.

— Ceva într-un coş? Ce anume? am întrebat, complet surprinsă şi uşor sarcastică, fiindcă nătărăul de el trebuia să se fi înşelat. Ruladă cu dulceaţă?

— Nu, domnişoară Meshle, nimic de felul ăsta. Cred că erau hârtii.

— Crezi că ai văzut-o pe această fată vânzând *ziare*?

Trebuia să-mi fi ţinut gura, sau măcar să-mi fi stăpânit mai bine tonul.

— Nu, *milady*… nu, domnişoară Meshle.

Dacă amuţea de frică, Joddy n-avea să-mi mai fie de niciun ajutor.

Într-adevăr, după alte câteva încercări, mi-am dat seama că nu mai puteam afla nimic de la el.

— E suficient. Mulţumesc, Joddy.

După ce-a plecat, am bombănit în şoaptă câteva lucruri răutăcioase, apoi mi-am alungat întâmplarea din minte. Probabil că băiatul frustrant şi neghiob văzuse altă fată frumoasă.

Sorbind ceaiul şi, da, recunosc, admirându-mi propriile desene preţ de câteva minute înainte de a le arunca în foc, am continuat să mă gândesc la dispariţia lui Lady Cecily.

Am renunţat la ideea absurdă că ar fi fugit cu un iubit, din motivele pe care le-am enumerat deja şi fiindcă n-ar fi putut fugi în cămaşă de noapte! Mai degrabă, pentru o asemenea escapadă romantică, s-ar fi îmbrăcat în cea mai atrăgătoare rochie.

Dar, dacă presupunem că escapada nu fusese romantică, ci avea legătură cu cartierele sărace din Londra – ei bine, situaţia rămânea neschimbată: n-ar fi plecat în cămaşă de noapte. Oare luase pe furiş nişte haine mai modeste şi ascunsese cămaşa de noapte pentru a lăsa impresia că…

Că ce? Că fusese răpită direct din pat?

Şi coborâtă cu forţa pe scară? Aiurea. Era imposibil, din experienţa mea cu scările.

Oare scara fusese pusă la fereastra ei la derută?

Dacă plecase de bunăvoie, cum călătorise? Fusese ajutată de cineva?

Aveam prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri.

Atunci, am sunat din nou din clopoţel.

— Joddy, i-am spus băiatului în uniformă, găseşte-mi o trăsură.

Domnişoara Meshle se ducea la cumpărături.

Dar nu în magazinele pe care le frecventam de obicei. I-am cerut vizitiului trăsurii, care costa şase penny pe milă, să mă ducă la cea mai apropiată gară – ceea ce era mult mai ieftin, fiindcă trebuia să străbat o distanţă măricică până în partea de nord a Londrei, unde voiam să vizitez un anumit magazin: Emporiul Ebenezer Finch şi Fiul.

Am coborât din tren la staţia St. Pancras – o adevărată frivolitate arhitecturală – şi am mers pe jos câteva străzi. Ca Ivy Meshle, o funcţionară obişnuită a cărei rochie, deşi îi acoperea cuviincios gleznele, nu mătura pe jos, atrăgeam priviri mai degrabă lacome decât răutăcioase. De data aceasta, bărbatul cu joben nu m-a băgat în seamă deloc şi nimeni n-a sugerat că eu aş fi de vină dacă mi s-ar întâmpla ceva rău, însă vânzătorii se uitau lung din uşile magazinelor, iar un muncitor fără treabă mi s-a adresat:

— Ce faci, drăguţă? Un’ te grăbeşti? Hai să stăm de vorbă!

Prefăcându-mă că nu l-am auzit, fără să îi arunc măcar o privire, am trecut pe lângă el. Bine că nu m-a urmărit, aşa cum se mai întâmplase în alte rânduri. Într-adevăr, pe străzile oraşului, o fată sărmană din mahala se bucura de mai multă linişte decât orice femeie cinstită. A fost nevoie să mai ignor câţiva nemernici înainte să ajung, în cele din urmă, la destinaţie.

Apropiindu-mă de Emporiul Ebenezer Finch şi Fiul, am făcut ochii mari, fiindcă nu mai văzusem bovindouri atât de încăpătoare flancând intrarea unui magazin, nici atât de multe manechine de alamă lustruită pe care erau expuse haine după ultima modă încorsetată. Şi, aş putea adăuga, în cele mai şocante culori obţinute chimic.

Interiorul magazinului mi-a provocat un şoc şi mai mare. Trebuie să precizez că, pentru mine, a face cumpărături însemna să intru în magazinul mic şi întunecat al unui papetar, sau al unui spiţer, sau al unui postăvar, de pildă, şi să îi spun bărbatului troglodit în costum negru din spatele tejghelei ce voiam din marfa lui, după care, fie îmi aducea un obiect din depozit, fie îşi nota o comandă. Cumpărăturile erau ceva logic şi plicticos. Dar

Emporiul Ebenezer Finch şi Fiul, cu lămpile cu gaz strălucind puternic chiar şi în timpul zilei, era atât de departe de a fi plictisitor, încât te făcea să-ţi pierzi uzul raţiunii. Marfa etalată atrăgea, distrăgea şi uluia. Pe pereţii cu lambriu şi pe tejghelele de lemn lăcuit şi chiar atârnând din tavan erau expuse uimitor de multe feluri de marfă: cupoane de material şi ceaprazuri; pălării, mănuşi şi şaluri; scule şi lacăte; jucării de lemn şi soldăţei de tinichea; tacâmuri de bucătărie de toate felurile; găleţi şi stropitori; bonete şi şorţuri şi cuiere din fier forjat, bibelouri de porţelan, haine de ocazie, flori şi panglici, mormane de dantelă şi de şifon – parcă intrasem într-un vârtej optic.

În primă instanţă, copleşită de culoare, strălucire şi freamăt, abia puteam înţelege unde mă aflam. Parcă oriunde întorceam privirea, ceva lucitor încerca să-mi fure energia vitală, precum ceasul de pe lanţ al unui hipnotizator. Dar, făcând un efort de voinţă pentru a pune ordine în spectacolul din faţa mea, am început să observ că diferite categorii de produse erau ţinute şi expuse în diferite părţi ale magazinului, îngrijite de vânzători diferiţi – mulţi dintre ei femei, am remarcat cu uşurare –, aflaţi în spatele tejghelelor care păreau să se întindă pe kilometri întregi. Magazinul era cu siguranţă foarte mare şi abia putea fi numit magazin; într-adevăr, era prima dată când intram în ceea ce urma să fie cunoscut mai târziu drept „magazin universal“.

M-am întrebat ce efecte ar putea avea expunerea constantă la acest mediu asupra celor care lucrau aici. Pălărierii din ateliere înnebuneau, iar pictorii se otrăveau încet-încet; muncitorii din fabricile de bumbac se piperniceau, dacă nu cumva se îmbolnăveau şi mureau; acest „emporiu“ mi se părea cumva la fel de nesănătos. În ce fel afecta acest exces de lucruri frumoase mintea oamenilor, dacă nu şi trupul lor?

La loc de cinste, în apropierea intrării, era expusă fotografia proprietarului, Ebenezer Finch, şi a Fiului. După ce mi-am adunat gândurile împrăştiate, am studiat portretul cu atenţie, nu m-am uitat atât la Ebenezer Finch, cât la Fiu.

Alexander Finch.

Neruşinatul fiu de negustor despre care se credea că ar fi sedus-o pe Lady Cecily Alistair.

5. *Macbeth*, actul II, scena 2, în Shakespeare, *Teatru*: *Henric al V-lea, Hamlet, Othello, Macbeth, Poveste de iarnă*, în românește de Ion Vinea, Editura Univers, București, 1971.

6. Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omonimia cuvântului englezesc *strike*, care înseamnă atât *a aprinde un chibrit*, cât şi *grevă*.

CAPITOLUL 8

În fotografia cu ramă bogat împodobită nu părea ieşit din comun – ba chiar era atât de şters, încât îţi dădea impresia că-l mai văzuseşi undeva. Efectul era cu siguranţă dat şi de figura inexpresivă pe care trebuia să o adopţi pentru a poza în faţa aparatului de fotografiat.

Aventurându-mă mai adânc în străfundurile caleidoscopice ale magazinului, m-am uitat în jur, ca şi cum aş fi căutat să cumpăr ceva, dar căutându-l de fapt pe domnul Alexander Finch.

Voiam să îmi fac o impresie. Să trag o concluzie cu privire la caracterul lui. Să intuiesc dacă, sau în ce măsură, fusese implicat în dispariţia lui Lady Cecily.

Norocul a făcut să-l găsesc imediat, fiindcă o voce răsunătoare şi gravă mi-a atras atenţia.

— Alexander, până şi-o maimuţă ar aranja *vitrinurile* mai bine de-atât!

Uitându-mă către sursa acestui enunţ incorect din punct de vedere gramatical, am zărit un birou care arăta mai degrabă a caracatiţă, cu tuburi pneumatice pentru încasări şi chitanţe care-l legau de toate zonele magazinului – în mod evident biroul proprietarului –, aflat la înălţime în cel mai îndepărtat colţ al emporiului. Prin ferestrele mari care înlesneau supravegherea tranzacţiilor, l-am văzut pe Ebenezer Finch ţinându-i morală fiului său.

— …culorile unui afurisit de anarhist! se stropşea tatăl, înghiontindu-l cu reproş pe fiu. Schimbă-le imediat cu ceva mai de bun-gust!

— Da, domnule.

Stând în picioare cu mâinile împreunate în faţa lui, tânărul Finch nu trăda nicio emoţie, nu avea nici măcar o urmă de roşeaţă mânioasă pe chip.

— Dar să nu cumva să pui piciorul la un centimetru dincolo de prag, m-ai înţeles?

— Da, domnule.

— Rezolvă problema şi anunţă-mă când ai terminat!

Expediat cu un gest, domnul Alexander Finch încuviinţă şi ieşi din birou.

Am făcut câţiva paşi rapizi şi am izbutit să-l ajung la piciorul scărilor cu balustradă de alamă care coborau spre parterul magazinului. Cu respiraţia întretăiată, l-am abordat:

— Mă scuzaţi, domnule Finch…

— Vă pot ajuta, domnişoară?

Aşa cum se oprise în dreptul meu, părea politicos şi amabil. Poate puţin prea afectat. Purta ochelari fumurii înăuntru. Şi în locul uniformei sobre de vânzător purta o cravată albastră ca păunul cu un ac în formă de potcoavă şi o vestă argintie cu nasturi albi şi butoni foarte eleganţi – echivalentul masculin al hainelor care o împodobeau pe domnişoara Meshle. Dacă era într-adevăr un seducător, poate că se va arăta interesat de ea…

Prostii. Orice comparaţie cu mine nu-i făcea cinste lui Lady Cecily, care nu arăta ca o girafă.

I-am spus lui Alexander Finch:

— Domnule, sunt bulversată de acest palat comercial, cu o asemenea varietate de mărfuri, şi mă întrebam dacă nu cumva mi-aţi putea arăta…

Apoi, am coborât tonul până la o şoaptă doar de el auzită.

— Lady Theodora Alistair m-a trimis să vă vorbesc.

Inima a început să-mi bată mai tare aşteptând să-i văd reacţia.

Dar abia dacă a reacţionat în vreun fel, arătând doar o urmă de surprindere, după care şi-a revenit rapid, intrând în jocul meu.

— Poftiţi pe aici, domnişoară, şi vă voi ajuta cu cea mai mare plăcere.

M-a condus către spatele magazinului, dincolo de o tejghea unde o vânzătoare frumoasă stătea în spatele unor mâini fără corp, de lemn sculptat, pe care erau expuse mănuşi, dincolo de o alta, unde o fată bătrână le arăta şemineuri din fier forjat unor soţi, dincolo de mai multe tejghele, până când am ajuns la una unde stătea o vânzătoare tânără şi zveltă. Acesteia din urmă i-a spus:

— Dispari.

Deşi tonul lui era scăzut şi neutru, fata a fugit cu ochii măriţi, fără să zâmbească sau să spună ceva – de frică? Dar poate că aşa se purta în prezenţa lui. Până la urmă, ea era o tânără inocentă, iar el era fiul

patronului.

Trecând în spatele tejghelei libere, domnul Alexander Finch mi-a spus:

— Aici avem cele mai noi modele de încălţăminte pentru femei.

Vezi tu, aş fi atras atenţia şi ar fi fost nepotrivit să stau pur şi simplu de vorbă cu el. Dar puteam discuta aflaţi de o parte şi de alta a tejghelei, iar orice privitor ar fi avut impresia că Finch se ocupa strict de afacere, servindu-mă pe mine.

N-am pierdut timpul.

— Lady Theodora se implică personal, i-am explicat eu, înflorind adevărul. Vrea să afle dacă sexul frumos poate reuşi, în mod neoficial, să o găsească pe Lady Cecily.

— Într-adevăr. Ceva pentru primăvară, aţi spus?

Deschizând unul dintre multele sertare adânci de sub şi din spatele tejghelei, scoase o cizmă crem cu un toc delicat, una gri-perlat care se închidea cu nasturi aşezaţi în faţă, nu în lateral, şi una cafenie cu şireturi.

Cizmele erau de foarte bună calitate şi arătau minunat, însă doar m-am prefăcut că mă uit la ele, spunându-i:

— Cu siguranţă credeţi că e o prostie, dar Lady Theodora e de părere că trebuie să încercăm. Vedeţi dumneavoastră, poliţia nu a fost de niciun ajutor.

— Aşa e. Tot ce fac e să mă urmărească, iar tatăl meu e atât de supărat pe mine, încât nu mă lasă nici măcar să ies pe uşă.

Spusese acestea pe acelaşi ton imperturbabil de până atunci. Până acum, nu reuşisem să-mi fac nicio părere despre el, nici pozitivă, nici negativă.

— Locuiţi acasă cu părinţii? m-am interesat, neavând o întrebare mai bună.

— Nu, stau cu ceilalţi vânzători.

Fără îndoială, într-o odaie deasupra magazinului.

— Ei bine, măcar acolo sunteţi scutit de mânia tatălui dumneavoastră. De ce e supărat?

— Fiindcă am uitat unde mi-e locul, cum spune el, tratându-i pe toţi oamenii la fel.

A făcut un semn către un scaun curbat de lemn aflat pe partea mea de tejghea.

— Doriţi să luaţi loc, *milady*?

— Vai, nu! m-am aşezat abrupt, fiindcă mi se înmuiaseră genunchii. Nu sunt… eu nu… un asemenea titlu…

— Ei bine, felul cum vorbiţi arată că nu sunteţi chiar ceea ce păreţi.

Deşi nu aveam un titlu nobiliar din naştere, cu siguranţă nu unul demn de curtea regală, eram fiică de moşier şi, prin urmare, o aristocrată, o persoană care nu munceşte pentru bani. Iar accentul meu, în pofida îmbrăcăminţii, îmi trăda rangul. Stând cu gura deschisă, m-am admonestat în gând: *trebuie să fiu mai atentă*. Din acest motiv hotărâsem că Sora nocturnă nu avea voie să vorbească – fiindcă pronunţia mea distinctivă m-ar fi putut da de gol.

În acelaşi timp, îmi devenea clar de ce Lady Cecily începuse să îi scrie acestui tânăr. Sub exteriorul fad se ascundea multă inteligenţă şi… şi avea şi alte calităţi mai anevoie de definit.

Într-adevăr, pentru o clipă m-am simţit foarte stingheră când s-a aplecat pe coate şi m-a studiat prin ochelarii fumurii care mă împiedicau să-i văd bine ochii sau să-i citesc expresia.

Când am dat să mă feresc de privirea lui pătrunzătoare, tânărul aproape că a zâmbit. Pentru o clipă, după grimasa lui cu subînţeles sau triumfătoare, mi s-a părut că şi-a dat seama de ceva anume. Mi-a spus:

— Cred că ne-am mai întâlnit. V-aş putea întreba cum vă numiţi?

— Sigur că puteţi întreba, i-am zis eu, controlându-mi tonul cum am putut mai bine.

După o clipă, a înţeles că n-aveam de gând să-i răspund. Apoi, a părut să schimbe subiectul definitiv.

— Eu, unul, consider că şireturile sunt cu mult superioare nasturilor, a continuat el, ţinând în mână cizma cafenie. Înlătură problema plicticoaselor găici şi strâng pielea mult mai aproape de piciorul purtătorului.

Ceea ce n-ar fost nici dezirabil, nici necesar, dacă extremităţile inferioare n-ar fi fost menite să fie întrezărite, totuşi, din când în când, aşa cum acest tânăr ştia prea bine – deşi mi s-a părut ciudat să-l aud sugerând acest lucru. În timp ce vorbea, a tras de şireturi pentru a demonstra cum funcţionează, arătând ca o servitoare care strânge un corset, dându-i cizmei o talie de viespe în dreptul gleznei.

Abia l-am urmărit.

— Într-adevăr.

Eram în continuare atentă la chipul lui rotund şi placid din spatele ochelarilor.

— Dacă eu sunt o *lady*, dumneavoastră vă consideraţi un gentleman?

— Exact asta voiam să spun. Ţara e înnebunită să pună preţ pe oameni în funcţie de titlul pe care îl poartă.

Continuă să strângă cizma ca pe un corset.

— De ce un aşa-numit aristocrat care nu face nimic e mai nobil decât un membru sărac, cinstit şi harnic al clasei muncitoare?

Când spunea aceste bazaconii scandaloase, am intuit înflăcărarea de sub exteriorul lui rece.

Nesigură încotro se va îndrepta discuţia, l-am întrebat cu băgare de seamă:

— Înţeleg că susţineţi democraţia?

Ar fi fost şocant, chiar şi pentru cineva crescut de o sufragetă.

Dar a răspuns:

— Resping toate aceste etichete.

Într-adevăr, aproape că m-a privit batjocoritor, punând jos cizma cafenie care părea sugrumată de propriile şireturi.

— Nu categorisesc pe nimeni şi mă împrietenesc cu oricine, a continuat el cu asprime, iar dacă cineva are nevoie de ajutor, îl ajut, indiferent dacă e o spălătoreasă sau…

Felul în care s-a întrerupt a fost semnalul meu.

— Lady Cecily avea nevoie de ajutor?

Tonul lui dur a coborât, chiar dacă nu s-a îndulcit.

— Avea pană la bicicletă, atâta tot, iar eu făceam comisioane. I-am peticit cauciucul cu trusa mea şi am intrat în vorbă.

— Alexander! a tunat o voce masculină din apropiere.

Tânărul a ridicat cizma crem, delicată.

— Pentru a face o comandă, domnişoară, nu trebuie decât să ne trimiteţi conturul piciorului drept…

Domnul Ebenezer Finch a apărut, răstindu-se:

— Alexander, ţi-am spus să… ah.

S-a întrerupt destul de stângaci.

— Înţeleg. Ajuţi o clientă.

Ce ciudat, m-am gândit eu, că, deşi tatăl era atât de coleric, fiul părea atât de stoic. Mai mult decât atât. Era ca o stană de piatră.

După ce tatăl lui a plecat, fără a face aluzie la întrerupere în vreun fel, tânărul mi-a spus:

— Lady Cecily era o fată foarte serioasă. Citise *Das Kapital* şi am discutat despre exploatarea maselor.

Das Kapital? Auzisem vorbindu-se pe ascuns despre această carte – era considerată şocantă, nu, mai mult de atât, Cu Adevărat Odioasă, pur şi simplu deplorabilă. Totuşi, ca în cazul multor asemenea subiecte menţionate doar pe ascuns – de pildă, „viaţa rău famată“ – nu aveam nici cea mai vagă idee ce era, de fapt.

Însă domnul Alexander Finch nu părea să aibă nevoie de înţelegerea mea pentru a continua să vorbească.

— Lady Cecily a considerat că întâlnirea noastră a fost o întâmplare fericită. Voia să îi arăt proletariatul.

Proletariatul? Să fi fost o clădire a guvernului?

— Nu doar servitorii, vânzătorii şi meşteşugarii, ci şi masele cu adevărat muncitoare şi asuprite din fabrici, continuă domnul Alexander. Fireşte, am încuviinţat. Am corespondat, iar după o vreme…

— Ah! l-am întrerupt.

— Îmi cer scuze, s-a întâmplat ceva?

— Nicidecum!

Exclamasem fiindcă acum înţelegeam cum fuseseră create desenele în cărbune ale lui Lady Cecily.

— Aţi dus-o în districtul docurilor, şi la azil, şi la St. Giles, şi la piaţa de peşte din Billingsgate.

— De unde ştiţi toate astea?

Am zărit o urmă de încruntare pe fruntea lui, care până atunci rămăsese netedă ca brânza proaspătă.

— Da, întocmai, a continuat el. Când ieşea la plimbare cu bicicleta cu prietenele ei, stabileam o întâlnire, iar eu o conduceam şi îi arătam cum trăiesc cei mai mulţi oameni din acest oraş vestit în toată lumea.

Marx. Acum îmi aduceam aminte. Un bărbat îngrozitor pe nume Karl

Marx scrisese *Das Kapital*.

— Lady Cecily era *marxistă*? am şoptit eu, fiindcă aşa ceva nu se putea spune cu voce tare.

— V-am spus, asemenea etichete nu mă privesc.

Dispreţul tânărului pentru capacitatea mea intelectuală se vedea limpede.

— Îmi cer scuze, am spus eu supusă.

Deoarece crescusem fiind socotită ruşinea familiei Holmes, eram obişnuită să fiu privită de sus. (În acest caz, la modul propriu, fiindcă eu stăteam pe scaunul curbat de lemn, iar Alexander Finch stătea în picioare în spatele tejghelei.)

— Îmi pare rău că vă deranjez cu atâtea întrebări. Lăsaţi-mă să vă mai întreb doar atât: de ce voia Lady Cecily să vadă… proletariatul?

— Pentru educaţia pe care nu o putea căpăta din altă parte, fireşte! Punea o sumedenie de întrebări. De ce erau atâtea magazine de amanet. De ce lăptăreasa trăgea un măgar după ea. Ce erau „scursurile“ şi de unde veneau. De ce făceau copiii cutii pentru pălării, iar femeile coseau saci de pânză.

— Dar cu siguranţă voia să ştie toate acestea dintr-un motiv anume. Ce planuri avea?

Tonul lui, deşi era încă destul de calm, a devenit mai puţin plăcut.

— Să mă facă pe mine ţapul ispăşitor, după câte se vede.

Nu era deloc răspunsul la care mă aşteptam.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ce poate fi mai simplu?

Mi-a imitat consternarea.

— A fugit undeva, iar lumea crede că eu sunt vinovat.

Neputincioasă, am sugerat:

— Poate că n-a ştiut că veţi fi învinovăţit.

— Atunci, de unde scara?

Nu i-am răspuns, ştiind prea bine de ce folosise scara: pentru ca familia ei, care ştia că Lady Cecily e doar o fată care desenează pasteluri dulci, să creadă că fugise cu un iubit seducător, prostuţa de ea.

Când, de fapt, o domnişoară care citea Marx era în stare de orice.

L-am întrebat pe Alexander Finch:

— Dar nu v-a mărturisit absolut nimic? Nu aveţi idee unde s-ar fi putut

duce?

— Nu ştiu nimic despre toate astea, a spus tânărul, aranjând cizmele într-un şir care mărşăluia pe tejghea. Dar cred că a ieşit pe uşa din faţă şi a pus scara acolo cu mâna ei.

CAPITOLUL 9

Am pornit înapoi spre staţia St. Pancras şi, pe drum, m-am oprit la o librărie.

— *Das Kapital* de Karl Marx, i-am spus bărbatului rotofei din spatele tejghelei.

Nu s-a clintit; ba chiar părea să se fi prefăcut în stană de piatră, ca diverşi nefericiţi din basme, mai puţin gura care i s-a deschis şi i s-a închis de câteva ori.

— Vă asigur, i-am spus eu, că, după ce o răsfoiesc puţin, am de gând s-o îmbrac în fetru şi s-o folosesc pe post de opritor de uşă.

Buzele lui s-au strâns cu dezaprobare şi mi-a spus:

— În traducerea englezească, domnişoară, sau în germană, în original?

— În engleză, fireşte.

Arătam a cărturar? Oare *vorbeam* ca un cărturar? Vai, *trebuia* să am mai multă grijă şi să-mi ascund accentul aristocratic pe care Alexander Finch îl luase în râs!

Nu ştiam ce să cred despre Alexander Finch. Putusem să citesc foarte puţine lucruri pe faţa lui, dar comportamentul mi se părea pe alocuri ciudat. Nu fusese întru totul necuviincios, dar era uşor straniu. Totuşi, mi-era milă de el fiindcă era nevoit să îndure mânia tatălui său; îi admiram stoicismul şi îi apreciam curajul de a-mi vorbi fără ocolişuri. Teoria lui cum că Lady Cecily ieşise pe uşa din faţă şi pusese o scară înşelătoare la fereastră îmi plăcea; aşa aş fi făcut şi eu.

Una peste alta, plecând din librărie cu pachetul meu greoi, aveam impresia că nu aflasem prea multe.

Şi, după ce-am citit fragmente din *Das Kapital* chiar în acea seară, în intimitatea odăii mele, am simţit că – în afară de faptul că aflasem ce înseamnă „proletariat“, şi anume oamenii de rând – ştiam chiar mai puţine decât înainte. Să se fi convertit Lady Cecily la marxism după ce citise

această carte? Eu îi citisem pe Hobbs, Darwin, chiar şi *Martiriul omului*[7] de Winwood Reade cu interes, dar Marx – trebuia să recunosc că Marx mă făcea să adorm. Chiar foarte profund.

M-am trezit în dimineaţa următoare întrebându-mă cât de inteligentă era Lady Cecily, dacă era în stare să aprecieze asemenea prostii pompoase.

Şi ce citise Alexander Finch, de făcuse asemenea remarci şocante?

Şi dacă Lady Cecily ieşise într-adevăr pe uşă de bunăvoie, cu ce fusese îmbrăcată şi unde se dusese şi cu ce scop?

Dar toate aceste întrebări mi-au sărit din minte încă nerezolvate, când stăteam la birou şi beam ceaiul de dimineaţă răsfoind ziarele, fiindcă în rubrica de anunţuri a *Gazetei Pall Mall* am dat peste următoarele:

245255 52243435 4115 454315414515
335155155532 124324451134241 3 3211
1324341324 14244415114311 33113311

Am luat repede o hârtie şi un creion, am scris alfabetul pe rânduri de câte cinci litere, apoi m-am apucat de treabă.

245255. Al doilea rând, a patra literă, *I*. Al cincilea rând, a doua literă, *V*. Al cincilea rând, a cincea literă, *Y*.

IVY.

Chiar *era* pentru mine!

Am continuat să lucrez cu înfrigurare. Descifrat, mesajul suna aşa: IVY VINO PE TREPTE MUZEUL BRITANIC LA CINCI DISEARĂ MAMA.

Ah.

Ah!

Atât de repede, atât de curând, pur şi simplu, aveam să-mi revăd mama? Parcă îmi stătuse inima în loc.

Şi la fel de repede a început din nou să bată, iute şi puternic ca toba regimentului, în timp ce sufletul îmi era cuprins de terciul gros al sentimentelor contradictorii. O iubeam pe mama. O uram. Mă abandonase. Mă salvase. Nu mă iubea. Dar îmi dăruise libertatea, dându-mi pe ascuns o sumă mare de bani, dar şi prin felul în care mă crescuse. Independenţa ei încăpăţânată, susţinerea îndârjită a drepturilor femeii…

Stai aşa.

IVY VINO PE TREPTE MUZEUL BRITANIC LA CINCI DISEARĂ

MAMA.

La Muzeul Britanic? Acea instituţie odioasă? Mama detesta Muzeul Britanic, deoarece continua să insulte femeile intelectuale. Era foarte puţin probabil ca mama să fi ales „treptele Muzeului Britanic“ ca loc de întâlnire.

Iar în acea clipă, în clipa în care s-a strecurat îndoiala, am descoperit că, în ciuda sentimentelor contradictorii, *voiam* s-o văd pe mama. Mi-era dor de ea. Am încercat cu disperare să cred, totuşi, în acel mesaj, spunându-mi că mama alesese Muzeul Britanic pentru simplul fapt că era un loc de întâlnire convenabil, amplasat central, într-o zonă civilizată a oraşului.

Dar, în acelaşi timp, aproape că îi auzeam glasul din amintiri cum mă roagă stăruitor: *Gândeşte, Enola!*

M-am gândit.

Iar gândurile nu mi-au oferit nicio alinare. Acest mesaj nu folosea codul florilor în niciun fel. Mama nu ar fi spus „vino“ – ar fi făcut referire fie la pimpinela roşie, fie la vâsc, ambele fiind simboluri binecunoscute pentru o întâlnire. Nu ar fi spus „mama“. În schimb, ar fi spus „crizantema ta“, adică mama.

Concluzia inevitabilă: acest mesaj nu fusese trimis la ziar de către ea.

Dar tot voiam să cred că *trebuie* să fi fost de la mama. Cine altcineva ar fi putut să…

O, nu!

Ştiam cine.

Şi, gândindu-mă la el, la fratele meu teribil de isteţ, am simţit nevoia să spun ceva obraznic.

— Pe toţi sfinţii cu jartiere!

Eram într-atât de agitată, încât mi-era greu să-mi vin în fire. Am reuşit să mă adun cât să cercetez şi restul rubricilor de anunţuri personale din celelalte ziare. În caz că se afla, totuşi, un mesaj de la mama.

Fireşte, nu era nimic. Într-adevăr, era puţin cam devreme; mesajele anterioare ajunseseră abia după o săptămână, dacă nu mai mult. Deşi n-aveam idee cum sau unde iernau ţiganii nomazi, mi-am închipuit-o pe mama undeva departe, la ţară, unde trecea mult până să primească ziarele prin poştă, să-mi descifreze mesajele, să verifice mersul trenurilor şi să trimită un răspuns.

Şi, dacă ar fi venit la Londra cu trenul, nu mi-ar fi cerut să ne întâlnim în apropierea unei gări? Cu siguranţă că da.

Muzeul Britanic, aiurea! Cine dăduse acel anunţ luase în calcul propriile interese, nu pe ale mamei.

„Cine“? Ei, aş! Ştiam prea bine că era Sherlock.

Totuşi, a fost nevoie de câteva ore – şi de o migrenă – ca să formulez o ipoteză cu privire la desfăşurarea acestor evenimente neplăcute şi să mă hotărăsc ce era de făcut.

Din fericire, excelenta secretară a doctorului Ragostin păstrase adresa doctorului John Watson.

După-amiază devreme, am luat o trăsură către cabinetul stimabilului doctor şi am coborât în dreptul unei locuinţe-cabinet modeste de pe o stradă lăturalnică din nord-vestul Londrei.

Un aprod care ar fi putut să-i dea lecţii lui Joddy la capitolul maniere m-a condus într-un salon mic, uşor ponosit, şi mi-a spus că doctorul e plecat, însă trebuia să se întoarcă dintr-o clipă-ntr-alta, fiindcă programul de consultaţii începea la ora unu. Ceasul cu pendulă din colţ arăta că mai era un sfert de ceas până atunci. Am aşteptat bucuroasă.

Când ceasul a bătut ora unu, o femeie solidă, în vârstă şi cu guşă, însoţită de un portar în uniformă care şchiopăta mi s-au alăturat în salonul de aşteptare. Totuşi, eu am fost condusă prima în cabinetul doctorului.

La fel ca salonul, cabinetul era mic, cu draperiile şi tapiseria puţin tocite.

— Domnişoară…

Ridicându-se în spatele biroului ca să mă salute, doctorul cu ochi blânzi m-a recunoscut, dar nu ştia exact de unde.

— Domnişoara Meshle, de la biroul doctorului Ragostin.

— Domnişoară Meshle! zâmbetul i-a luminat faţa comună, făcând-o de-a dreptul fermecătoare. Vă rog, luaţi loc.

Mi-a arătat scaunul pacientului şi s-a aşezat înapoi în spatele biroului său.

— Cărui fapt îi datorez această surpriză plăcută?

Era atât de binevoitor şi de prietenos, încât cred că am roşit. Mi-ar fi plăcut nespus să am un tată ca el.

Până în acel moment, deşi mă gândisem adesea cât de frumos ar fi fost să am un prieten sau… sau o familie care să nu fie excentrică şi dezbinată, ci o

familie adevărată, care îşi petrece serile citind în salon –, nu-mi dădusem seama că mi-ar fi plăcut să am un tată. Tatăl meu murise când aveam patru ani, iar până în acel moment nu-mi fusese neapărat dor de el.

Dar acum, mi-era.

— Eu… Mă tem că… Nu vreau să vă răpesc prea mult din timp, i-am spus doctorului Watson, bâlbâindu-mă din cauza sentimentelor mele surprinzătoare. Doctorul Ragostin v-a… studiat cazul şi… m-a trimis pe mine să vă pun o întrebare.

— Vă rog! Sunt încântat să aud că e interesat. Chiar ieri îmi spuneam că trebuie să trec pe la biroul dumnealui şi să întreb… dar acum, iată-vă! Vă rog, continuaţi.

— Doctorul Ragostin ar dori să ştie dacă domnul Sherlock Holmes a urmărit anumite cifruri din rubrica de anunţuri a *Gazetei Pall Mall*.

— Holmes citeşte mereu rubricile de mică publicitate ale tuturor publicaţiilor importante, răspunse Watson.

— Da, dar a remarcat un cifru anume? Aţi observat ceva pe biroul dumnealui, de pildă, când l-aţi vizitat?

— Da, dar nu are a face cu ziarul. Cifruri, da, dar erau într-o cărticică delicată, lucrată manual, cu flori pictate în acuarelă. Nu era nicidecum genul de obiect pe care te-ai aştepta să-l studieze Holmes. E mai degrabă o îndeletnicire femeiască. Holmes s-a răstit la mine când am încercat să o văd mai îndeaproape.

Era întocmai cum mă temeam. Simţindu-mă slăbită, am închis ochii.

— Domnişoară Meshle? Ştiu că aţi spus că nu aţi venit pentru un consult medical, dar… vă simţiţi rău?

— E doar o migrenă teribilă, domnule doctor.

Chiar aşa. „Îndeletnicirea femeiască“ trebuia să fie cartea *mea* cu cifruri, creată de mama, pe care o primisem în ziua teribilă în care împlinisem paisprezece ani, iar mesajele secrete erau menite să-mi dezvăluie unde era ascunsă averea pe care o agonisise pentru mine. Într-adevăr, era cea mai de preţ amintire pe care o aveam de la mama. Dar în prima zi în care ajunsesem la Londra îmi fusese furată de un asasin când eram inconştientă şi crezusem că era pierdută pentru totdeauna.

Însă acum înţelegeam ce se întâmplase: când inspectorul Lestrade de la

Scotland Yard fusese să-l aresteze pe Cutter, îi percheziţionase şi barca. Găsise această cărticică înflorată, atât de nelalocul ei, şi i-o arătase prietenului său, Sherlock Holmes. Sau poate că marele detectiv fusese de faţă în timpul percheziţiei şi găsise el însuşi obiectul în cauză.

Şi recunoscuse scrisul mamei.

Aşa aflaseră fraţii mei despre situaţia mea financiară bună. După ce a dezlegat cifrurile, probabil că Sherlock s-a interesat sau a făcut cercetări la casa noastră părintească, Ferndell Hall.

În acelaşi timp, pesemne că făcuse legătura cu cifrurile pe care le văzuse la rubrica de anunţuri a *Gazetei Pall Mall* – cifruri care pomeneau „crizantema“ şi „iedera“. Cu siguranţă că le dezlegase şi pe acestea. Practic, „trăsese cu urechea“ la mesajele dintre mine şi mama.

Iar acum, dăduse el însuşi un anunţ menit să mă atragă într-o capcană.

— Domnişoară Meshle, spuse doctorul Watson îngrijorat, nu arătaţi deloc bine.

După ce mi-a luat pulsul şi m-a întrebat ce mâncasem la prânz, bunul doctor mi-a dat o bromură şi m-a pus să mă întind pe patul din biroul său, cât timp se ducea să îi consulte pe ceilalţi pacienţi. După aproape un ceas, a deschis uşa şi m-a întrebat:

— Vă simţiţi mai bine?

Dând la o parte pătura tricotată cu care mă învelise, m-am ridicat să-i răspund:

— Mult mai bine, vă mulţumesc, domnule doctor.

Era adevărat. În ceasul de odihnă, îmi amintisem chipul mamei şi dictonul ei obişnuit – „Enola, o să te descurci foarte bine de una singură“ – şi mă calmasem.

Ajungând, astfel, la o decizie.

Şi formulându-mi un plan.

Pentru care trebuia să fiu pe poziţii înainte de ora cinci, şi deja era trei şi jumătate.

Doctorul Watson a refuzat să accepte taxa de consultaţie din partea mea. I-am mulţumit frumos şi am plecat, luând-o pe jos până la staţia de trăsuri din colţul străzii.

— Pe Baker Street, i-am spus birjarului.

Odată urcată în trăsură, am tras obloanele. Apoi, legănându-mă prin traficul londonez, mi-am scos cât de multe articole de recuzită specifice lui Ivy Meshle am putut. Mi-am dat jos pălăria ieftină de pai, pe care am sacrificat-o de nevoie, vârând-o sub bancheta trăsurii. Mi-am scos bretonul blond ondulat şi fals şi l-am pus într-un buzunar, odată cu „conciul“. Mi-am dat jos cerceii de sticlă verde, colierul tip zgardă şi alte zorzoane. Din corset, unde am spus că ţineam o varietate de obiecte utile, am scos un batic pe care mi l-am legat în jurul capului. Mi-am închis pelerina ca să-mi acopere cea mai mare parte a rochiei. Însă am lăsat în obraji şi în nări dispozitivele care le dădeau o formă mai plină.

Apoi am ridicat obloanele, m-am uitat cu interes la casa fratelui meu pe care o vedeam pentru prima dată, în timp ce trăsura trecea de numărul 221, Baker Street: o simplă uşă cu număr dintr-un şir obişnuit de clădiri ce adăposteau magazine şi locuinţe, un loc banal pentru o persoană atât de remarcabilă precum Sherlock Holmes.

Dar am aşteptat până la următoarea intersecţie şi abia acolo am bătut în tavan, făcându-i semn birjarului să oprească.

După ce am coborât, am mers pe jos spre numărul 221 pe partea cealaltă a străzii, sperând că nu va trebui să stau prea mult în frig. Mă întrebam cum aş putea aştepta fără să atrag atenţia. Pe o asemenea vreme geroasă, erau mai puţini oameni pe stradă decât de obicei, deşi băieţii care vindeau ziare încă zbierau ca să facă un ban:

— Citiţi totul despre crima groaznică din Whitechapel!

Iar pescarii îşi împingeau în continuare roabele:

— Hering proaspăt, stridii vii, melci de mare!

Şi încotoşmănată într-o impermeabilă lungă, o femeie sărmană încerca să vândă nimicuri dintr-un coş:

— Portocale, şireturi, mărunţişuri!

M-am oprit să văd ce vinde. Pe lângă acele portocale care mai bine s-ar fi chemat „maronale“ şi şireturi, vindea o varietate de sugative făcute din obişnuitele resturi de material, dar nu pătrate, ca de obicei; acestea erau cusute cu măiestrie în formă de flori şi de fluturi.

— Ce ingenios! am spus eu, pipăind una. Dumneavoastră le coaseţi?

— Da, domniţă, dar aproape c-am orbit de la atâta trudă.

Lucrase la lumina lumânării, a focului sau poate chiar noaptea, pe străzi, la lumina felinarelor, sărmana, neavând încotro.

Am luat o sugativă albastră de bumbac în formă de pasăre şi am întrebat-o:

— Câte aţi vândut?

— Nu atât cât aş fi vrut, domniţă.

Buzele crăpate îi tremurau; amândouă stăteam în stradă şi dârdâiam de frig.

— Pe străzile de oameni bogaţi, unde lumea s-ar despărţi uşor de vreo doi bănuţi, copoii mă alungă.

— Locuiţi în apropiere?

— Nu, domniţă. În Southwark, da' nimeni nu le vrea acolo.

Îmi închipuiam. Southwark, pe cealaltă parte a Tamisei, era locul teatrelor rău-famate, al jocurilor de noroc, al luptelor cu urşi şi al altor asemenea activităţi.

Şi, odată ce femeia se va întoarce în Southwark, probabil că niciun locuitor de pe Baker Street nu o va mai întâlni vreodată.

I-am spus:

— Vă dau o guinee pentru tot ce aveţi, cu tot cu coş. Şi vă dau pelerina mea la schimb pentru impermeabilă.

S-a uitat la mine cu gura căscată, dar a avut prezenţa de spirit să nu pună întrebări. A plecat bucuroasă, îmbrăcată cu pelerina mea şi cu o sumă frumuşică în buzunar, iar eu am plecat acoperită cu impermeabila ei, ţinând în mână coşul şi strigând cu un accent de Cockney potrivit:

— Portocale, şireturi, mărunţişuri!

Era o deghizare bună şi necesară, fiindcă m-am plimbat în sus şi-n jos pe Baker Street trei sferturi de oră (şi chiar am vândut două sugative!) până să-l văd pe Sherlock Holmes ieşind din casă.

Fireşte, nu era îmbrăcat ca un gentleman. Plecat să mă captureze, sau cel puţin aşa credea el, se deghizase ca să nu-l observ şi să nu-l recunosc decât când ar fi fost deja prea târziu. Prin urmare, era îmbrăcat ca un muncitor de rând, cu haina strânsă cu o curea de piele, o cămaşă de flanel şi o bască de stofă de sub care părul îi cădea pe frunte.

A apucat-o spre Muzeul Britanic, trecând pe lângă mine fără să-mi

arunce măcar o privire. În afară de bretonul lăsat pe frunte, nu-şi modificase deloc înfăţişarea şi, cu durere în suflet, am văzut că trăsăturile lui ca de uliu păreau, într-adevăr, palide şi ascuţite, aşa cum spusese prietenul lui, Watson.

În tăcere, chinuită de un straniu junghi interior, l-am urmărit trecând pe lângă mine.

Am tras aer adânc în piept şi am expirat.

Apoi, am trecut mai departe.

M-am oprit la băcănie, am lăsat coşul jos şi l-am împins discret cu piciorul sub o ladă în care erau expuse mere. Apoi, am cumpărat o bucată de ceapă.

Am luat-o spre numărul 221, am ascuns ceapa în batistă şi am ţinut-o lângă ochi, care au început imediat să-mi lăcrimeze.

Foarte bine.

Deja, în această perioadă cruntă a anului, străzile erau întunecate. Fără îndoială, fratele meu alesese această oră ca să-i iasă planul. Se va fi lăsat seara când Sherlock va fi ajuns pe treptele muzeului, unde…

Vai, mamă, dacă mă înşel teribil? Dacă, de fapt, eşti acolo şi mă aştepţi?

Se pare că nu era nevoie de ceapa din batistă. La gândul acesta, am început să plâng de-adevăratelea.

---

7. *The Martyrdom of Man* (1872), lucrare a autorului britanic William Winwood Reade, care privește istoria omenirii dintr-o perspectivă nouă și neobișnuită pentru secolul al XIX-lea, negând rolul creștinismului ca parte esențială a civilizației. Lucrarea l-a numărat printre admiratori pe Arthur Conan Doyle, creatorul lui Sherlock Holmes, care a pomenit-o în romanul său *Semnul celor patru* (1890).

CAPITOLUL 10

O femeie în vârstă, cu o bluză şi o fustă decente, mi-a deschis, părând surprinsă, dar nu îngrozită, să mă vadă plângând la uşă.

— Domnul… domnul Sherlock Holmes e acasă? am întrebat eu printre sughiţuri.

Uitasem să vorbesc cu un accent („domnu' Sherlock“) potrivit înfăţişării mele, dar din cauza lacrimilor poate că nu îşi dăduse seama.

— Îmi pare rău, draga mea, tocmai a plecat.

Învelindu-se cu un şal ca să vorbească cu mine, grizonanta doamnă Hudson s-a arătat a fi un suflet blând. Fireşte, o cunoşteam pe proprietăreasă din scrierile doctorului Watson, dar mi-am amintit să nu-i spun pe nume.

M-am tânguit:

— Dar… dar *trebuie* să-i vorbesc în seara asta!

— Nu ştiu când se întoarce, domnişoară.

— Nu… nu-mi pasă. Am… am dat de un aşa mare necaz… Îl aştept.

— Dar s-ar putea să dureze ore întregi.

Tremurând în ciuda şalului, se retrase câţiva paşi în casă, pregătindu-se să închidă uşa.

— Mai bine v-aţi întoarce mai târziu.

— Îl *aştept*.

Scâncind, m-am trântit pe treptele îngheţate.

— Vai, draga mea, nu poţi să-l aştepţi *acolo*! O să îngheţi! Vino înăuntru!

Aşa cum sperasem, m-a condus la etaj, în sufrageria fratelui meu.

— Dumnezeule, am şoptit fără să-mi dau seama, surprinsă de o asemenea dezordine.

Nu mă mai aventurasem în apartamentul unui burlac. Ştiam, desigur, din scrierile doctorului Watson că avea tutun (îndesat într-un papuc persan, închipuiţi-vă!) şi o vioară (instrumentul şi arcuşul erau lăsate neglijent pe

un scaun), scrisori ţintuite cu un briceag pe şemineu, găuri de gloanţe în perete şi aşa mai departe. Dar nu eram pregătită pentru ce *lipsea*. Nicio floare. Nicio pernă dantelată. Nicio cuvertură cu volane pe fotolii.

Se pare că a fi bărbat însemna să n-ai capacitatea de a fi femeie.

Doamna Hudson scoase un sunet dezaprobator la vederea cărţilor şi a hârtiilor aruncate peste tot.

— Domnul Holmes e ordonat în privinţa îmbrăcăminţii şi a obiceiurilor personale, dar nu şi când vine vorba de casa în care locuieşte, l-a scuzat ea. E un gentleman adevărat. Orice problemă aţi avea, va face tot posibilul să vă ajute, domnişoară, şi să nu vă faceţi griji în privinţa banilor.

Cuvintele ei mi-au stârnit un nou val de lacrimi, fiindcă, în ciuda înşelătoriei, voiam să cred tot binele despre fratele meu.

— Să vă iau haina, domnişoară?

A început să mi-o ridice de pe umeri.

— Nu!

Am strâns repede impermeabila în jurul meu, fiindcă ascundea rochia mult prea modernă a lui Ivy Meshle.

— Nu, am adăugat eu, vă mulţumesc. Mi-e frig.

— Atunci, luaţi loc, domnişoară.

Amabila femeie a luat ziarele de pe un fotoliu de lângă şemineu ca să-mi facă loc.

— Vă aduc nişte ceai.

Apoi s-a grăbit să plece.

Imediat ce-a închis uşa în urma ei, am ţâşnit în picioare şi m-am dus tiptil la biroul fratelui meu, încercând cu nerăbdare să alung lacrimile din ochi. Prin ceaţă, am răsfoit un teanc de hârtii şi, negăsind ce căutam, le-am dat la o parte.

Pe biroul astfel golit, am văzut doar obişnuita lampă şi instrumentele de scris.

Obiectul căutat putea fi oriunde în cameră, fireşte, dar simţeam că fratele meu, deşi îşi aruncase vioara pe un scaun, ar fi avut mare grijă de un indiciu important. Am încercat sertarul biroului.

Încuiat.

Vârând mâna sub impermeabilă, mi-am scos broşa, adică pumnalul, am

băgat lama subţire ca un stilet în gaura cheii şi am început să forţez mecanismul.

Recunosc că nu eram chiar lipsită de experienţă în privinţa acestei îndeletniciri. Orice copil descurcăreţ crescut printre cămări şi zaharniţe bine închise învaţă să spargă încuietori.

Cu un zgomot scurt, aceasta cedă. Am pus la loc pumnalul sub formă de broşă, am deschis sertarul biroului.

Mă aşteptam să văd peniţe de stilou, sugativă, o riglă de lemn, lucruri de felul acesta.

Nicidecum lucruri precum cele care pe care mi-au poposit privirile.

În loc de obiectele de papetărie obişnuite, biroul cuprindea o scurtă descriere a vieţii ciudate a fratelui meu. Am observat un revolver, o cutie de cartuşe, o sticluţă culcată cu un lichid transparent, o seringă şi un ac (ca acelea folosite de doctori) într-o casetă deschisă, căptuşită cu catifea şi fotografia delicată înrămată a unei femei superbe – un obiect care mi s-a părut deosebit de ciudat când am avut timp să mă gândesc la el.

Dar am remarcat toate acestea doar rememorând episodul; în acel moment, mă concentram doar la obiectul aflat deasupra mormanului.

Cu degetele tremurânde, l-am ridicat: nepreţuita cărticică scrisă şi pictată manual, cu cifruri, pe care mama o crease pentru mine. Am plâns din nou când am revăzut-o. Dar n-aveam timp s-o sărut sau s-o strâng la piept. Deja auzeam paşii doamnei Hudson pe scări. Mi-am dat la o parte impermeabila şi mi-am îndesat cărticica în corset. Apoi am închis sertarul, am făcut trei paşi sprinteni până la fotoliul meu şi tocmai mă aşezasem cu impermeabila strânsă în jurul meu când doamna Hudson a intrat cu o tavă.

— Serviţi un ceai, domnişoară!

A turnat şi mi-a oferit băutura vitală, dar apoi, spre disperarea mea, şi-a turnat şi ei „o ceşcuţă“ şi s-a aşezat să-mi ţină companie.

— Încă îţi mai e frig, draga mea? De ce nu-ţi dai jos haina de pe umeri ca să poţi bea liniştită?

Am dat din cap că nu, fiindu-mi uşor să mă prefac că eram o domnişoară la ananghie incoerentă, aproape isterică (fiindcă *eram* puţin zăpăcită), dar mă gândeam: *Aşa nu merge*. Poate că îmi jucasem puţin prea bine rolul; dacă doamnei Hudson i se făcuse atât de milă, încât avea de gând să mă

dădăcească până la întoarcerea fratelui meu?

— Vrei puţin chec cu nucă? m-a întrebat ea, oferindu-mi o farfurie.

Am clătinat din nou din cap, şovăitoare.

— N…nu, mulţumesc. Doamnă…

M-am oprit exact la timp.

— Hudson, draga mea.

— Doamnă Hudson, mă întreb dacă nu cumva…

Nu se poate să te prefaci că roşeşti, dar nu era nevoie; m-am înroşit toată, fiindcă sunt într-adevăr o persoană timidă.

— …Chemarea naturii, am bombănit eu. Aveţi cumva…

— Vai, săraca de tine, cum să nu!

Scumpa de ea, a sărit imediat în picioare.

— Mai poţi aştepta câteva momente? Trebuie să… mă ocup.

Closetul, aşa cum îmi închipuiam, trebuia să fie în cel mai îndepărtat capăt al parterului, lângă uşa din dos, fiindcă asemenea „comodităţi“ înăuntrul casei miroseau a canal; n-ai vrea să fie lângă bucătărie sau lângă salon. Iar doamna Hudson trebuia să verifice în ce stare se afla, parfumându-l şi ducând un ulcior de apă caldă şi un prosop înainte să mă conducă la încăperea cu pricina.

Îndată ce i-am auzit paşii îndepărtându-se pe scări, m-am ridicat, m-am dus în vârful picioarelor până la uşa apartamentului fratelui meu şi am deschis-o încet. Ascultând şi neauzind niciun zgomot alarmant, m-am strecurat afară, lăsând uşa întredeschisă ca să nu fac zgomot inutil închizând-o în urma mea. Am coborât încet scările și am fugit pe uşa din faţă fără să fiu interceptată, fiindcă doamna Hudson cu siguranţă era încă ocupată încercând să-mi onoreze solicitarea extrem de jenantă. Probabil a auzit uşa grea de la intrare închizându-se în urma mea. Dar am fugit, iar trăsurile nu erau departe.

Birjarul s-a uitat chiorâş la muşteriul atât de prost îmbrăcat, dar i-am aruncat un sovereign şi m-am urcat în trăsura lui.

— La Muzeul Britanic!

Cum orice urmă de uimire sau de împotrivire i s-a topit la vederea monedei de aur, s-a supus îndată.

Mi-am tras gluga impermeabilei cât de mult am putut ca să-mi ascund

chipul. Nerăbdătoare, mi-am şters lacrimile cu mâinile. (Undeva, îmi pierdusem batista cu tot cu ceapă.) Gata cu smiorcăiala, mi-am ordonat eu; făceam o treabă primejdioasă, ba chiar nebunească, şi trebuia să nu mă pierd cu firea.

Trăsura s-a oprit în dreptul treptelor Muzeului Britanic.

În loc să ies, m-am uitat pe geam din trăsura întunecată. L-am reperat fără probleme pe Sherlock, rezemat de o coloană neogrecească a venerabilei instituţii, pufăind o ţigară, întruchiparea unui pierde-vară-bun-de-nimic. Cel mai probabil, un ofiţer de poliţie avea să-l ia în scurt timp de guler, spunându-i să plece. Cât despre mama, nu era nici urmă de ea. Dacă mesajul *fusese*, totuşi, de la ea – dacă nu-l trimisese Sherlock, ci doar îl interceptase – dacă mama *chiar* ar fi venit, atunci cu siguranţă că fratele meu nu ar fi stat acolo degeaba.

Am oftat uşurată şi am zâmbit. Avusesem dreptate. Mama era în siguranţă undeva, la ţară, iar Sherlock încerca s-o păcălească pe infama lui soră mai mică. Când avea să ajungă acasă, avea să vadă el cine era mai deştept.

Birjarul s-a ivit în dreptul uşii.

— Domnişoară?

— Mână înainte, i-am spus eu.

Toată după-amiaza, la căldura focului meu umil din şemineu, am ţinut cu drag în mână cărticica cu cifruri recuperată. Ce fericire să-i văd din nou prima pagină cu bordura delicată pictată de mama cu crizanteme în tonuri de auriu şi de roşcat în jurul mesajului MEL ECR IZA NTE MEL EPR INT REC AUT AEN OLA! Şi ceva nou: pe pagină, Sherlock scrisese cu creionul şi soluţia, ENOLA CAUTĂ PRINTRE CRIZANTEMELE MELE.

Pe pagina următoare, decorată cu dediţei, scrisese ENOLA CAUTĂ PRINTRE ANEMONELE MELE. Şi tot aşa – rezolvase cifrul ilustrat de iedera de pe gărduleţul alb (ENOLA CAUTĂ ÎN STÂLPII DE LA PAT); într-adevăr, descifrase toate mesajele, inclusiv unele pe care eu nu reuşisem să le rezolv. Pe o pagină decorată cu panseluţe: FII CU INIMA ÎMPĂCATĂ ENOLA UITĂ-TE ÎN OGLINDA MEA. Cu durere în suflet, m-am întrebat care oglindă şi ce găsise fratele meu în spatele oglinzii. Poate mai mult decât o sumă de bani? Poate un bilet de la mama în care îşi exprima regretul

sau îşi lua la revedere, sau îşi mărturisea îngrijorarea, sau chiar…

M-am oprit cu mult înainte de cuvântul *iubire*. Mama avea lucruri mai importante de făcut. Era o femeie cu un caracter puternic, cu inteligenţă şi cu principii. O sufragetă, neobosită în devotamentul ei pentru problemele legate de drepturile sexului frumos. O liber-cugetătoare. Şi o artistă.

O artistă foarte bună, aşa cum se vedea după florile pictate cu dragoste – sau, ca să folosesc alt cuvânt, cu măiestrie – care împodobeau cărticica din mâinile mele.

Deşi adoram desenele mamei, mi-am îndreptat atenţia asupra însemnărilor făcute de fratele meu. Le scrisese cu creionul atât de fin, încât le-aş fi putut şterge cu uşurinţă, iar cărticica mea cu cifruri putea să fie din nou aşa cum mi-o dăduse mama. Dar mi-am dat seama cu mirare că voiam să păstrez intervenţiile lui Sherlock. Voiam să am ceva de-al fratelui meu, fie şi numai scrisul lui mic şi precis sub înfloriturile artistice ale mamei mele.

După părerea mea, scrisul de mână dezvăluie multe despre o persoană, atât ceea ce e limpede, cât şi ce ar putea fi ascuns. Mă gândisem la fratele meu, Sherlock, ca la marele detectiv, incisiv şi autoritar, dar scrisul lui era mai mic decât al mamei. Nu se considera atât de măreţ. Era posibil chiar să fie puţin timid în felul lui, la fel ca mine.

Dar cât se poate de raţional. Scrisul fantezist al mamei s-ar fi putut datora temperamentului ei artistic, dar, în aceeaşi măsură, mi se părea că vorbeşte despre speranţele ei, despre idealismul şi visurile ei. În schimb, în scrisul fratelui meu nu se ghicea niciun vis. El avea realismul sumbru al unui savant.

Deşi, m-am grăbit să adaug, în alte circumstanţe – poate într-o scrisoare către un prieten, scrisă de mână, nu la maşină, ar dovedi mai mult suflet. Oamenii pot avea scrisuri diferite. Uitaţi-vă doar la Lady Cecily!

Poate nu era cel mai bun exemplu. Scrisurile ei de mână erau *prea* diferite. Însemnările şi scrisorile ei cât se poate de modeste, corecte şi elegante, pe de-o parte, şi scrisul mare, copilăresc şi în oglindă, pe de altă…

Parte.

Şi deodată, aşa cum stăteam în faţa focului pe jumătate adormită, fără să mă gândesc că aş putea realiza ceva sau că aş putea găsi pe cineva, mi-a

venit în minte imaginea biroului lui Lady Cecily. De parcă mintea mea ar fi pus un diapozitiv în dreptul unei lanterne magice, proiectând o imagine pe un perete, am revăzut frumoasele instrumente de scris din jad ale domnişoarei. Aşezate în partea stângă.

Şi mi-am amintit clar că o văzusem pe Lily, devotata servitoare, mutând călimara, tocul şi celelalte pe partea dreaptă.

Descoperirea neaşteptată m-a trezit brusc. M-am ridicat în capul oaselor, privind în gol.

Pe măsuţa mea de toaletă, peria foarte modestă, pieptănul, borcanul de cremă de mâini şi toate celelalte erau aşezase în partea dreaptă, fireşte, fiindcă sunt dreptace.

Dar unde fusese aşezat setul de argint filigranat al lui Lady Cecily?

— Pe toţi *sfinţii*, am şoptit eu.

CAPITOLUL 11

—Apă caldă, domnişoară Meshle!

Trezită astfel după câteva ore de somn de strigătul mult prea voios al proprietăresei mele, am scos un geamăt: sentimentul de triumf asupra fratelui meu Sherlock se risipise peste noapte, fiind înlocuit de groaza la gândul posibilelor consecinţe.

— Domnişoară Meshle, v-aţi trezit?

Fir-ar ea de bătrână surdă! Fireşte că nu mi-a auzit răspunsul nu tocmai politicos.

N-aveam tragere de inimă să mă dau jos din pat şi să merg la birou. Şi ai crede că aş fi putut rămâne în pat, fiindcă doctorul Ragostin era foarte îngăduitor în privinţa contractului cu domnişoara Meshle, dar nu puteam să dorm acasă toată dimineaţa fără a-i trezi curiozitatea proprietăresei.

— Domnişoară Meshle! a bătut doamna Tupper la uşă.

— Dumnezeule! am bombănit obraznic, adăugând cu voce tare: M-am trezit!

— Ei? Te-ai trezit?

— Da! Mulţumesc, doamnă Tupper!

Bineînţeles că aveam sângerete la micul dejun în acea dimineaţă. Urăsc sângeretele. Din acest motiv, şi nu numai, domnişoara Meshle s-a prezentat la birou într-o dispoziţie dezagreabilă.

În ziua precedentă (poate din fericire) nu avusesem timp să mă gândesc la fratele meu, Sherlock, dar acum îmi dădeam seama ce pericol reprezenta el pentru mine, fiindcă ştia mult mai multe decât ar fi fost cazul.

Din mesajul IVY VINO PE TREPTE MUZEUL BRITANIC reieşea că îmi ştia pseudonimul.

Doctorul Watson spusese că ştia că am bani.

Ştia despre mesajele codificate pe care le schimbasem cu mama şi le decodificase.

Iar cel mai rău era că în orice moment ar fi putut afla mult mai multe de la bunul său prieten, şi anume doctorul Watson. Dacă fratele meu ar regreta că a fost nepoliticos cu Watson şi i s-ar destăinui? Şi dacă Watson i-ar mărturisi atunci lui Holmes că fusese la doctorul Ragostin? În decursul unei singure conversaţii, Sherlock Holmes şi-ar fi putut concentra toată atenţia asupra lui Ivy Meshle.

— Fir-ar! am bombănit eu intrând în birou. Fir-ar să fie de treabă! Aşa, de ce n-ar albi şi corbii?

M-am aşezat lângă sobă, mi-am alungat temerile din minte, deşi n-am reuşit să mi le alung şi din trupul tremurând. Mi-am sorbit ceaiul şi am citit ziarele de dimineaţă, pline de obişnuitele scandaluri şi orori. O bandă de indivizi din East End care se opun vaccinării au ameninţat-o pe asistenta districtului. Câteva femei dintr-o organizaţie caritabilă au fost arestate pe Holywell Street fiindcă distribuiau materiale „pornografice“ despre „consulturi preventive“ pentru naştere. O explozie din cauza gazelor a distrus o casă din Knightsbridge, ucigând trei servitori şi provocând o mare suferinţă familiei. Se zvonea că muncitorii de la docuri aveau întâlniri clandestine de natură subversivă. Agricultura continua să treneze din cauza porumbului ieftin importat din America. *Et caetera*.

Dar *tot* nu era nicio veste de la mama.

Fir-ar să fie!

Mi-am spus că tremuram din cauza frigului. În timpul cât parcursesem toate ziarele, focul aproape că se stinsese. Le-am mototolit pe toate, le-am băgat în şemineu şi în acea explozie temporară de căldură – şi de victorie a minţii asupra trupului – m-am dus la masa de lucru. Fratele meu, Sherlock, putea să se ducă… să se ducă… să se ducă la frenolog, iar eu nu puteam face nimic în privinţa mamei, dar dacă voiam să fiu perditoriană, trebuia să trec la treabă.

Am luat teancul de hârtii, am făcut rapid câteva schiţe cu capul superb al lui Lady Cecily. Pe una, am desenat o pălărie cu boruri largi; pe alta, o basma de ţigan, pe alta, o canotieră de paie, pe alta, o minusculă pălărie cu un mănunchi de pene, după ultima modă, iar pe alta, un şal simplu. Focul s-a micşorat din nou, iar în încăpere era din ce în ce mai frig; tremuram cu degetele înţepenite şi cu greu mai puteam ţine creionul, dar continuam să

desenez. Am înfăţişat-o pe Lady Cecily cu părul în coc şi fără pălărie, apoi cu o zdreanţă înfăşurată în jurul capului, apoi cu o bonetă de servitoare, cu un pieptăn care i se iţea de la spate ca o coadă de pitulice, cu o plasă pentru păr şi, în cele din urmă, cu un văl. Când am fost mulţumită, am întins mâna spre şnur şi am sunat clopoţelul.

— Joddy, am spus când băiatul şi-a făcut apariţia, te rog să faci din nou focul.

S-a grăbit să mă asculte. M-am aşezat pe fotoliu şi am întins mâinile spre flăcările bine-venite. Lăsasem schiţele pe masă, unde Joddy avea să le vadă când avea să se întoarcă cu coşul de cărbuni.

L-am urmărit pe furiş, cu coada ochiului. A aruncat o privire peste desene, apoi s-a oprit brusc, făcând ochii mari, iar apoi n-a mai contat că m-am întors să-l privesc cu interes, fiindcă toată atenţia lui era concentrată asupra schiţelor.

M-am ridicat şi m-am dus lângă el.

— Ți-o amintești? l-am întrebat.

Uitând de bunele maniere, a dat din cap. Am trecut cu vederea peste acest gest şi, în schimb, l-am întrebat:

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Nu mai ştiu, domnişoară Meshle.

— Anul trecut?

— Nu! Acum o săptămână-două.

— La un colţ de stradă. Cu un coş.

— Da.

— Şi cu ce era îmbrăcată?

Arătă spre desenul care înfăţişa o fată cu o zdreanţă înfăşurată în jurul capului.

— Ah, am făcut eu atât de surprinsă, încât am uitat de alte întrebări. Ba chiar simţeam că mă ia cu leşin.

Vezi tu, ce porţi pe cap îţi indică statutul social la fel de clar ca o plăcuţă purtată în jurul gâtului.

Iar, în acest caz, pe plăcuţa lui Lady Cecily ar fi scris „sărac lipit“.

S-a zis cu teoria mea conform căreia, la fel ca mine, Lady Cecily încerca să aibă grijă de sărmanii din Londra.

În schimb, se părea că li se *alăturase* celor care trăiesc în sărăcie.

După câteva ore, într-un dolman cu model *paisley* purtat peste o rochie de mers în vizită scumpă, dar cuviincioasă, din lână merinos albastru de Prusia, „doamna Ragostin“ se îndreptă încă o dată către reşedinţa impunătoare a lui Sir Eustace Alistair.

Dar, în loc să intru imediat pe uşă, am rămas pe stradă, studiind locuinţa baronetului. În timp ce, de obicei, conacele de la ţară se întindeau mai degrabă pe orizontală, cele din aglomerata Londră erau construite de nevoie în plan vertical, cu bucătăria la subsol, camera de luat masa deasupra (deservită de un lift interior), salonul deasupra acesteia (departe de zgomotul şi mizeria de pe străzi), dormitoarele la etajul următor, apoi odaia copiilor şi încăperea pentru lecţii cu un etaj mai sus, şi tot aşa până la odăile servitorilor de sub pod.

Dormitorul lui Lady Cecily, aşa cum ştiam de la vizita precedentă, se afla la etajul copiilor, imediat sub odăile servitorilor.

Apreciind distanţa de la acel etaj până la pământ, am scuturat din cap. Apoi, amintindu-mi că mă dădeam drept o doamnă şi măsurându-mi la timp paşii mari, m-am strecurat printr-o parte a casei pentru a vedea dacă situaţia nu arăta cumva mai bine din spate.

Fireşte că nu era aşa. În timp ce eu mă uitam către ferestrele lui Lady Cecily, câţiva servitori uluiţi se opriseră din treburile lor din curte pentru a se uita lung *la mine*.

— Tu! l-am strigat imperios pe un ajutor de bucătar care se chinuia cu nişte găleţi de resturi. Vino aici!

M-a ascultat imediat, fireşte, deşi n-avea idee cine eram, fiindcă adoptasem atât comportamentul, cât şi îmbrăcămintea specifice clasei de sus.

Când s-a apropiat de mine, l-am întrebat pe un ton mai scăzut:

— Scara pe care a coborât Lady Cecily când a plecat – unde se află?

Fiindcă scara trebuia să fie cu siguranţă în apropiere. Nimeni nu putea căra aşa ceva prin Londra în toiul nopţii fără a fi observat.

Amuţind la auzul unei întrebări atât de directe pe o temă interzisă, băiatul mi-a făcut semn către garajul de birje, care era destul de mare pentru a adăposti câteva familii mai puţin binecuvântate cu bogăţii decât familia

baronetului.

În curtea trăsurilor se afla un landou superb pe care îl lustruiau trei servitori. Sau îl lustruiseră până când venirea mea îi lăsase încremeniţi.

Mi-am croit drum spre ei.

— Arătaţi-mi scara! le-am poruncit.

Unul dintre ei, probabil având ceva mai multă prezenţă de spirit, m-a condus în garaj, arătând cu degetul în sus către scara sprijinită pe căpriori.

Era o scară de lemn foarte solidă.

Din patru bucăţi.

Mie, uneia, mi-ar fi fost foarte greu să ridic oricare dintre aceste bucăţi şi aproape imposibil s-o cobor din locul unde era ţinută fără ajutor.

Şi trebuia ca toate cele patru piese să fie asamblate şi ridicate *deodată* pentru a ajunge la fereastra lui Lady Cecily.

— Vă mulţumesc, le-am spus eu, plecând înapoi pe unde venisem fără nicio explicaţie.

Gândurile mele se arătau sub forma aceluiaşi ghem încâlcit de lână cu care începusem să mă obişnuiesc.

După ce m-am oprit să mă recompun, invocând amintirea chipului mamei pentru a mă linişti, am pornit spre intrarea principală şi am bătut la uşă. *Fii timidă*, mi-am reamintit eu, dând nas în nas cu majordomul încruntat. *Tânăra mireasă a doctorului Ragostin, banală, sfioasă şi teribil de naivă*.

Îmi era foarte uşor în acel moment să mă simt naivă.

De această dată, Lady Theodora mă aştepta în capul scării principale ca să mă primească aşa cum se cuvine, în salon, astfel făcându-mă să-mi fie şi mai greu să-i comunic gândurile ciudate şi neobişnuite care mă măcinau. Eram la fel de impresionată şi de rochia ei din trei materiale: corsetul şi trena din tafta neagră peste o fustă violet de catifea drapată care lăsa să se întrevadă juponul plisat fin de mătase gri. Această vestimentaţie şi colierul greu cu nestemate negre, scânteietoare, contrastau cu paloarea chipului ei frumos. Deşi rochia era atât de elaborată, din cauza culorilor aveam impresia că purta doliu, de parcă fiica ei, Lady Cecilia, s-ar fi prăpădit cu ceva timp în urmă.

Cu capul sus şi privirea rece pe chipul ei palid, Lady Theodora s-a ridicat să mă întâmpine, dar am observat că, în cele câteva zile care trecuseră de la

ultima noastră întâlnire, slăbise în mod vizibil.

Traversând încăperea către ea, în loc de politeţurile obişnuite de început, i-am spus dintr-odată:

— Nu trebuie să vă pierdeţi speranţa, *milady*!

Pentru o clipă, a încremenit, dar apoi, demnitatea ei s-a sfărâmat aşa cum gheaţa de pe un pârâu e sfărâmată de inundaţiile de primăvară.

— Vai, doamnă Ragostin!

S-a încovoiat, a întins mâinile către ale mele şi ne-am aşezat faţă în faţă şi cu genunchii aproape atingându-ni-se pe un divan.

— Vai, draga mea doamnă Ragostin, *ştiu* că trebuie să sper în continuare, dar *cum* să fac aşa ceva, când n-am nicio veste despre fiica mea?

S-a aplecat spre mine şi mai neliniştită, tremurând.

— Doctorul Ragostin a găsit vreo urmă, un semn, un *indiciu* cât de mic despre biata mea Cecily?

Am răspuns precaută.

— Ar putea exista unele indicii.

— Vai!

Şi-a dus brusc o mână spre gâtul împodobit şi a tras aer în piept; de dragul rochiei, purta în acea zi o „talie comprimată“. Cu alte cuvinte, avea corsetul foarte strâns, iar obiectul respingător îngreuna această conversaţie, doamna fiind pe punctul de a leşina.

— Doctorul Ragostin a considerat din nou că eu ar trebui să vă intervievez, am şoptit eu, mai degrabă decât dumnealui, fiind o problemă atât de delicată.

— Da, bineînţeles. Sunt foarte neliniştită… adică începusem să mă tem că…

— Vă asigur că doctorul Ragostin a studiat cazul cu foarte mare atenţie.

— Desigur.

— M-a rugat să vă întreb ceva.

— Orice!

Mi-a cuprins din nou mâinile într-ale ei.

Am inspirat adânc – eu puteam face acest lucru, fiindcă purtam corset doar pentru a-mi susţine amplificatorul de bust şi de şolduri.

Am întrebat-o:

— Lady Cecily e stângace?

Ai crede că e o întrebare simplă. Dar nu şi când îi e adresată unui aristocrat.

— Fireşte că nu! a protestat Lady Theodora şi şi-a smuls mâinile dintr-ale mele. Ce lucru… Niciodată n-am… Cum să fie fiica unui baronet stângace?

Ştiind că lucrurile ar putea decurge aşa, mă pregătisem din timp. Fără să reacţionez câtuşi de puţin la şocul şi indignarea lui Lady Theodora, am murmurat pe un glas liniştitor:

— Bineînţeles că nu *acum*, *milady*. (O minciună, fiindcă eram convinsă că fata obişnuia să scrie cu mâna stângă în intimitatea odăii ei.) Dar când Lady Cecily era mică – doar nu ne putem aştepta ca un copil să ştie ce se cuvine, nu-i aşa? Atunci, a lăsat să se vadă că preferă să-şi folosească mâna stângă?

Privirea plină de ură a lui Lady Theodora s-a îndepărtat de privirea mea supusă, dar directă. Privind către covorul înflorat şi catifelat, a spus încet:

— E posibil ca doica ei să fi pomenit ceva de felul acesta.

— Guvernanta ei v-a atras vreodată atenţia?

— Păi… e greu să-mi aduc aminte… *dacă* Lady Cecily a fost vreodată stângace, fireşte că a fost educată să renunţe la acest obicei.

Recunoaşterea unui fapt atât de important m-a făcut să simt fiori pe şira spinării, dar nu dintr-un motiv pe care Lady Theodora l-ar fi putut înţelege. Într-adevăr, mă îndoiesc că aş fi avut un asemenea punct de vedere dacă n-aş fi fost crescută atât de liberă. Dar, fiind educată de o mamă care credea că tot ce creşte trebuie lăsat în pace, îmi imaginam prin ce trebuie să fi trecut Lady Cecily: probabil fusese plesnită peste degetele de copil când încercase să folosească mâna „greşită“, jucăriile îi fuseseră luate din mâna stângă şi puse în mâna dreaptă şi, vai, mustrările! Se poate ca mâna stângă să-i fi fost legată la spate când a venit vremea să înveţe să scrie. Pe tot parcursul lecţiilor probabil că fusese lovită peste degete de multe ori. Sau fusese bătută la palmă cu o curea.

Şi, odată cu aceste chinuri restrictive, trecuse prin obişnuita şcoală riguroasă care te învaţă cum să fii un ornament pentru înalta societate. Mersese cu o carte pe cap pentru a căpăta ținuta perfectă. Învăţase să brodeze – cu mâna dreaptă –, şi să fie „pricepută la toate meşteşugurile“ –

cu mâna dreaptă –, şi să deseneze pasteluri mici şi neclare în culori de bomboane.

Dar era oare posibil ca mâna stângă să fi scris gândurile mari şi întunecate din jurnale? Şi să fi creat desenele dure şi bine conturate în cărbune?

Mama îmi povestise – ce departe păreau zilele fără griji ale copilăriei petrecute la Ferndell Hall, dar de fapt de-atunci nu trecuse decât un an! – şi citisem amândouă o nouă povestire şocantă, *Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde*[8], care îi amintise mamei de un studiu asupra minţii omeneşti început recent în Germania, în care „alienişti“ încercau să înţeleagă mai bine bolnavii mintal prin intermediul conceptelor precum *idée fixe*, *dublă personalitate* şi altele asemenea. Îmi explicase dubla personalitate împăturind o fotografie-portret pe lungime, exact pe mijlocul feţei subiectului, apoi ţinând fiecare jumătate lângă o oglindă, astfel încât să formeze un chip nou care diferea în mod subtil, dar surprinzător de cel original.

Era oare posibil ca Lady Cecily să aibă dublă personalitate? Era posibil ca Lady Cecily care folosea mâna stângă să fie o persoană complet diferită de cea care scria cu dreapta?

---

8. *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* (1886), roman al autorului scoţian Robert Louis Stevenson.

CAPITOLUL 12

Mi-am petrecut restul zilei într-o stare deplorabilă.

Cum putusem să fiu atât de proastă? Cumva, pornisem de la premisa că Lady Cecily ar fi putut şi şi-ar fi dorit să procedeze la fel ca mine. De exemplu, să aibă grijă de săracii din Londra.

Nu era o premisă corectă.

Sau să fugă de acasă.

Nici aceasta nu era o premisă corectă.

Sau să ridice o scară mare şi grea.

Aiurea!

Scara… zău că fusesem o proastă! Scara era primul lucru pe care ar fi trebuit să-l cercetez şi, de asemenea, ar fi trebuit să mă gândesc mult mai devreme la hainele pe care le văzusem în dulapul lui Lady Cecily, rochii micuţe care fuseseră purtate de o fată mult mai delicată decât mine. Ce ridicol fusese să cred că Lady Cecily ar fi putut pune singură scara în dreptul ferestrei! Mă îndoiam că eu aş fi fost în stare, indiferent cât de mult mi-aş fi dorit.

În plus, n-aveam niciun motiv să cred că Lady Cecily îşi dorise acest lucru.

N-aveam de ce să presupun că vreunele dintre ideile sau înclinaţiile ei semănau câtuşi de puţin cu ale mele.

Fusesem oarbă.

Şi mai aveam pretenţia să mă numesc perditoriană? Trebuia să mă străduiesc mult mai mult. Trebuia să îmi strunesc mintea răzleaţă, ca să spun aşa. Să aplic logica riguroasă. Să abordez problema în mod raţional.

Prin urmare, în acea seară, imediat ce-am ajuns în intimitatea odăii mele, m-am aşezat cu un birou portabil în braţe şi câte o lumânare aprinsă de-o parte şi de alta, hotărâtă să fac exact aşa. Pe hârtie.

Prea bine. În privinţa dispariţiei lui Lady Cecily, care erau posibilităţile?

Mă puteam gândi doar la trei:

A plecat cu un iubit
A fugit de acasă
A fost răpită

În favoarea primei variante, am scris următoarele:

Scara din dreptul ferestrei
Corespondenţa secretă cu Alexander Finch
Întâlnirile secrete cu acesta

Contra:

Nicăieri în jurnale nu e menţionată o dragoste înflăcărată pentru Alexander Finch sau pentru altcineva
A folosit doar ceară gri

Dormise în pat – de ce?
Nu lipsesc haine din dulap
Nu a fost găsită cu suspectul
E foarte puţin probabil ca Alexander Finch să fie iubit de vreo domnişoară

Am ezitat în privinţa ultimei afirmaţii, crezând că era mai degrabă subiectivă decât strict raţională, dar până la urmă am lăsat-o ca să pot trece mai departe.

A fugit de acasă: argumente în favoarea ipotezei:

E pasionată de problemele sociale şi de reformă, aşa cum reiese din jurnale
Are dublă personalitate, cărbune versus pasteluri
Şi-a rupt pastelurile. Deducţie: nu mai voia să fie acea persoană

Contra:

Cine a ajutat-o? Nu ar fi putut să pună singură scara la fereastră
De ce a folosit o scară? Ar fi putut să iasă pe uşă
De ce dormise în pat?
Cu ce fusese îmbrăcată?

Hm.

Fără să mă simt mai lămurită, am încercat să aplic acelaşi raţionament şi în cazul celei de-a treia posibilităţi:

A fost răpită. În favoarea ipotezei:

Scara de la fereastră. Era necesară fiindcă nu există altă cale de acces
Nu lipseşte nicio rochie. A fost luată în cămaşa de noapte

Imaginându-mi-o pe Lady Cecily răpită din pat de către un răufăcător în toiul nopţii, m-am cutremurat. Ce groaznic! Şi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai plauzibil; într-adevăr, se potrivea faptelor mai bine decât celelalte două ipoteze. Dar apoi, erau şi contraargumente:

Contra:

De ce n-a ţipat? Sau de ce n-a auzit-o nimeni?
Cum a fost coborâtă pe scară?
De ce fusese aleasă ca victimă şi de către cine?
De ce nu ceruse nimeni răscumpărare?

În ceea ce priveşte primul contraargument, se putea ca răpitorul sau răpitorii să o fi lăsat inconştientă înainte ca ea să apuce să strige, folosind, de pildă, cloroformul. Iar în privinţa cererii de răscumpărare şi a alegerii victimei, era posibil – exista probabilitatea – ca Lady Cecily să fi fost răpită cu un alt scop necurat, la care preferam să nu mă gândesc cu prea mare atenţie; într-adevăr, înţelegeam doar într-o vagă măsură practica „sclaviei

albe“. Ideea mi se părea teribil de exagerată.

Şi cel mai bine era să renunţ la ea, căci *cum* ar fi putut cineva s-o coboare pe domnişoara inconştientă pe o scară atât de înaltă? Auzisem că pompierii pot căra pe cineva pe umăr, reuşind astfel să coboare pe o distanţă scurtă, dar era o mişcare foarte riscantă de la etajul al patrulea – chiar şi pentru cel mai vânjos bărbat. O nebunie. Ba chiar o prostie. De ce n-ar fi coborât-o pur şi simplu pe scări?

Dar dovezile arătau în mod clar că nu aşa se întâmplase. Uşile de la parter rămăseseră ferecate, iar zăvoarele de la ferestre nu fuseseră deschise.

Poate că fusese coborâtă din dormitor cu frânghii şi scripeţi?

Cu scara în drum?

Pe cealaltă fereastră?

Puţin probabil, fiindcă aceea era amplasată direct deasupra intrării zăbrelite în pivniţă şi a rezervorului de apă.

Atunci, revenind la fereastra din spate, ar fi fost nevoie de cel puţin doi răpitori, unul care să coboare din cameră şi să mute scara din dreptul ferestrei, în timp ce al doilea o coboară pe domnişoara inconştientă cu frânghia, după care să pună scara la loc, aşa încât celălalt răpitor să poată coborî şi el. După aceea, ei amândoi ar fi trebuit s-o ia pe sus, cărându-i trupul inert.

Ce absurd! „Ei“? Cine erau „ei“? Şi cu siguranţă că asemenea operaţiuni elaborate ar fi fost observate de poliţistul care patrula în cartierul select o dată la câteva minute.

Degeaba aplicasem cu rigurozitate logica; mă dusese la cele mai absurde concluzii. Dintre cele trei posibilităţi – Lady Cecily a plecat cu un iubit, Lady Cecily a fugit de-acasă, Lady Cecily a fost răpită – niciuna nu părea mai puţin ridicolă decât celelalte.

Nimic nu era limpede. Eram o proastă, nu o perditoriană.

Am aruncat hârtiile în foc, am ţâşnit în picioare, am ridicat salteaua şi mi-am scos veşmântul de măicuţă. Preferam să mă tem să nu fiu strangulată decât să mă simt atât de incapabilă.

În acea noapte, după ce doamna Tupper s-a retras în odaia ei, Sora îmbrăcată în negru, cu chipul ascuns, s-a strecurat afară din casă ca să vadă cu ce i-ar putea ajuta pe sărmanii din Londra.

Celebra ceaţă londoneză „ca supa de mazăre“ era atât de groasă în acea noapte, încât lanterna mea părea că pluteşte ca o fantomă la capătul mâinii, pierdută în negura aproape tangibilă. În nopţile ca aceasta, sau chiar pe timpul zilei, când aerul se prefăcea într-o ciorbă galben-maronie, birjarii erau nevoiţi să-şi mâne caii mergând pe jos și luntraşii uneori alunecau de pe docurile de pe malul Tamisei şi se înecau.

Iar pietonii obişnuiţi cădeau pradă răufăcătorilor mai mult decât de obicei. Acum, un asasin ar fi putut sta la doi metri de mine şi nu l-aş fi văzut. Sau un strangulator…

Gândul m-a făcut să tremur mai tare decât frigul umed şi să mă cutremur amintindu-mi de forţa teribilă care mă cuprinsese pe la spate, strângând, strangulând – apoi, doar întuneric, urmat de amintirea vagă a unui bărbat oribil care mi-a ridicat vălul înainte să apuc să fug. Acea noapte fusese absolut îngrozitoare, era cea mai neagră amintire, mai cruntă decât… decât odiosul obiect absurd de simplu, băţul din lemn de ratan cu un şiret provenit tocmai de la un corset, care rămăsese atârnat de mine după aceea.

M-am străduit să-mi alung imaginea din minte. Nu era momentul să mă gândesc la asemenea grozăvii, nu când eram înconjurată de umbrele aproape tangibile ale nopţii londoneze. Cu urechea mereu ciulită, pândind orice semn de primejdie, am mers înainte fără a căuta oameni sărmani, ci îndreptându-mă către o destinaţie anume; abia îmi puteam stăpâni temerile. Dar, în acelaşi timp, îmi spuneam că mult mai mulţi londonezi mureau din pricina aerului pe care-l respirau decât de mâna criminalilor. Nu putea fi sănătos să inhalezi aerul care îţi înnegrea ochii şi nările. Eu puteam suporta; fusesem crescută în aerul curat de la ţară. Dar ce se alegea de cei născuţi în funingine, condamnaţi să trăiască şi să moară pe aceste străzi mizerabile? Observasem că oamenii sărmani din Londra se îmbolnăveau şi se prăpădeau de tineri.

Nu le puteai reproșa că beau gin.

Strânşi laolaltă pentru a supravieţui nopţile, adesea chiar şi cei mai săraci oameni puteau să pună mâna pe o sticlă de gin pe care o treceau de la unul la altul, făcându-şi soarta crudă şi nefericită mai uşor de îndurat.

Ziua nu aveau încredere în străini, dar noaptea, băutura le dezlega limbile. Acest lucru cred că explică şi ciudata mea întâlnire.

Încărcată ca de obicei cu obişnuitele provizii, m-am grăbit spre azil, unde cei mai săraci dintre săraci, femeile sărmane numite „cerşetoare“ sau „târâtoare“, îşi petreceau zilele şi nopţile pe treptele de piatră. După un vechi obicei, li se permitea această mică alinare, în loc să fie bătute de poliţie, aşa cum se întâmpla cu cerşetorii de rând.

Sărmanele bătrâne ardeau gunoaiele măturate de pe străzi, dacă nu cumva le lipsea şi această posibilitate de a se încălzi…

Dând colţul pe lângă azil, m-am oprit o clipă, uluită. În loc de umbrele la care mă aşteptam, am văzut pe treptele clădirii o cadă de metal în care un foc straşnic ardea nevoie mare. Nu va trebui să-mi aprind o conservă cu parafină în acea seară.

Şi, în loc să văd bătrânele tremurând înghesuite sub păturile date de mine, le-am văzut adunate în jurul focului, zâmbind cu feţele lor uscăţive.

Iar alături de ele era un bărbat.

Un bătrân la fel de adus de spate şi de cocârjat ca ele, cu părul şi barba lungi şi grizonante, nu tocmai curate, şi cu hainele ponosite şi mai murdare. Era sărac lipit. Totuşi, făcuse rost de combustibilul pentru focul atât de mare, de receptaculul neobişnuit în care ardea şi, din câte vedeam, de o sticlă de gin. Şi, dintr-un oarecare motiv, hotărâse să aducă aceste lucruri aici.

Lângă el stătea cea mai amărâtă dintre cerşetoare, cu trupul pe jumătate dezbrăcat, capul infestat de pecingine şi restul fiinţei ei amărâte acoperite de impermeabila pe care Ivy Meshle i-o dăduse cu două zile în urmă.

Impermeabila care îi aparţinuse mai înainte unei femei care vindea sugative dintr-un coş.

— Soră! strigă ea văzând că mă apropii, cu glasul vioi, dar nedesluşit din pricina alcoolului. Soră, hai să bei un gât de gin!

Nu era nevoie să răspund, fiindcă Sora cu văl negru nu vorbea niciodată. Nu era nevoie nici măcar să-i refuz ospitalitatea cu un gest; cerşetoarele erau obişnuite cu firea mea. În tăcere, am început să împart pâine şi alte merinde, pe care femeile sărmane le înşfăcară bucuroase, dar nu cu la fel de multă disperare ca de obicei.

— …văduvă. Am cusut pân’ ce m-au lăsat ochii.

Femeia în impermeabilă trăncănea către bătrân, care, evident, o rugase

să-i spună povestea ei. Fiindcă eu nu puteam să-i cer aşa ceva din cauza „muţeniei“, am ascultat cu mare atenţie, încercând să mă prefac că n-o bag în seamă.

— După asta, am încercat să vând flori în faţă la teatru, ştii, da’ când ploua, filfizonii nu se mai opreau să le ia buchete la doamne. Eu tot stăteam în ploaie şi m-a apucat o tuse, am dat dintr-una într-alta, m-au dat afară din casă şi, în prima noapte, când m-am dus la azil, un diavol hain mi-a furat toţi bănuţii ce-i aveam şi toate hainele. Cizmele, rochia şi şorţu’ – toate cele, afară de cămeşa în care dormeam, duse-au fost, şi-am plâns la unu’ şi la altu’, degeaba. Şi uite-aşa, mor de foame şi de frig pe străzi, că doar cum să-mi găsesc de lucru fără ceva mai acătării de-mbrăcat? Nu (răspunzându-i bărbatului care-i mai oferise o gură de gin), nu mai beau, că dup’ aia cad din picioare mai ceva ca de-obicei.

Într-adevăr, le văzusem de câteva ori pe bătrâne căzând când încercau să meargă, atât le era de greu.

Bărbatul cu barba sură spuse:

— Doamne fereşte să i se întâmple asemenea nenorociri micuţei mele Ivy!

Ivy?

Doar pentru că deja mă prefăceam că nu sunt atentă am reuşit să nu mă dau de gol. Se poate să fi încremenit sau să fi tresărit, dar, în întunericul nopţii şi la lumina pâlpâitoare a focului, mă îndoiesc că a văzut cineva.

Iar bătrânul ponosit şi gârbovit oricum nu se uita la mine, ci la cerşetoarea cu impermeabilă, căreia îi spuse:

— Nepoţica mea nu-i pe pământu’ ăsta nenorocit decât de paişpe ani. Acu’ nicio săptămână a ieşit să vândă sugative şi alte de-astea dintr-un coş…

Inima a început să-mi bată tare.

— …şi cică îi curgeau lacrimile şiroaie de tristeţe…

Am simţit o ciudată strângere de inimă.

— …şi nu s-a mai auzit nimic de ea de-atunci.

Îmi venea să fug.

Prin urmare, ştiind că nu trebuia să las să se ghicească ce simţeam, am continuat să împart mâncare, croindu-mi drum *către* străin.

Străin?

Într-un fel, da.

— Era îmbrăcată cu o impermeabilă ca asta de-o ai pe matale, a spus el cu un accent impecabil de om needucat. Ia zi, dacă nu ţi-e cu supărare, de unde…

Înainte să poată termina întrebarea, i-am vârât o plăcintă cu carne sub nas.

S-a întors s-o primească. Pe chipul lui foarte murdar, între basca jegoasă şi barba la fel de jegoasă, i-am văzut ochii cenuşii şi ageri uitându-se la mine.

— Mulţam!

Cu sufletul la gură, mi-am reamintit că tot ce putea întrezări din mine era o siluetă amuţită, înfăşurată în mantie şi văl, aproape fără formă în întunericul nopţii.

M-a întrebat:

— Umbli des prin părţile-astea, Soră? Să mă ierţi, da’ n-ai idee pe unde-ar putea să fie o fetişcană slabă ţâr de-i zice Ivy?

I-am dat brânză, ca să meargă cu plăcinta cu carne.

— E ’naltă pentru vârsta ei, a continuat el, da’ dacă i-ai da să mănânce boabe, ar arăta ca mărgelele lu’ matale, atâta-i de slabă.

Una dintre cerşetoare i-a spus:

— Sora Străzilor n-o să-ţi răspundă. Niciodată nu zice nimic.

— Să mă iertaţi. (Ceva din politeţea lui aristocrată a răzbit prin accentul de Cockney.) Mulţam pentru mâncare, Soră.

N-avea de unde să ştie câtă dreptate avea: eram într-adevăr sora lui. Era fratele meu Sherlock.

CAPITOLUL 13

În dimineaţa următoare, Ivy Meshle, pentru prima dată de la vizita ei pe Baker Street, s-a dus la serviciu fără teamă. Vrednica secretară nu mai avea motive de îngrijorare, fiindcă Sherlock Holmes nu o căuta pe ea, era pe urmele sărmanei vânzătoare de pe stradă care purtase o impermeabilă.

Aşadar, mă simţeam mai bine, şi totuşi mai rău, fiindcă auzisem un fior de emoţie – simţisem că era ceva autentic, nu doar o interpretare actoricească – în glasul fratelui meu când mă descrisese ca pe o fetiţă slăbănoagă plângând de amărăciune.

Sigur nu credea că trăiam cu adevărat în sărăcie, nu-i aşa? Ştia că am bani.

Dar era la fel de sigur că doamna Hudson îi povestise cât de tare plângeam când m-a poftit înăuntru.

Fir-ar să fie! Gândindu-mă doar să recuperez cartea cu cifruri, nu-mi dădusem seama că astfel de veşti l-ar fi putut afecta atât de tare.

Cum, *cum* puteam să-i transmit lui Sherlock că o duceam bine fără să mă pun în pericol?

Acestea erau gândurile care mă măcinau când am intrat în biroul doctorului Leslie T. Ragostin, perditorian ştiinţific.

— Bună dimineaţa, *milady*! mi-a strigat băiatul vesel în livrea, luându-mi raglanul.

— Joddy, i-am spus cu oarecare asprime, te-ai gândit vreodată că alţi stăpâni ţi-ar fi schimbat numele ridicol în James sau Cecil sau Algernon, după bunul plac?

— Ăă, nu, *milady*! Adică nu, domnişoară Meshle.

— Întocmai, Joddy. Prefer să mi se spună „domnişoara Meshle“. Fii bun şi adu-mi ziarele de dimineaţă şi nişte ceai, te rog.

Însă am răsfoit ziarele fără tragere de inimă, fiindcă tot nu primisem niciun mesaj de la mama.

Ei bine, cu siguranţă că într-o zi-două…

Dar voiam din tot sufletul să mă sfătuiesc cu ea în privinţa lui Sherlock. Fără ajutorul înţelepciunii ei superioare, ce era să fac? Să-i trimit fratelui meu o scrisoare care să-l liniştească? Dar – era atât de enervant de inteligent – dacă reuşea cumva să-mi ia urma?

Să-i transmit un mesaj similar prin intermediul rubricilor de anunţuri din ziare?

Dar un asemenea mesaj, fie şi încifrat, ar fi făcut publice problemele noastre de familie. Nu puteam risca să-i rănesc mândria lui Sherlock şi mai tare decât o făcusem deja. În plus, cu siguranţă că fratele nostru Mycroft – această plăcintă cu rinichi sleită care încă nu mă deranjase şi cu care încă nu-mi bătusem capul – ar fi văzut şi el mesajul şi nu-mi puteam închipui scandalul care ar fi urmat…

Nu ştiam ce să fac.

Stând îngândurată la birou şi uitându-mă peste cele câteva scrisori primite de doctorul Ragostin, m-am trezit desenând pe spatele hârtiilor pe care le pusesem deoparte ca să le arunc, conturând o caricatură a fratelui meu cu basca de stofă şi bretonul pe frunte. În mod inexplicabil, m-am simţit ceva mai bine. Oricând eram agasată sau agitată, simţeam nevoia să desenez, aşa că, luând un teanc de hârtii, am început să desenez din toată inima. Sherlock din nou, apoi Mycroft, apoi mama, apoi alţii. Majoritatea portrete. Fetiţa amărâtă care măturase strada în faţa mea. Cerşetoarele de pe treptele azilului. Lady Theodora cu bijuteriile ei negre. Îmi lăsasem gândurile să zboare nestingherite. I-am desenat chipul lui Alexander Finch.

Şi, spre surprinderea mea, i-am făcut un rânjet foarte răutăcios.

Ce Dumnezeu…?

Dându-mă înapoi, am închis ochii şi am încercat să retrăiesc vizita la Emporiul Ebenezer Finch şi Fiul. Amintirile îmi vorbeau în minte:

„… culorile unui afurisit de anarhist.“

„Citise Das Kapital *şi am discutat despre exploatarea maselor.“*

„Voia să îi arăt proletariatul.“

„Dar cred că a ieşit pe uşa din faţă şi a pus scara cu mâna ei.“

Oare tatăl lui Alexander Finch avusese doar o răbufnire colerică, sau

chiar îl făcuse pe fiul lui anarhist?

Ştiam că „anarhiştii“ erau învinovăţiţi pentru dinamitarea gării Victoria, pentru atacul de la redacţia ziarului *Times* şi, mai recent, pentru tentativa de a arunca în aer Turnul Londrei, dar, în afară de ce citisem în ziare, nu ştiam nimic despre aceşti asasini străini, despre aceste societăţi secrete. Oare anarhiştii erau un fel de marxişti?

Totuşi, Alexander Finch îmi dăduse de înţeles că *Lady Cecily* era marxistă!

Dacă era aşa, de ce nu pomenise nimic despre aceste convingeri în jurnalele ei intime?

El spusese că ea şi-ar fi pus singură scara la fereastră. Dar din moment ce avusese plăcerea de a face cunoştinţă cu acea făptură plăpândă, trebuia să fi ştiut că aşa ceva nu era cu putinţă.

Lady Cecily îl întâlnise pe Alexander Finch. Lady Cecily corespondase cu Alexander Finch. Lady Cecily explorase Londra cu Alexander Finch. Iar Lady Cecily dispăruse.

Această serie de evenimente nu putea fi doar o coincidenţă.

Dar poliţia nu reuşise s-o găsească prin intermediul lui, deşi îi urmăreau fiecare mişcare…

Sau cel puţin asta susţinea el.

Ce proastă am fost să accept când îmi spuseseră, el şi Lady Theodora, că era ţinut sub observaţie!

Câte lucruri ştiam cu adevărat despre Alexander Finch?

Foarte puţine.

M-am ridicat de la birou şi am pornit din nou spre magazin ca să-i vorbesc.

Însă, de această dată, nu Ivy Meshle a pătruns în emporiu. Ci doamna Ragostin. Sau nu tocmai doamna Ragostin, fiindcă în acea zi purtam o rochie bogată de satin şi catifea, deloc demodată, şi nu aveam să mă arăt deloc timidă. Alexander Finch mi se adresase cu *milady*; prea bine, voi fi o lady – sau cel puţin o aristocrată – ca să-i închid gura. Am plătit tariful de şase penny pe milă pentru a ajunge la Finch şi Fiul cu trăsura.

Una descoperită, în ciuda frigului, fiindcă voiam să mă uit bine la exteriorul clădirii.

Înfăşurată în mantia lungă şi călduroasă de blană, nu am coborât din trăsură imediat ce a oprit în faţa magazinului Finch. Fără grabă, m-am uitat cu atenţie: nu la mercantilul palat strălucitor cu alămuri, felinare şi geamuri, Emporiul în sine, ci mi-am ridicat privirea, studiind etajele superioare ale clădirii unde locuiau vânzătorii. Lucarne. Frontoane. Burlane.

Semănau foarte bine cu lucarnele şi frontoanele şi burlanele clădirilor aflate de-o parte şi de alta.

Între timp, un poliţist în uniformă cu un aer plictisit stătea peste drum, cu siguranţă pus acolo pentru a urmări uşa din faţă, în caz că Alexander Finch ar vrea să iasă.

Ei, aş!

Coborând din trăsură şi făcându-i semn să plece, am intrat graţios în magazinul universal, cu mănuşile de mătase vârâte în manşon, cu pălăria împodobită cu pene de struţ şi cu trena rochiei măturând regal în urma mea.

— Doresc să vorbesc cu domnul Alexander Finch, i-am solicitat cu condescendenţă primului vânzător care mi-a ieşit în cale.

Tânărul mărunţel, pistruiat şi slăbănog s-a bâlbâit înainte să reuşească să-mi dea un răspuns:

— Alexander Finch, ăă, cred că s-ar putea să fie plecat, ăă, *milady*.

Am ridicat sprânceana cu fals dispreţ şi adevărată uimire: acest vânzător incapabil se temea mai mult de tânărul Finch decât de *mine*?

Mi-am amintit de fata subţirică de la raionul de încălţăminte care fugise la ordinul tânărului Finch.

În acel moment inoportun, mi-a venit în minte o întrebare: de ce tânărul straniu alesese să stea de vorbă cu mine la raionul de încălţăminte, deşi trecuse pe lângă raionul de mănuşi, de pildă?

Probabil pentru că îi plăceau cizmele. Mai ales cele cu şiret. Îi plăcea să le strângă tare; aproape că strangulase…

Am fost cuprinsă de cel mai ciudat fior, de parcă trupul meu ar fi înţeles cu o fracţiune de secundă înaintea minţii. Deodată, m-am simţit atât de slăbită, încât m-am clătinat din picioare.

— *Milady*? glasul neliniştit al vânzătorului mi se părea că vine de la mare depărtare.

Aşa cum şi celelalte glasuri mi se păruseră atât de departe, în noaptea în

care mi-am recăpătat cunoştinţa cu un laţ încă strâns în jurul gâtului. Mi-am amintit teroarea, umbra, ceaţa, bărbatul nedesluşit care mi-a dat la o parte vălul.

Mi-am amintit unde mai văzusem chipul lui Alexander Finch.

— Ajutor! O să leşine! a strigat vânzătorul pistruiat.

O idee excelentă, fiindcă intenţia mea se schimbase radical. Acum îmi doream cu ardoare să evit o conversaţie cu Alexander Finch; nu trebuia să mă vadă. Şi, deşi nu mă mai prefăcusem niciodată că leşin, părea destul de simplu. Dând ochii peste cap şi închizându-i, am dat să mă prăbuşesc la podea.

— Păi, prinde-o, na! a spus un alt glas masculin cu accent de Cockney aproape de urechea mea, iar bărbatul m-a prins de cot.

Cred că vânzătorul slăbănog m-a apucat de celălalt braţ şi m-am lăsat să cad în mâinile susţinătorilor mei, care m-au dus printr-o uşă undeva, într-o odaie lăturalnică a magazinului.

— Pune-o pe banchetă, a zis o altă voce, de această dată de femeie. Cine-i?

— Habar n-am. Cică voia să-l vadă pe conaşu’ Alexander.

— Ptiu! Să-i spună careva să se gândească mai bine!

Mi-am simţit corpul aşezat conform instrucţiunilor cu destul de multă delicateţe, dat fiind cât de dure sunt băncile de lemn. Cineva a început să-mi desfacă gulerul înalt. Deschizând ochii doar cât să pot arunca o privire printre gene, am văzut că bunul samaritean era o servitoare de vârstă mijlocie. Bancheta cu spătar înalt era orientată spre foc, ascunzând restul odăii, dar mi-am dat seama – fie şi numai după acel obiect de mobilier rudimentar – că mă duseseră în odaia în care vânzătorii serveau ceaiul şi masa de prânz.

— Şi ce voia de la el? a întrebat o voce de bărbat.

— Habar n-am. A venit cu capsa pusă, zău!

— La ce de zorzoane are pe ea, crezi că o fi cumva nevasta vreunui şef de şantier naval? Sau a vreunui patron de fabrică? Crezi c-o fi vrut să-i bage minţile-n cap conaşului, să termine cu toate necazurile de le tot stârneşte?

— Mereu am zis că ăştia din fabrici sunt bătăuşi, mai ales fetele alea de vând chibrituri.

Desfăcându-mi manşetele ca să-mi frece încheieturile, era clar că servitoarea se considera la nivelul vânzătorilor, fiindcă le vorbea deschis.

— Ce ţi-e şi cu „pichetele“ astea ale lor! Sunt prea grei de cap să se atingă de chimicale şi lucrează numa’ paişpe ore pe zi…

— Nu le mai agită numa’ pe fetele cu chibrituri, acu’ i-a luat la rând pe muncitorii de la docuri şi…

— …şi nu pricep la ce le-o trebui atâta timp liber, să-şi facă de cap…

— …şi pe cărăuşii ăştia.

— …să-şi strice reputaţiile, să le facă pe fetele bune să nu mai vrea să fie servitoare, şi sărmana doamnă leşină că n-are cine să aibă grijă de ea cum trebuie… Unde-s sărurile, pe toţi sfinţii?!

— A! Uite-aici!

Închizând din nou bine ochii, am rămas nemişcată când mi-au apropiat esenţa puternic mirositoare de nas, controlându-mă ca să nu reacţionez, fiindcă voiam să-i mai ascult. Deşi corpul şi chipul păreau să nu reacţioneze, sau cel puţin aşa speram, mintea mea făcea tumbe, striga şi se întindea ca un copil căruia i se dau jeleuri. Să-i agite? Alexander Finch? Pe muncitorii de la docuri? Pe fetele cu chibrituri? Grevă? Nu bombănise Joddy ceva despre chibrituri şi pichete?

Una dintre vocile bărbăteşti spunea:

— Hamalii cică ar fi cu capu’ pe umeri, din ce-am auzit, da’ docurile-s ca o oală care stă să dea în foc, vor să dea o lovitură pentru drepturile muncitorilor, aşa zic.

— Nu-şi revine. (Doamna asistentă părea îngrijorată.) Adu’ o foarfecă să-i tai şiretu’ de la corset!

Vai! Nu, nu trebuie să-i permit să-mi vadă corsetul! Mi-am mişcat puţin pleoapele.

— Stai aşa, zise femeia binevoitoare.

În acelaşi timp, o voce inconfundabilă tună de undeva din apropiere.

— Ce se petrece aici? Înapoi la posturile voastre!

— Da, domnule Finch.

— Să trăiţi!

— Ştiţi, doamna a leşinat.

— Doamna? făcu bătrânul Finch. Care doamnă?

Am intervenit cu un geamăt pentru a-i distrage atenţia de la vânzători asupra mea.

— Păi, chemaţi un doctor! le-a strigat el. Voi, bărbaţii, înapoi la treabă! Ce staţi degeaba aici când doamna zace întinsă?

Uşa s-a trântit în spatele vocilor. Am deschis ochii, zâmbindu-i uşor servitoarei, apoi i-am spus că mă simţeam mai bine, mulţumesc mult, dar mintea mea îmbuibată care poftea jeleuri prinsese cuvintele „staţi degeaba“. Oare Alexander Finch fusese doar un trecător care se întâmplase să „stea degeaba“ în apropierea mea în noaptea în care zăcusem inconştientă în stradă?

La doar câteva zile după dispariţia lui Lady Cecily?

Când poliţia se presupunea că era cu ochii pe el?

Fiecare gând mă făcea să-mi fie şi mai greaţă, mă simţeam ameţită şi îmi era rău, dar m-am forţat să zâmbesc, să mă ridic şi să plec, fiindcă trebuia să mă ocup de lucruri cât se poate de urgente.

CAPITOLUL 14

Înainte ca ziua sufocată de umbre şi de fum să devină o noapte sufocată de umbre şi mai întunecoase, m-am întors în apropierea magazinului Ebenezer Finch şi Fiul. Îl voi scuti pe dragul cititor de toate detaliile despre riscul de a fi văzută cu care m-am confruntat între timp.

Pe scurt, după ce m-am schimbat la loc în domnişoara Meshle în biroul doctorului Ragostin, m-am dus acasă, unde am evitat-o pe doamna Tupper şi de unde am ieşit îmbrăcată în măicuţă, cu veşmântul cu văl lung, fiindcă îmi acoperea complet chipul, chiar dacă aşa le stârneam curiozitatea trecătorilor. Am simţit privirile oamenilor când am ieşit din gara St. Pancras – locuitorii din partea asta a Londrei nu mă mai văzuseră. În această zonă relativ prosperă, nu era nevoie de ajutorul Sorei Străzilor.

Dar nu venisem aici ca să fac fapte de milostenie. Venisem cu mâna goală. Într-o oarecare măsură, căci degetele mele înmănuşate de sub mantie, împreunate aproape în semn de rugăciune, atingeau mânerul ascuns al pumnalului.

Nu m-am aventurat nicidecum spre splendida faţadă a Emporiului Ebenezer Finch şi Fiul. În schimb, m-am apropiat de magazinul seducător din spate, străbătând un labirint de grajduri în care erau ţinuţi cai de povară şi vaci de lapte, şi m-am oprit la umbra unui coteţ de porumbei ca să cercetez terenul. Încă o dată, am studiat ferestrele, acoperişul şi jgheaburile clădirii Finch cu un interes pe care nu-l mai avusesem niciodată pentru arhitectură; era prima oară când aveam ocazia să mă uit la o clădire ca la o structură pe care să mă caţăr. Aşa cum m-aş fi uitat la un brad încercând să găsesc cea mai bună cale de căţărare şi/sau de coborâre, am urmărit cu privirea diverse trasee până m-am hotărât cum aş escalada-o *eu*.

Astfel, anticipând pe unde avea să coboare Alexander Finch înspre aleile lăturalnice care se întunecau cu repeziciune, m-am retras din nou între grajdurile ferite, am dat un ocol şi am găsit un intrând în care să mă ascund

şi să aştept.

Înainte să se înnopteze de tot, aşa cum mă aşteptam – fiindcă trebuia să poată vedea cât de cât pe unde să coboare şi nu se putea da de gol cu un felinar –, la căderea nopţii, s-a ivit ca o omidă monstruoasă pe acoperiş, târându-se de-a lungul ţiglelor şi olanelor pe coate şi genunchi, cu capul plecat şi ferindu-se de privirile vreunui poliţist care ar fi putut sta de veghe în stradă sau la uşa din dos a magazinului. Din când în când, îl scăpam din ochi pe după hornuri, dar reapărea mereu în scurtă vreme. Cu o agilitate care demonstra de câte ori mai făcuse acest drum, a ţâşnit peste golurile dintre clădiri. Ajuns la capătul străzii, a coborât până la streaşină, s-a răsucit şi s-a lăsat în jos pe burlan până la capacul de lemn al unui butoi de apă, iar de acolo, pe pietrişul aleii de aprovizionare a magazinului din colţ.

I-am putut distinge chipul alb ca o mască, cu tot cu ochelari, când a cercetat cu privirea de jur împrejur. În locul hainelor pestriţe în care îl văzusem îmbrăcat mai devreme, purta o cămaşă aspră de flanel de culoare închisă, pantaloni reiaţi, ca un muncitor cu ziua, şi o bască de stofă. Îndată ce s-a convins că nu era nimeni în preajmă – sau, cel puţin, aşa credea el – a pornit-o spre stradă.

L-am lăsat să mi-o ia mult înainte, apoi am ieşit din umbră şi i-am luat-o pe urme.

Acest cartier din nord-vestul Londrei nu era nici pe departe la fel de sărac precum East End – nu erau dame de companie sau robinete de apă la colţ de stradă; oamenii de aici aveau propriile vicii şi propriile instalaţii sanitare –, dar nu era nici la modă, nici bogat. Era banal precum chipul lui Alexander Finch, cu străzi nici aglomerate, nici pustii, o zonă pe care o cunoşteam foarte puţin. Puteam număra pe degete dăţile în care ajunsesem în această parte a oraşului: când îl vizitasem pe doctorul Watson, când îi pătrunsesem în casă fratelui meu Sherlock şi de două ori când venisem „la cumpărături“ la Emporiul Ebenezer Finch şi Fiul. De patru ori, fără a pune la socoteală această escapadă. Nu-i de mirare că mi-am cam pierdut reperele urmărindu-l pe Alexander Finch.

Iar, de câteva ori, era să-l pierd şi *pe el*. Din fericire, era o noapte mai puţin întunecată decât de obicei, dar chiar şi-aşa, era o negură deasă. Văzusem luminile electrice de pe digul Tamisei – erau uluitoare, aproape

transformau noaptea în zi! Prin comparaţie, flăcările pâlpâitoare ale felinarelor cu gaz nu făceau decât să întrerupă noaptea, nu să o biruie. În cea mai mare parte, Alexander Finch, la fel ca şi ceilalţi oameni de pe stradă, rămânea doar o umbră printre umbre; îl vedeam limpede numai când trecea pe sub un felinar.

Ca să nu mă vadă şi el, la rândul lui, o luasem pe mijlocul drumului – o experienţă pe care sper să n-o repet niciodată. În timpul zilei, ar fi fost periculos; pe timp de noapte, îmbrăcată toată în negru, era de două ori mai rău. Chiar şi cu felinarele cu gaz lampant aprinse, birjarii nu mă puteau vedea ca să nu mă calce cu trăsurile şi eram nevoită să-i evit eu pe ei: nu era uşor, când strada era toată o mocirlă rece amestecată cu balegă de cal. Nu o dată era să cad, iar la un moment dat chiar mi-am pierdut echilibrul şi a trebuit să mă rostogolesc pe caldarâm ca să nu fiu călcată în picioare de copitele cu potcoave de fier ale cailor. M-am ridicat cu greu în picioare, târând mantia şi rochia ude după mine, şi abia am reuşit să mă dau din calea unui cal Clydesdale care tropăia trăgând o căruţă cu lemne.

Într-adevăr, erau multe căruţe şi roabe aici; pe urmele lui Alexander Finch ajunsesem într-un fel de zonă cu depozite, aflată, din câte îmi dădeam seama, în apropierea marii pieţe alimentare Covent Garden. Unde Dumnezeu…

Dar cum mă întrebam eu aşa, bărbatul s-a oprit în dreptul unei uşi părăginite pe care o pancartă cu litere şterse anunţa:

PATURI ŞASE PENNY/NOAPTE
ARIPA FEMEILOR OPT PENNY
CEAI, PÂINE, APĂ DE SPĂLAT SEPARAT

Cu alte cuvinte, era cel mai amărât cămin sau adăpost cu putinţă, cu şiruri de paturi pline de purici şi păduchi, genul de loc în care sărmanei „târâtoare“ chele i se furaseră ultimele câteva lucruşoare. E genul de loc din care probabil se alesese cu pecingine.

Bănuiam – dar nu puteam să cred ce-mi dădea prin minte – pe cine se aştepta tânărul Finch să găsească înăuntru.

Însă, în loc să bată la uşă, a cotit-o pe lângă clădirea dărăpănată şi s-a făcut nevăzut.

Muşcându-mi buzele, am încremenit ca o stană de piatră neagră şi plină de noroi în capătul îndepărtat al străzii, fiindcă, recunosc, pur şi simplu nu ştiam ce să fac. Dacă l-aş fi urmărit pe aleea îngustă dintre clădiri, cu siguranţă m-ar fi văzut. Dar dacă nu-l urmăream…

N-aveam încotro.

Am bombănit vreo două şi am traversat hotărâtă strada. Dar, când m-am apropiat de adăpost, spre surprinderea mea, un bărbat ciudat a ieşit din locul întunecat în care ar fi trebuit să fie Alexander Finch. Era un bărbat cu păr lung şi negru şi cu barbă neagră şi deasă. I se vedea doar pielea din jurul ochilor, şocant de palidă sub acea barbă, fiindcă nu purta ochelari, iar ochii lui – deşi nu se uitau către mine, simţeam cât erau de pătrunzători. Chiar şi în întunericul nopţii, îmi dădeam seama de strălucirea lor stranie, aproape argintie. Sub văl, am rămas cu gura căscată şi doar printr-un uriaş efort de voinţă m-am putut abţine să nu scot un strigăt de uimire.

Bărbatul era Alexander Finch. Deghizat. Dar nu l-aş fi recunoscut dacă n-ar fi avut basca de stofă, cămaşa de flanel, jacheta şi pantalonii reiaţi.

Atent la drumul lui, nu mă observase printre ceilalţi trecători. Când s-a întors cu spatele ca să bată la uşa adăpostului, m-am strecurat în ascunzătoarea din care tocmai ieşise.

A bătut cu putere, nerăbdător, până s-a deschis. Apoi, pe un ton dulce-acrişor, a întrebat:

— Domnişoara ar dori să facă o plimbare?

Ea n-a răspuns, ci a ieşit tiptil din holul întunecos, ca un animal speriat – eu n-aş fi ţinut niciun câine într-o asemenea magherniţă.

— Dă-mi felinarul.

Avea un felinar? Se pare că da. Am văzut o mişcare, apoi Alexander Finch a aprins un chibrit.

Văzând-o prima dată limpede pe Lady Cecily, mi-am înăbuşit din nou un strigăt. N-aş fi recunoscut-o dacă el nu m-ar fi condus la ea – ba chiar cred că nici mama ei nu i-ar fi recunoscut chipul palid şi uscăţiv, părul încâlcit şi murdar de sub baticul de pe cap, umerii tremurânzi încălziţi doar de un şal, fusta subţire şi zdrenţuită, picioarele înfăşurate în cârpe. Creionul meu îi conturase de atâtea ori trăsăturile delicate, încât m-am convins, totuşi, că ceea ce vedeam era adevărat.

Lady Cecily, o cerşetoare care ducea un coş mare.

Finch a aprins felinarul şi i l-a dat înapoi. Lady Cecily a spus ceva, dar vorbea cu atâta sfială, încât nu auzeam ce spunea.

— Întâi munceşti, i-a răspuns el cu voce tare. Apoi mănânci.

Ea a murmurat iarăşi ceva cu ochii mari şi rugători.

Dar, de această dată, în loc să răspundă, el a pufnit exasperat, apoi i-a aruncat o privire şi a fluturat din degete prin faţa ei de parcă ar fi scuturat un lichid din el înspre ea. Chipul lui era de asemenea încremenit, cu ochii neobişnuit de deschişi la culoare privind-o ţintă, concentrat, scânteind. Mâinile lui s-au plimbat de câteva ori în jurul capului ei, apoi în jos, peste umeri. N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, dar am văzut: fără ca măcar s-o atingă, a preluat complet controlul asupra ei. Toate speranţele şi năzuinţele ei, toată forţa ei vitală fragilă i-a pierit din ochi, încât a rămas precum o ciudată păpuşă de porţelan, flămândă şi zdrenţăroasă, într-un clopot de sticlă prăfuit.

— Întâi munceşti, a repetat stăpânul ei. Apoi mănânci.

Fără să-i mai arunce vreo privire, ticălosul cu părul vâlvoi şi barba neagră a pornit la drum spre gara Paddington, cu Lady Cecily şchiopătând în urmă, ducând şi lanterna, şi coşul, ca o femeie sărmană legată de cotul lui. Finch nu era mai înalt decât majoritatea tinerilor, dar capul ei plecat abia îi ajungea la umăr.

Rămânând mult în spatele lor, dar îngăduindu-mi luxul de a merge pe drumul pietruit de această dată, i-am urmărit cu mintea vuind de groază, curiozitate şi speculaţii, fiindcă încă nu pricepusem pe de-a-ntregul cele ce văzusem. În tot acest timp, întreaga mea fiinţă, până şi pielea, tremura de nevoia de-a face ceva, de-a o ajuta cumva, de-a interveni – dar cum? Şi împotriva a ce, mai exact?

Încă nu puteam înţelege cele întâmplate. Puteam doar să observ.

La un colţ de stradă, vizavi de un birt, nişte bărbaţi bădărani se înghesuiau sub un felinar. L-am văzut pe Alexander Finch, cu Lady Cecily venind în urma lui ca un copil, oprindu-se să-i salute. După ce toţi au dat mâna, au instalat un soi de ladă de lemn, iar Alexander – sau impostorul cu barbă neagră care nu-mi venea să cred că era Alexander – s-a urcat pe podiumul improvizat şi a început să vorbească. Aşa cum rămăsesem în

umbră, eram prea departe ca să aud limpede ce spune, dar am desluşit ceva legat de „oprimarea capitalistă“, „imperiul clădit pe spinarea muncitorilor exploataţi“, „drepturile oamenilor muncii“ şi aşa mai departe. Cu siguranţă, îl urmăream pe Finch, „influenţa exterioară“ despre care se vorbea în ziare, care stârneşte agitaţie în rândul clasei muncitoare, mai precis în rândul hamalilor şi muncitorilor de la docuri, aşa cum spuseseră vânzătorii de la Emporiul Finch. Faptul că ştiau despre activităţile nocturne ale tânărului patron nu mă mira; servitorii şi cei de teapa lor ştiau mereu totul, deşi nu destăinuiau nimic, mai puţin unul altuia.

Urcând pe piedestalul improvizat, Alexander îi dăduse lui Lady Cecily ordinele, iar ea acum stătea la o oarecare distanţă de el, sub un alt felinar de pe peretele clădirii de pe colţ, băgând mâna în coş cu mişcări rigide şi dându-le tuturor celor care se opreau să asculte un obiect mic şi alb.

Pe legea mea! Joddy spusese că o văzuse cu „hârtii“.

Pliante. Pentru un sindicat muncitoresc sau un alt fel de mişcare de mobilizare a mulţimii.

Un număr destul de mare de bărbaţi şi foarte puţine femei de adunaseră deja să asculte discursul lui Alexander Finch. Poate că n-aş fi atras prea mult atenţia dacă m-aş fi apropiat, doar un alt trecător de pe stradă care se întâmpla să fie o măicuţă?

După ce-am stat o vreme în cumpănă, am hotărât să-mi asum riscul.

Încercând să nu mă arăt nici prea dornică, nici prea reticentă, m-am îndreptat către Lady Cecily.

— …opiu pentru popor! declama bărbosul Finch de pe – da, cred că era chiar o ladă de săpun. Aşa cum se vede clar din imnul preferat din copilărie al oricărui aristocrat englez: „Lăsat-a Dumnezeu, de la mic la mare, bună orânduială pentru vieţuitoare; *bogatul stă-n palat, sărmanul stă la poartă, cum poruncit-a Domnul să fie a lor soartă*.“ Aşa a hotărât bunul *Dumnezeu*, ca trei sferturi din populaţie să trudească, trăind într-o sărăcie care le frânge oasele şi le întunecă mintea, în timp ce câţiva „aleşi“ îşi petrec zilele schimbând cinci rânduri de haine ajutaţi de servitori?

Nu puteai să nu admiri înflăcărarea şi limpezimea discursului său. Era strălucit. Eram de acord cu majoritatea lucrurilor pe care le spunea. Îmi era greu să cred că făcuse faptele odioase de care-l bănuiam.

Totuşi, se poate să spui adevărul, dar să fii un ticălos.

Şi iat-o pe Lady Cecily.

Am întors câteva capete când am ajuns la marginea mulţimii, dar cei mai mulţi dintre cei adunaţi la colţul străzii voiau doar să asculte, fie oripilaţi, fie cu admiraţie. Cât despre Finch, absorbit de propria cuvântare, speram să n-o observe pe sora de caritate înveşmântată în negru, cu văl pe cap. Şi chiar de-ar fi observat-o, îmi închipuiam că nu s-ar fi gândit prea mult în acele clipe la precedenta noastră întâlnire, care se petrecuse în cele mai neplăcute împrejurări pentru mine.

Cât despre fata cu coşul, era la fel de ternă precum cenuşa care se aşternea în jurul nostru şi la fel de tăcută. Abia când am trecut exact prin dreptul ei mi-a întins fără tragere de inimă un pliant.

Era necesar ca Sora Străzilor cea mută să vorbească, fie şi numai în această seară.

— Lady Cecily, i-am şoptit eu, luând pliantul din mâna ei.

Nu s-a uitat la mine.

— Lady Cecily! am spus încet, dar aproape de urechea ei.

Sunt sigură că m-a auzit.

Dar n-a reacţionat în niciun fel; n-a clipit, n-a oftat, nu mi-a aruncat nicio privire, nici măcar n-a tresărit.

— În două rânduri ne-am adunat paşnic, aşa cum e dreptul nostru, a declamat cu patos oratorul de pe piedestalul din colţul străzii, în două rânduri am mărşăluit spre Trafalgar Square sub stindardele de mătase ale breslelor noastre, pentru a-i implora pe londonezii din West End să-şi amintească de noi – iar poliţiştii ne-au bătut măr cu bastoanele. Şi după ce ne-am retras, înfrânţi şi plini de sânge, iată ce a avut de spus un membru al parlamentului: „E de prost-gust ca oamenii să-şi etaleze cu obrăznicie foametea în faţa cartierelor bogate şi prospere ale oraşului. Ar fi trebuit să moară de foame în mansardele lor!“

Acum, mulţimea ajunsese în stradă, până la trotuarul din partea opusă, dar din toată adunarea nu se auzea niciun sunet în afară de glasul oratorului cu părul negru. Privirea argintie şi vehementă a lui Alexander Finch trecea ca un magnet peste mulţime, pătrunzându-i pe ascultători, iar toţi până la unul erau prinşi în transă. Se uitau la el ca şi cum ar fi fost…

În sfârşit, mi-am permis acest gând.
Hipnotizaţi.
Ca Lady Cecily.

CAPITOLUL 15

Hipnotism. Ca în spectacolele teatrelor de estradă şi în jocurile de salon. N-aş fi crezut dacă n-aş fi văzut cu ochii mei.

Dar *îl văzusem* hipnotizând-o pe Lady Cecily. Deşi fusese doar pentru o clipă, îl văzusem făcând pase magnetice cu mâinile şi privind-o drept în ochi, aşa cum îmi spusese doamna Bailey, printre alţii, că se face. Iar acum, o vedeam pe Lady Cecily în faţa mea stând la colţ de stradă: apatică, în zdrenţe, un robot care uitase de foame pentru a împărţi pliante anarhiste.

Privind-o, îmi venea să urlu de frustrare. Voiam cu disperare s-o ajut, s-o eliberez, s-o salvez, să fac ceva – dar ce?

Să fug după un poliţist? N-ar şti nimic despre dispariţia lui Lady Cecily şi, prin urmare, n-ar avea niciun motiv s-o aresteze.

Să fug să-i spun lui Lady Theodora tot ce ştiam, iar apoi s-o las pe ea să trimită autorităţile? Ar dura ore întregi, poate chiar o zi, şi dacă Lady Cecily ar păţi ceva între timp?

— Să asmută poliţia imperialistă asupra noastră! striga răpitorul ei către mulţimea adunată în stradă, să aibă loc încă o Duminică Sângeroasă! Căci data viitoare ne vom vopsi steagurile cu sângele capetelor noastre sparte! Data viitoare vom flutura steagurile roşii ale revoluţiei!

Bărbaţii şi-au aruncat şepcile zdrenţuite în aer, strigând cu înflăcărare şi aplaudându-l pe noul lor Mesia.

Dar ştiam că sub peruca neagră ciufulită şi barba falsă nu se ascundea niciun erou al clasei muncitoare.

Era un impostor. Fiul unui negustor bogat.

Şi se desfăta cu puterea pe care o exercita asupra mulţimii.

Se părea că îi plăcea să deţină puterea.

Privind-o pe fata înrobită, Lady Cecily, ştiam că nu-i pot întoarce spatele nici măcar o clipă, ca nu cumva să dispară din nou. *Trebuia* s-o duc departe de el. Numaidecât.

Dar cum? S-o des-hipnotizez? Auzisem că se poate, făcând manevrele magnetice în sens invers; era puţin probabil că voi reuşi. S-o iau pe sus şi să fug cu ea? Atunci, *eu* aş fi urmărită ca un răpitor, fiindcă fata ar striga şi s-ar zbate ca să scape din strânsoarea mea. Ştiam că aşa ar face, fiindcă, deşi părea sfioasă ca o porumbiţă – stând acolo cu privirea în jos, împărţind pliante –, deşi părea supusă, ştiam prea bine că avea şi o altă latură, nu Lady Cecily care desena pasteluri nedesluşite, ci domnişoara stângace care desena tuşe aspre, întunecate…

Ia stai aşa.

Lady Cecily – sau cerşetoarea palidă care ştiam că era Lady Cecily – împărţea pliante cu *mâna dreaptă*.

Când mi-am dat seama de acest lucru, presupunerea, ipoteza şi speranţa s-au aprins brusc precum un bec electric în mintea mea întunecată, încât sunt sigură că am făcut ochii mari cât cepele. Ascunsă în spatele vălului negru, am rămas cu gura căscată. Am şoptit:

— Pe toţi sfinţii cu *jartiere*!

Ah!

Ah, de-aş fi eu în stare: să iau legătura cu domnişoara stângace, pornind de la premisa că numai Lady Cecily cea dreptace, bine-crescută şi supusă căzuse pradă puterilor ticălosului.

Dacă domnişoara stângace, necunoscută şi rebelă se ascundea nestingherită în interiorul creaturii sfioase din faţa mea, trebuia să iau legătura cu ea cât mai repede, în aşa fel încât să ne înţelegem instantaneu, ca şi cum ne-ar uni un fir de telegraf.

Mai mult din instinct decât în mod conştient, am ştiut cum puteam reuşi.

Vezi tu, desenele ei în cărbune mă impresionaseră ciudat de mult. Rezonasem cu ele într-un mod foarte profund. Ca şi cum noi două am fi fost suflete-pereche.

Poate că şi ea ar simţi la fel.

Aşa că am căutat hârtie şi creion în buzunar – mereu aveam la mine –, am deschis pliantul politic, am ascuns hârtia între paginile lui şi, aşezându-mă cu spatele la felinar, în aşa fel încât să fiu văzută doar de fata apatică cu chip uscăţiv şi îmbrăcată în zdrenţe, am început să desenez.

Din nou, instinctul mai mult decât raţiunea mi-a dictat *ce* să desenez,

cum să reprezint mai bine libertatea, aşa cum o trăise Lady Cecily. Astfel, am desenat mai repede şi mai bine decât o mai făcusem vreodată în viaţă.

Am schiţat un portret al lui Lady Cecily, îmbrăcată în pantaloni la modă „turceşti“, pedalând pe bicicletă – atingând pământul, aşa cum îmi plăcea şi mie să fac. Lady Cecily, puternică şi frumoasă, zâmbind, cu părul în bătaia vântului şi cu panglicile pălăriei fluturând în aer.

Pe măsură ce creionul meu zbura pe hârtie, am văzut cu coada ochiului cum cerşetoarea dreptace încremeneşte, uitând de sarcina ei de a împărţi aiureli politice. Am văzut cum se crispează, cu privirea aţintită asupra desenului.

Am trecut creionul în mâna stângă. Fără pic de îndemânare, am început să scrijelesc sub desen, de la dreapta la stânga, scriind în oglindă: „Cine…“

Dar mersesem puţin prea departe. A scăpat coşul din mână şi, înainte să termin de pus întrebarea, mâna ei stângă mi-a smuls creionul şi hârtia din faţă. Departe de a mai fi ternă precum cenuşa, stătea în faţa mea ca o mică flacără de gheaţă şi mi-a spus pe un ton impetuos:

— Cum îndrăzneşti? Ce crezi că faci? *Cine eşti?*

Din fericire, nimeni din jur nu ne băga în seamă, căci mulţimea îşi striga susţinerea pentru Alexander Finch, în timp ce acesta îşi continua vehement discursul:

— Să-şi asmută cavaleria cu săbii asupra noastră, să ne măcelărească aşa cum au făcut la Peterloo[9], căci noi tot vom răzbi!

Lady Cecily părea că i-ar fi plăcut să aibă o sabie cu care să mă spintece.

— *Cine* eşti?

Atunci, inima mi-a luat-o la galop – vai, ce bine se potriveşte metafora cavaleriei! –, vreau să spun, în acel moment de criză, neştiind cum altfel să o liniştesc şi să-i răspund, am făcut ceva ce Sora n-ar fi trebuit să facă niciodată.

Ceva ce nu mai făcuse niciodată.

Mi-am ridicat vălul.

Am lăsat-o să-mi vadă chipul.

Chipul meu prelung, banal, „ciceronian“.

Ea m-a privit atent. A tras aer în piept şi a pufnit, de parcă ar fi stins o lumânare.

— Vai, a zis ea încet, eşti doar o fetiţă!

Continua să mă privească, deopotrivă nedumerită şi fascinată.

— Desenezi extraordinar de bine, a adăugat ea.

M-am gândit la operele de artă superbe în cărbune pe care nu le arătase niciodată nimănui, iar ceva din toate astea probabil că mi se citea pe faţă, ceva ce a făcut-o să zâmbească.

— Nu eşti nicio măicuţă, a zis ea pe un ton jucăuş, ca şi cum şi-ar fi tachinat o prietenă. Ce Dumnezeu cauţi îmbrăcată în straiele astea absurde?

Pe cel mai aristocratic ton cu putinţă, ca să ştie că ne asemănam şi în privinţa rangului, şi în alte privinţe, i-am răspuns:

— Lady Cecily, la fel de bine v-aş putea întreba …

Voiam s-o ridiculizez pentru că, fiind fată de baronet, umbla îmbrăcată în zdrenţe. Dar, când i-am rostit numele, a încremenit şi a scos un sunet ascuţit, aproape un ţipăt, ca şi cum n-ar fi ştiut că o cunosc. Ca şi cum nu m-ar fi auzit mai devreme când o strigasem pe nume. Ca şi cum atunci fusese surdă, dar acum mă auzea.

Din fericire, reacţia ei a trecut neobservată, acaparată de aplauzele din mulţime.

— Lady Cecily, am încercat din nou, nu trebuie să vă impacientaţi. Vreau doar să ne împrietenim. Să vă duc undeva la căldură, într-un loc ferit, să vă dau ceva de mâncare şi să vă schimbaţi de zdrenţele astea.

S-a uitat în jos la hainele ei, a ridicat din nou privirea turbată şi speriată către mine, apoi s-a uitat în jur cu uimire, aproape să intre în panică, de parcă n-ar fi ştiut unde se afla.

— Compania de aici e cât se poate de neplăcută, am remarcat eu cu blândeţe. Să mergem!

Am luat-o de mâna stângă – bietele ei mâini erau goale, vineţii şi crăpate de frig –, am dus-o la câţiva paşi distanţă de Alexander Finch şi de hoarda lui de adepţi.

— Muncitorii au dreptul să-şi facă sindicat pentru a primi un salariu cum se cuvine pe oră, striga oratorul din stradă, şi pentru a avea o zi de lucru cinstită!

Lady Cecily s-a oprit brusc.

— Nu, se bâlbâi ea. Nu, eu… nu pot.

— De ce nu?

Tonul meu rămase calm şi liniştit, fiindcă mai presus de orice nu trebuia s-o agit din nou, ca să nu risc să-i atrag atenţia lui Finch asupra ei. Şi asupra mea.

— El… loialitatea mea… scopul nostru… numele lui Cameron Shaw va rămâne întipărit în istoria Angliei, va deveni un om remarcabil.

— Cine?

— Cameron Shaw!

Aruncându-i o privire plină de devotament, mi l-a arătat pe agitatorul cu părul negru şi barbă neagră de pe lada de săpun.

— Vrei să spui că *n-ai auzit* de el?

Pe un ton liniştitor şi sincer, i-am răspuns:

— Abia aştept să-mi spuneţi totul despre el. Cum l-ai cunoscut?

— Eu… a fost… foarte ciudat…

S-a încruntat din nou nedumerită, ochii i s-au umplut de lacrimi şi a început să tremure de frig ca un copil pierdut.

— Veniţi, i-am spus eu şi, luând-o din nou de mâna stângă, ne-am îndepărtat.

La prima intersecţie, am luat-o pe o altă stradă, ascunzându-ne de privirea lui Alexander Finch, în cazul în care şi-ar fi întors capul spre noi. Apoi, oftând, am încetinit, pentru ca Lady Cecily să se poată ţine după mine cu mai multă uşurinţă – se împiedica cu picioarele pe jumătate îngheţate înfăşurate în cârpe –, dar şi ca să încerc să-mi dau seama unde eram şi încotro ne îndreptam. Nimic nu mi se părea cunoscut la străzile pustii pe care le cercetam cu privirea. Nu vedeam şi nici nu auzeam pe nimeni în apropiere; acest cartier părea mai degrabă pustiu în noaptea de iarnă, deşi oricine, de la un hoţ de buzunare la însuşi Jack Spintecătorul, ar fi putut sta la pândă în umbrele fumurii şi ceţoase dintre felinare.

Lui Lady Cecily începuseră să-i clănţăne dinţii mai ceva ca rozariul meu, atât era de speriată şi de înfrigurată în noaptea geroasă. M-am oprit o clipă, am căutat în buzunare bomboanele energizante pe care le aveam mereu la mine şi i-am dat una. Fiindcă degetele îi tremurau încercând să desfacă ambalajul şi s-o bage în gură, mi-am scos mănuşile căptuşite cu blană şi i le-am pus pe mâinile îngheţate. Mi-am desfăcut mantia şi am chemat-o să

se încălzească lângă mine. Ne-am învelit pe amândouă, punându-mi mâna stângă pe după umerii ei, de parcă ar fi fost sora mea mai mică.

Cu mâna dreaptă pipăiam mânerul pumnalului. Am pornit din nou la drum.

— Spuneţi-mi, am întrebat-o din nou cu blândeţe, cum l-aţi cunoscut pe acest, ăă, Cameron Shaw?

— Nu… abia pot să vorbesc despre asta. O să crezi că sunt nebună.

— Vă promit că nu voi crede aşa ceva. Cum s-a întâmplat?

— Într-un vis, mi-a răspuns ea. Mi s-a arătat în… în somn, în mintea mea, ca un înger brunet care mă chema să-l slujesc pentru… pentru cruciada lui.

— Aa, am şoptit eu într-un mod care speram să fie mângâietor şi încurajator, deşi trebuia să dau dovadă de o stăpânire de sine incredibilă ca să nu mă cutremur din pricina imaginii care mi se contura în minte: ticălosul deghizat stând deasupra patului ei în timp ce ea dormea, privind-o cu ochii lui stranii, trecându-şi mâinile peste trupul ei inocent, pasându-i principiul vital al magnetismului său animalic, înrobind-o înainte ca ea să se trezească de tot.

— Am fost aleasă, a spus ea tremurând. M-a chemat, ca pe Ioana d’Arc.

— Da, înţeleg.

— *Chiar* înţelegi, nu-i aşa?

Bun; reuşisem să nu-mi las furia să mi se ghicească în glas. Simţindu-se uşurată, Lady Cecily a continuat surescitată:

— Apoi, m-am trezit în toiul nopţii şi nu era nimeni în camera mea, dar chemarea era atât de puternică, încât m-am dat jos din pat. Ştiam exact ce aveam de făcut. Mi se pregătiseră haine simple, o fustă, o bluză şi un şal aşa cum poartă spălătoresele. Mi le-am pus peste cămaşa de noapte. Fereastra era deschisă. Am ieşit. Am coborât, în jos, în jos…

Amintirea înfricoşătoare i-a făcut şi vorbele, şi picioarele să se oprească. Stăteam într-o intersecţie întunecată şi nu recunoşteam nimic în nicio direcţie, nici măcar atât cât să disting estul de vest şi nordul de sud.

Alegând orbeşte o stradă lăturalnică, am pornit din nou la drum, trăgând-o după mine, după care am spus:

— În jos pe scară.

— De unde ştii? m-a întrebat, dar fără să aştepte un răspuns, a continuat: da, pe scară, şi era aşa de înaltă şi se clătina, mi-era groaznic de frică, dar trebuia s-o fac. El – Cameron Shaw – mă aştepta jos.

— Îl mai întâlniserăţi vreodată?

— Nu, niciodată! Doar în vis. De-asta mi se pare totul atât de… de straniu, înţelegi?

Deci nu-l recunoscuse pe Alexander Finch sub părul şi barba false.

Alexander Finch. Fiu de negustor. Îmi aminteam că, prima dată când îl văzusem, mi se păruse un tânăr deloc ieşit din comun. Îmbrăcat ca un „domn“, dar, în afară de hainele pestriţe, era un nimeni. Ce ţeapăn stătuse, aparent lipsit de personalitate, când bătrânul Finch ţipase la el!

Dar acum începeam să înţeleg: ura tatălui nu se revărsase degeaba asupra lui. O absorbise pe toată. O viaţă întreagă.

Şi îl transformase într-o persoană în care mi-ar fi fost foarte greu să mă încred.

Lady Cecily a încremenit sub braţul meu, sub mantia mea. De parcă ar fi fost o păpuşă, iar cineva i-ar fi tras sforile, s-a opri brusc, spunând cu un glas straniu:

— Ar trebui să mă întorc.

— Unde? Acasă?

— Nu am casă.

— Ba sigur că da! E un conac de baronet.

— Unde tata nu mai conteneşte să vorbească despre Povara Imperiului şi Progresul Omului, în timp ce se gândeşte să mă dea de nevastă oricui are un titlu nobiliar şi poartă pantaloni? Nu. Nu mă pot întoarce acolo.

Am cuprins-o şi mai tare cu braţul, tulburată de sinceritatea ei. Şi de ce avusese de spus. Trebuie să înţelegeţi că de aproape un an nu mai purtasem o conversaţie atât de personală cu nimeni, iar această fată care-mi semăna atât de mult… vorbind cu ea, am simţit cum mă cuprinde un val de afecţiune.

— Există şi alte căi, i-am spus eu.

— Ca viaţa pe care ai ales-o tu, de pildă? Cum ai reuşit? Cine eşti? Încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

Şi, vai, cât de tare voiam să-i spun! Tânjeam să-i spun totul despre mine.

Despre cât de singură, de ciudată şi de excentrică eram.

Poate… poate că nu era neapărat s-o duc înapoi la viaţa cu pasteluri şi cu ceşcuţe apucate politicos cu mâna dreaptă.

Poate că, în schimb, ar putea trăi – ca o soră – cu mine?

---

9. Masacrul de la Peterloo, o revoltă paşnică a muncitorilor britanici de pe câmpia St. Peter’s din Manchester, la 16 august 1819, înăbuşită în mod violent de cavalerie. Numele e un joc de cuvinte care combină numele locului masacrului cu numele bătăliei de la Waterloo.

CAPITOLUL 16

Mi-am simţit buzele tremurând şi depărtându-se. Mi-am simţit respiraţia accelerând. M-am auzit spunând:

— Enola. Mă cheamă Enola Holmes.

Şi i-aş fi spus mai multe. I-aş fi spus totul despre mine, dacă n-ar fi intervenit o voce din întuneric exact în acel moment.

— Cecily! Vino încoace!

Era vocea stăpânului ei.

Nu era departe.

Fiindcă mă rătăcisem şi mersesem în cerc, nu reuşisem s-o îndepărtez destul de mult de el. Şi sunt sigură că veţi crede că exagerez când spun că i-am simţit mânia în noapte ca pe o forţă a naturii, dar e adevărul gol-goluţ: furia lui vibra în umbrele cenuşii, era tangibilă.

Am simţit-o pe Lady Cecily tresărind ca o căprioară speriată, dându-se înapoi şi începând să tremure.

— Trebuie să mă *întorc*, a şoptit ea cu groază.

— Nu!

O ţineam strâns şi cercetam cartierul cu disperare, căutând o cale de scăpare sau un refugiu şi, în cele din urmă, am recunoscut o stradă din apropiere. Mai fusesem acolo. Ştiam unde mă aflam şi încotro puteam să fug…

Dar ea a scăpat din strânsoarea mea.

— Lady Cecily, nu!

Nici măcar n-a întors capul spre mine în semn de adio; ba chiar părea să nu mă fi auzit. Nici n-a fugit de mine. Ca un somnambul, a plecat încet de lângă mine – sau mai degrabă s-a îndreptat către el. Acum îl vedeam, o siluetă neagră în întunericul de la capătul străzii. În timp ce eu stăteam încremenită în umbră, ea mergea către el ca o oarbă, în zdrenţele murdare care poate fuseseră albe cândva.

— Cecily!

O zărise la lumina unui felinar. Dar în glasul lui nu am auzit bucuria revederii.

Am auzit un pericol teribil.

— Cum îndrăzneşti să pleci de la muncă? Vino *încoace*!

Părea că nu mă auzise şi nici nu mă văzuse. Încă. Mi-am tras din nou vălul ca să-mi ascund faţa.

El a păşit apăsat spre Lady Cecily; ea s-a îndreptat către el. În mijlocul străzii întunecate şi pustii, l-a întâmpinat cu capul plecat, de parcă ar fi fost un copil neascultător. L-am auzit vorbindu-i pe un ton batjocoritor, dar şi ameninţător.

N-am putut desluşi cuvintele, fiind concentrată cu totul la zgomotele pe care le-aş fi putut face eu în timp ce mă apropiam de ei.

L-am văzut aplecându-şi capul bărbos şi suflându-i în faţă lui Lady Cecily. Am văzut-o dându-se înapoi.

Luând-o pe un drum ocolit printre cele mai întunecate umbre, m-am îndreptat tiptil spre ei, apropiindu-mă fără să fiu văzută.

— Ascultă-mă! Ascultă la mine, fetiţă amărâtă, îi spunea el, în timp ce eu mă apropiam pe vârfuri dintr-o parte.

Mânia lui era şi-aşa destul de înfricoşătoare, dar asta nu era tot; devenise hipnotizatorul care îi dădea ordine, magnetistul care o făcea, cu privirea lui de cobră, să fie neputincioasă.

— Mi te vei supune, sau vei fi pedepsită. Pentru că ai fost neascultătoare, în această seară nu primeşti cina. Ce ţi-am spus? Vorbeşte!

Ca un ecou al lui sau o umbră a ei, fata a repetat în şoaptă:

— Pentru că am fost neascultătoare…

În acea clipă, am atacat. Cu un ţipăt vrednic de un copil al străzii, am întins ambele mâini spre faţa hipnotizatorului şi l-am apucat de păr. Sălbatică, zbierând, trăgând cu toată puterea, i-am smuls cu o mână peruca. Cu cealaltă, i-am scos barba falsă.

Lady Cecily a scos un urlet; dacă ar fi purtat corset, cred că ar fi leşinat. Dar, cu respiraţia întretăiată, şi-a revenit şi a strigat:

— Alexander *Finch*?

Iată-l, cu capul dezgolit, fără ochelarii fumurii, aparent incapabil să facă

sau să spună ceva.

— Alexander *Finch*! a strigat Lady Cecily indignată.

Era aşa cum crezusem; suporta să fie tratată urât de cineva pe care îl admira, dar nu putea suferi să fie înşelată.

— Impostorule! Şarlatanule!

Totul se răsturnase în acea clipă, iar eu m-am dat la o parte, azvârlind în stradă obiectele păroase dezgustătoare pe care le ţinusem în mână.

— Cum îndrăzneşti să-ţi baţi joc de mine?

— Linişte! spuse el, încercând să-şi recapete tonul autoritar.

— Linişte? Gândac nenorocit, nu, *vierme*!

Chiar semăna cu un vierme, cu capul rotund şi palid, cu ochii spălăciţi.

— Râmă ce eşti! Oi vrea tu linişte, dar eu nu mă voi opri până când toate tribunalele din Anglia vor afla de fapta ta infamă!

Aruncându-i o privire tăioasă care l-ar fi putut spinteca precum un brici, s-a întors şi a dat să plece.

Dar bărbatul n-avea pic de ruşine. S-a năpustit asupra ei.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi întorci spatele! Cu tine vorbesc!

Ea a scăpat din strânsoarea lui şi s-a îndepărtat hotărâtă. Nu fugea. Cu picioarele îngheţate înfăşurate în cârpe, mergea într-un ritm aristocratic. Poate că avusese, cândva, dublă personalitate, dar nu şi acum. Nimeni n-ar fi putut s-o ia drept cerşetoare în acel moment; plutea ca un vapor pe Tamisa, o lady din cap până-n picioare.

— Târâtoare ce eşti, să nu cumva să mă sfidezi!

Ea n-a răspuns, ci mergea mai departe.

— Scârbă trufaşă, te previn!

Deşi Alexander Finch nu ridica tonul, ceva din glasul lui a devenit mai rece decât noaptea aceea geroasă, făcându-mi părul măciucă.

Dublă personalitate?

Nu, nu Lady Cecily era precum doctorul Jekyll şi domnul Hyde.

Am văzut-o grăbind puţin pasul pe măsură ce se îndepărta.

— Nicio amărâtă de fetişcană nu-mi întoarce mie spatele! a strigat Finch, scoţând ceva din buzunar.

Ceva lunguieţ.

Ceva încolăcit şi alb.

Care părea să se zvârcolească precum un şarpe alb în noapte.

Una e să bănuieşti, sau chiar să fii convins în sinea ta, şi alta e să vezi cu ochii tăi. Priveliştea m-a încremenit de spaimă pentru o clipă, încât n-am putut decât să strig „Nu!“ şi să sar pe el ca să-l opresc.

Extrem de ineficient.

M-a izbit pur şi simplu cu dosul palmei, aruncându-mă într-o parte fără să se uite la mine de două ori. Poate că şi-a amintit cum fugisem speriată după cealaltă întâlnire nocturnă a noastră şi se aştepta să fac la fel. Poate credea că nicio femeie nu putea să facă mai mult decât să ţipe, să leşine sau să fugă. Poate că, fiind cuprins de furia lui criminală, nu mai gândea deloc.

Lovitura lui m-a trântit pe caldarâm, unde am zăcut cu respiraţia întretăiată. O clipă, am fost paralizată. Nu m-am putut mişca.

Dar am putut să văd.

Am văzut cum ticălosul nebun ţâşneşte ca un animal de pradă după Lady Cecily. Sărind pe ea din spate, şi-a aruncat laţul peste capul ei şi a strâns bine.

Faţa lui Lady Cecily s-a contorsionat. A dat ochii peste cap. Mâinile i-au ţîşnit spre gât, încercând să sfâşie obiectul odios şi nevăzut care se tot strângea, gata să-i curme viaţa, aşa cum făcusem şi eu în acea noapte îngrozitoare când…

Iar în acea clipă şocantă, trăgând aer în piept şi amintindu-mi ce mi se întâmplase, am înţeles ce înseamnă „să vezi roşu în faţa ochilor“. Noaptea căpătase acea culoare pentru mine, iar furia m-a însufleţit îndeajuns încât să sar în picioare. Pumnalul a părut să ţâşnească direct în mâna mea, atât de brusc l-am scos. Cu arma ridicată, m-am năpustit asupra atacatorului.

Ce cruzime! N-are niciun motiv s-o înrobească, îi place pur şi simplu să se joace cu puterea. Şi pe mine m-a atacat din acelaşi motiv. Când mă sugrumase până îmi pierdusem cunoştinţa şi fusese cât pe ce să-mi pierd şi viaţa, poate că scăpasem doar datorită unei întreruperi întâmplătoare – se oprise să se distreze aruncând o privire la chipul meu.

— *Vierme!* am strigat eu. Şobolan ce eşti, târâtură respingătoare…

Fir-ar ea de educaţie aleasă, nu mă puteam gândi la un nume suficient de urât pentru ticălosul mizerabil în timp ce-mi înfigeam pumnalul în el.

În muşchiul umflat al braţului său. Nu în inimă. N-aş fi vrut să omor nici

măcar un asemenea monstru.

Cu un ţipăt răguşit, a dat drumul instrumentului criminal şi odios. Lady Cecily s-a prăbuşit pe caldarâm.

Cred că Alexander s-a întors spre mine, cu mâinile ridicate ca să se apere de loviturile mele, dar n-aş putea spune cu certitudine. Ţin minte doar că l-am înjunghiat din nou, în braţ sau în umăr, lovind orbeşte într-o febră sângerie de furie; nu ştiu de câte ori l-am lovit, sau cât de bine, sau ce cuvinte mi-au ieşit pe gură, sau dacă a încercat să-mi ia pumnalul, până ce m-am trezit că mai înjunghiam doar aerul.

Am clipit, auzindu-l cum aleargă, iar privirea mi s-a limpezit şi l-am văzut ţinându-se de răni în timp ce fugea.

Caldarâmul era stropit de sânge.

Iar pe strada îngheţată, Lady Cecily zăcea ghemuită în zdrenţe, palidă şi nemişcată.

Dumnezeule, eu fusesem salvată de un guler înalt întărit cu balene în noaptea în care fusesem atacată – ea nu purta aşa ceva.

Zăcea de parcă ar fi fost moartă.

— Nu, te rog, am şoptit scuturând-o, iar mânia mi s-a preschimbat în groază; mâna mea tremura când, fără să mă gândesc la ce fac, am pus la loc pumnalul plin de sânge în teaca din corset. Te rog, am implorat noaptea stând în genunchi lângă Lady Cecily, fiindcă în acea clipă îmi dădeam seama cât de adânc pătrunsese laţul în gâtul ei delicat.

Şi fir-ar să fie de mâini, îmi tremurau atât de tare, încât abia puteam apuca obiectul respingător, pierzând momente cruciale în încercarea de a-l slăbi.

Cu înfrigurare, i-am pipăit gâtul ca să văd dacă respiră şi încheietura, ca să văd dacă are puls. Mi s-a părut că simt un freamăt – poate –, dar tremuram aşa de rău, încât nu puteam fi sigură.

Ajutor. Aveam nevoie de ajutor pentru Lady Cecily.

Şi, printr-o coincidenţă stranie, poate chiar providenţială, ştiam unde puteam găsi ajutor.

În apropiere.

Luând trupul inert al domnişoarei în braţe, m-am ridicat cu greu în picioare şi m-am îndreptat şovăielnic spre o locuinţă-birou modestă din

apropiere. Acum, era închisă, cu obloanele trase, încuiată pe timpul nopţii, fireşte, dar am urcat împleticindu-mă pe treptele albe de piatră de la intrare, m-am sprijinit de uşă şi, eliberându-mi o mână, am bătut cu inelul de alamă cu toată puterea rămasă.

Am continuat să bat la uşă cu disperare până când s-a deschis. Ţinând-o încă pe domnişoara lovită, m-am împleticit, aproape căzând din picioare, spre holul de la intrare.

Am zărit-o doar pe servitoarea şocată care mi-a deschis, fiindcă privirea mea panicată se oprise asupra domnului la fel de bulversat care ieşise din bibliotecă, ţinând paharul de băutură de după cină în mână – doctorul Watson.

Am încercat să-i spun ceva, dar cuvintele mi s-au oprit în gât, fiindcă lângă doctor era oaspetele lui de la cină şi bunul său prieten – fratele meu –, Sherlock Holmes.

CAPITOLUL 17

Din fericire, nu era posibil să reacţionez arătându-mă şi mai panicată decât eram în acel moment – lucru care se ghicea din gesturi, căci faţa mea era în continuare ascunsă de vălul negru.

Şi, din fericire, atenţia lui Sherlock Holmes, la fel ca a doctorului Watson, era concentrată asupra fetei inerte, foarte posibil moarte, care zăcea în braţele mele.

— Dumnezeule mare!

Venind spre mine cu paşi mari, Watson a luat-o pe Lady Cecily în braţe ca pe un copil. Aproape fugind, a dus-o în biblioteca încălzită şi bine luminată.

Urmându-l, fratele meu a întrebat:

— Respiră?

— Cât de cât.

Deci era în viaţă. Auzind aceasta, m-am simţit dintr-odată cu capul în nori, uşoară ca un fulg, ca şi cum aş fi plutit, atât de mare era povara care mi se luase de pe umeri.

Doctorul Watson a aşezat-o pe Lady Cecily pe o canapea de piele şi i-a palpat încheietura cu degetele lui pricepute.

— Are pulsul slab. Holmes, adu coniacul!

Fratele meu deja se îndrepta spre carafă cu spatele la mine. Servitoarea stătea la o oarecare distanţă, ţinându-se de balustradă de parcă ar fi fost gata să leşine. În acel moment, aş fi putut să mă întorc pur şi simplu, să mă strecor afară pe uşă şi să dispar în întuneric.

Ştiam că asta trebuia să fac. N-aveam de ce să rămân. Lady Cecily avea să fie bine îngrijită.

Şi aveam toate motivele să plec. Doctorul Watson sau prietenul lui şi-ar fi putut îndrepta atenţia asupra mea; fratele meu mă putea recunoaşte. Mai mult, în orice moment, Lady Cecily îşi putea veni în fire, rostindu-mi

numele pe care i-l spusesem ca o proastă.

Fiecare părticică din corp îmi spunea să fug.

În schimb, ca o uriaşă molie neagră atrasă de lumina lumânării, am zăbovit în încăpere împreună cu ceilalţi.

Cu fratele meu.

Cu fata cu care voisem să mă împrietenesc.

Şi cu paternul doctor Watson.

Îngenunchind lângă pacient şi scoţându-i laţul din jurul gâtului, Watson a exclamat:

— Ce fel de brută ar strangula o cerşetoare?

A strigat către intrare:

— Rose, cheamă poliţia!

Presupun că Rose era servitoarea, care era posibil să nu se simtă îndeajuns de bine ca să îndeplinească porunca.

Stând lângă Watson cu paharul de coniac, Holmes a spus:

— Nu-i nicio cerşetoare. Uită-te la dinţii ei. Au fost bine îngrijiţi toată viaţa.

Administrând coniacul, Watson n-a răspuns imediat.

— Uită-te la pielea şi la trăsăturile ei. Oaspetele nostru e o lady.

— Atunci de ce e îmbrăcată aşa?

Fratele meu l-a întrerupt scurt:

— E un mister la mijloc.

Ca un uliu, s-a întors către mine, care stăteam în uşa bibliotecii, la nici trei metri de el. Ochii lui gri-metalizat s-au oprit asupra mantiei mele murdare, iar sprâncenele i s-au ridicat:

— Acolo e *sânge*?

Cred că pe hainele mele negre târâte prin mocirla de pe stradă, la lumina lămpii cu gaz, era greu de spus ce erau acele pete ude.

— Sânge?

Ridicând privirea pentru a vedea la ce se referea Holmes, doctorul Watson s-a uitat şi el la mine, apoi s-a ridicat brusc.

— Doamnă, sunteţi rănită?

De fapt, chiar *eram*, faţa mea era vânătă şi mă durea de la lovitura lui Alexander Finch. Dar am clătinat din capul acoperit cu vălul negru, făcând

semn că nu.

Din nou, aş fi putut să plec, ar fi trebuit să plec, dar o dorinţă care lucra împotriva mea m-a ţintuit pe loc.

Doctorul Watson m-a întrebat:

— De ce nu vorbiţi?

— Sora Străzilor e mută, din câte am auzit, i-a răspuns Holmes prietenului său fără să se uite la el.

Privirea lui cenuşie a rămas aţintită asupra mea, de parcă ar fi putut pătrunde astfel dincolo de vălul meu.

— Sau poate că e rănită şi e în stare de şoc, a spus doctorul Watson. Chiar *arată* a sânge. Destul de mult.

— N-avem date suficiente pentru a trage o concluzie, a spus Holmes, îndreptându-se către mine ca să mă investigheze.

Am scos pumnalul.

Fratele meu s-a oprit la nici doi metri de mine. O clipă, totul a părut să stea în loc. Am rămas cu pumnalul ascuţit de oţel aţintit asupra lui. Chiar şi ticăitul ceasului a părut să se oprească. Îmi amintesc că nu era nicio mişcare, niciun sunet.

Vârful argintiu al pumnalului purta un văl roşu.

Tăcerea s-a adâncit, apoi s-a rupt. Watson a intervenit cu glas uşor gâtuit:

— Cred că nu e sângele *ei*, Holmes.

— Tare-aş vrea să ştiu al cui e, a murmurat marele detectiv.

Apoi, a întins mâinile spre mine într-un gest de pace, menit şi să mă liniştească, şi a început să protesteze sau să mă mustre:

— Draga mea Soră…

Draga lui soră.

Aceste cuvinte – ce efect ciudat aveau asupra mea!

— Nu-mi vorbi de sus!

Aproape că nu mi-am recunoscut propria voce distinctă, aristocrată, care a răbufnit cum n-ar fi trebuit s-o facă niciodată de sub văl.

— N-am nevoie de ajutor. În schimb, Lady Cecily – am arătat cu arma înspre fata încă inconştientă care zăcea pe canapea –, fiica lui Sir Eustace Alistair, are nevoie de mai multă îngrijire decât îi pot oferi eu.

Deşi probabil n-o va primi niciodată – îngrijire pentru alienarea

psihicului ei, pentru identitatea secretă stângace. Dar, dacă poliţia era pe drum, n-aveam timp să explic. Am continuat:

— Ticălosul care a strangulat-o…

Cu o voce rece, schimbată – de surprindere, bănuiesc – fratele meu m-a întrerupt:

— *Enola*?

Chipul lui devenise alb şi ascuţit precum al unei statui netede de marmură.

— Taci! Ascultă-mă!

N-aveam timp de melodrame; trebuia să termin ce-aveam de zis.

— Te rog să fii atent la ce-ţi voi spune. Strangulatorul e Alexander Finch, un tânăr care a reuşit să-i devină prieten lui Lady Cecily şi care, între timp, a hipnotizat-o şi a răpit-o. Se dă drept un exponent al muncitorimii pe nume Cameron Shaw. Îi vei găsi deghizarea în stradă, iar pe *el* îl vei găsi probabil la un medic sau la spital, purtând urmele cuţitului meu.

Puteam doar să sper că doctorul Watson reţinuse toate acestea, deoarece era clar că fratele meu nu reţinuse nimic. A reacţionat la fel ca mai devreme:

— Enola?

După ce-am făcut tot ce-mi stătuse în putinţă în interesul dreptăţii, mi-am înmuiat glasul destul de mult.

— Dragul meu frate, te rog să nu-ţi mai faci griji în privinţa mea. În ziua în care mi-am luat înapoi cartea cu cifruri din biroul tău, ai găsit cumva o batistă care-mi aparţine înfăşurată în jurul unei felii de ceapă?

Vezi tu, încercam să-l conving că plânsul meu fusese doar o reprezentaţie actoricească. Voiam să-l liniştesc.

Dar părea să nu înţeleagă deloc ce voiam să spun. S-a întins spre mine, cu chipul de porţelan tremurând din cauza emoţiilor cu greu stăpânite.

— Enola, fii rezonabilă! Nu poţi continua în felul acesta prostesc, singură, necălăuzită, de capul tău!

Doctorul Watson, cu gura căscată, părea gata să intervină – şi mă temeam de ce ar fi avut de spus –, dar o mişcare şi un geamăt dinspre Lady Cecily i-au captat atenţia.

Avea să-şi revină. Cu durere, inima mea a renunţat să mai spere la prietenia ei; trebuia să mă mulţumesc cu gândul că acum era în siguranţă.

Şi cu speranţa că avea să-şi găsească, în cele din urmă, libertatea.

Aşa cum făcusem şi eu.

— Sherlock, i-am spus eu fratelui meu pe un ton serios şi grăbit, mă descurc foarte bine de una singură, mulţumesc.

— Vrei să spui că *eşti bine*?

— Întocmai. Deşi, am remarcat eu, sunt puţin îngrijorată în privinţa mamei, fiindcă nu mi-a răspuns încă la ultimul mesaj.

— Atunci, spune-mi unde e şi-o voi găsi!

Aha! Deci, până la urmă, nu ştia chiar totul!

I-am răspuns:

— Nu şi-ar dori asta, indiferent cât de grave ar fi circumstanţele.

— Şi tu, Enola? Insişti să-i urmezi exemplul îndărătnic? O să pățești ceva!

— Dragul meu Sherlock, i-am spus eu aproape cu tandreţe, deşi încă ţineam pumnalul îndreptat spre el pentru a-l împiedica să se apropie de mine, cel mai mare rău care mi s-ar putea întâmpla ar fi să-mi pierd libertatea, să fiu forţată să duc o viaţă tradiţională cu îndatoriri casnice de femeie măritată.

— Doar nu vorbeşti serios! Rolul oricărei femei cuviincioase e să-şi ocupe locul cuvenit în societate.

A făcut un pas spre mine. L-am împiedicat printr-un gest cu arma.

— Nu te apropia mai mult, te previn.

De fapt, n-aş fi putut niciodată să-i fac rău, dar mă cunoştea atât de puţin, încât s-a oprit.

— Nu pot să cred niciun cuvânt din ce-mi spui, draga mea soră, a zis el cu glas rugător. Arată-ţi faţa.

Nu-mi ceruse prea mult, dar nu puteam îngădui aşa ceva; doctorul Watson ar fi putut s-o recunoască pe Ivy Meshle în chipul meu.

— Nu.

În aceeaşi clipă, mi-am dat seama că era un şiretlic pentru a-mi distrage atenţia de la armă; e nevoie de două mâini pentru a-ţi ridica vălul.

— Nu, isteţul meu frate, nu prea cred.

Totuşi, am continuat să-i vorbesc cu blândeţe; speram să audă în tonul meu afecţiunea pe care i-o purtam.

— Acum, o să plec. Te rog să-i transmiţi urări de bine fratelui nostru Mycroft…

În spatele meu s-a auzit o bufnitură. Cu o mişcare iute am ascuns pumnalul în faldurile mantiei, m-am întors şi am fugit afară din bibliotecă, tocmai când servitoarea şi un poliţist dădeau buzna pe uşa din faţă.

— Opriţi-o! le-a strigat fratele meu, dar servitoarea, fiind destul de agitată, l-a tras pe poliţist înspre Lady Cecily, iar înainte ca Sherlock Holmes să poată striga din nou, am ţâşnit afară pe uşă şi am luat-o la goană pe stradă.

— Opriţi-o!

Vocea fratelui meu a răsunat ca o goarnă în noapte. I-am auzit pe urmăritori în spatele meu: mersul greoi şi apăsat al poliţistului și pasul mai sprinten şi mai mare al fratelui meu.

Ca un animal hăituit, am sărit peste un gard de fier şi am căzut cu zgomot în subsolul servitorilor. Fugind ca să scap cu viaţă – pierderea libertăţii sigur m-ar fi ucis –, am ieşit iute pe uşa din spate, croindu-mi drum prin labirintul de unelte de grădinărit, ateliere şi coteţe pentru animale din spatele caselor. M-am oprit într-un garaj de birje ca să-mi trag sufletul şi să-mi adun gândurile, și l-am auzit pe fratele meu vorbind cu poliţistul; apoi, l-am auzit pe cel din urmă oprindu-se la cabina telefonică din colţul străzii.

Vai, nemaipomenit! În câteva momente, toţi poliţiştii din Londra aveau să fie pe urmele mele.

— Adu-mi o lanternă, i-a poruncit fratele meu cuiva. Nu putea ajunge prea departe.

Am fugit prin celălalt capăt al garajului şi am mers mai departe orbeşte, cu gândurile vraişte, disperată: Sherlock Holmes va cerceta fiecare ţarc de cai, fiecare grajd de vaci, fiecare umbră din garaje, în timp ce poliţia va patrula pe străzi; nu aveam unde să mă ascund.

Mantia mea neagră, vălul şi gluga, veşmintele – mă însemnau acum şi pentru totdeauna; trebuia să scap de ele.

Şi pe urmă? Să fug acasă în lenjeria roşie de flanel?

Ca să-mi schimb înfăţişarea şi să scap de urmăritori, aveam nevoie de un refugiu.

Dar unde puteam să mă duc, când mâna tuturor bărbaţilor era întoarsă

împotriva mea?

Şi când mâna tuturor femeilor era la mâna bărbaţilor?

Din moment ce alesesem să nu accept soarta altor fete – avea să fie mereu aşa? Aveam să fug, să mă ascund, să mă feresc, să mă deghizez mereu? Enola, singură?

Nu mi-am îngăduit să răspund la această întrebare, forţându-mă să mă gândesc, în schimb, la ce puteam să fac pe moment. Am ieşit pe o stradă principală pietruită şi am traversat-o în fugă, dându-mi seama că mai fusesem în locul acela …

Baker Street.

Bineînţeles.

Picioarele mele, aparent mai inteligente decât capul, mă purtaseră către singurul loc unde fratele meu era cel mai puţin probabil să mă caute.

Cu o energie născută din noua rază de speranţă, am fugit către numărul 221, apoi am ţâşnit în spatele casei. În curtea cea mică din spate, aşa cum observasem la precedenta vizită, era un singur copac din soiul zdravăn şi noduros, numit platan londonez. M-am căţărat fără probleme pe trunchiul lui, iar apoi a fost nevoie de numai câteva manevre ca să cobor pe acoperişul verandei din bucătărie.

Exact la timp. Cum stăteam acolo gâfâind, doi poliţişti au trecut pe cele două trotuare ale străzii. Unul din ei a spus:

— Sergentu’ zice că-i o fată îmbrăcată în măicuţă.

— Şi cică are un cuţit, e nebună, a răspuns celălalt. E greu de crezut, da’ cică ar fi periculoasă.

— E isterică, a completat primul cu înţelepciune. E o boală des întâlnită la sexul ei.

Mă întrebam dacă asta credea Sherlock despre mine. Că eram nebună. Isterică.

Da, probabil că da.

După ce mi-am scos cizmele ca să fac mai puţin zgomot, am mers tiptil pe acoperiş până la fereastra care calculasem că ar fi trebuit să dea în odaia fratelui meu. Am încercat-o uşor şi s-a deschis imediat; aşa cum mă aşteptam, nu era zăvorâtă. Până la urmă, fratele meu era fiul mamei mele şi avea un somn sănătos, lăsând aerul curat să intre în încăpere pe timpul

nopţii.

M-am strecurat înăuntru şi, închizând fereastra în urma mea, deja mă gândeam să-i scotocesc prin dulap după ceva de îmbrăcat – ştiam că avea multe costumaţii. Uneori, se dăduse şi drept femeie bătrână. O fustă, un şal şi o pălărie de orice fel erau tot ce-mi trebuia.

Apoi, aveam să aştept, odihnindu-mă până când voi auzi uşa de jos, după care aveam să ies din nou pe unde intrasem.

Ştiam că nu trebuia să mă mai deghizez niciodată în soră de caritate.

Mă întrebam dacă voi mai putea să mă deghizez fără probleme în Ivy Meshle. Poate că nu. Holmes şi Watson vor vorbi cu siguranţă despre cele întâmplate în această seară, iar Watson i-ar putea mărturisi acum că fusese în vizită la „doctorul Ragostin“.

Mă întrebam dacă aveam s-o mai revăd vreodată pe Lady Cecily.

Probabil că nu.

Singurul mod în care puteam fi în siguranţă şi liberă era să fiu – aşa cum îmi spunea şi numele – Enola. Singură.

Am mai pus câteva lemne pe focul de la numărul 221, Baker Street şi am simţit toată durerea acelui gând, dar şi o oarecare alinare: fie că ştia , fie că nu, şi fie că-i convenea, fie că nu, fratele meu Sherlock îmi oferea adăpost ca un adevărat membru al familiei. *Chiar* îmi oferea un refugiu.

TOT ÎN TOIUL IERNII GEROASE, FEBRUARIE 1889

La răsărit, marele detectiv urcă scările spre odaia lui, păşind neobişnuit de greoi din cauza oboselii şi a frustrării acumulate după ore întregi în care căutase un fluture negru care se oprise câteva momente şi pe care fusese aproape să-l prindă, dar care dispăruse în noapte, fugind ca o nălucă – totuşi, sora lui nu era o nălucă, fir-ar! Era doar o fetiţă slăbănoagă cât o coadă de mătură, n-avea aripi şi n-ar fi putut să-şi ia zborul de pe străzile pietruite ale Londrei. Unde ar fi putut să se ducă? De ce n-o putea găsi?

Cu capul şi umerii plecaţi sub povara eşecului, intră în casă şi închide uşa în urma lui.

Ce ciudat! Sufrageria e încălzită, de parcă cineva ar fi făcut focul toată noaptea. Dar nu era cu putinţă.

Ba da. Aruncând o privire spre şemineu, vede flăcările săltând vesele şi deodată se trezeşte de-a binelea, căci cine, ce intrus pătrunsese aici?

Dar când aprinde lampa cu gaz ca să se uite mai bine în jur, are o bănuială, ba chiar *ştie* înainte să descopere vreo dovadă, iar o tristeţe ascuţită precum un pumnal îi sfâşie inima; strânge pumnii ca să nu înjure cu voce tare. În şemineu, vede un maldăr destul de mare de cârpe negre arse, care cu siguranţă fuseseră un „veşmânt de măicuţă“. Se poate aştepta să-i lipsească nişte haine din arsenalul lui de costumaţii. Sora lui atât de isteaţă a scăpat după ce şi-a petrecut toată noaptea ascunsă în odaia lui, singurul loc în care nu se gândise s-o caute.

— Cât *tupeu* are fata asta! şuieră el printre dinţii încleştaţi. Ce neobrăzare, ce afront, ce *îndrăzneală* fără margini!

Dar, privind dovada faptului că sora lui l-a păcălit din nou, mâinile i se relaxează, odată cu gura, buzele subţiri schiţează un zâmbet, iar el începe să râdă cu poftă, aproape cu bucurie.

Următorul mesaj apare în rubrica de anunţuri a *Gazetei Pall Mall* şi a altor periodice:

„Atenţie, crizantema mea: a şasea literă a melancoliei, a patra literă a prevederii, din nou a şasea şi a doua literă a melancoliei, prima literă a ambiţiei, a doua, prima, a şasea, a cincea şi din nou a doua literă a prevederii. Tu? Iedera ta“.

Expeditorul consideră că poate folosi liniştit acest cod – care face referire pur şi simplu la muşcată, la begonie şi la laur – fiindcă pe masa dragului ei adversar, fratele ei, văzuse o hârtie cu însemnări nedumerite:

??? dragoste adevărată
Puritate
Gânduri
Inocenţă
Fidelitate
Plecare
EITOF P sau A, D sau E??

Ce uimitor că marele detectiv nu reuşise să spargă acest cod, care fetei i se părea cel mai simplu! Dar, dacă totuşi l-ar fi *înţeles*, n-ar fi luat urma ţiganilor nomazi, în loc să piardă vremea prin Londra?

Aşa că îşi trimite mesajul, TOTUL E BINE, fiindcă a ghicit – speră că a ghicit corect – de ce nu mai auzise nimic de la mama ei.

Biroul doctorului Ragostin, perditorian ştiinţific, e închis deocamdată, adică până ce „doctorul Ragostin“ va hotărî dacă poate continua fără să fie în primejdie. Şi-ar dori să-şi poată petrece timpul liber ajutându-i pe sărmanii de pe străzile din East End, dar ştie cine o va urmări acolo, chiar şi în timpul zilei. Prin urmare, până când faţa ei vânătă nu se va vindeca şi până se va gândi ce să facă mai departe, stă mai mult în casă.

Nu vede nimic în ziare legat de Lady Cecily, fiindcă acea întâmplare fusese bine muşamalizată. Despre Alexander Finch găseşte doar câteva rânduri în sumarul crimelor, raportându-se arestarea lui în baza acuzaţiilor de atac violent cu intenţie de omor.

Dar periodicele nu sunt complet lipsite de interes. În câteva zile, apare acest mesaj remarcabil la rubricile de mică publicitate ale publicaţiilor

Times, *Morning Post* şi *Evening Standard*, precum şi în toate ziarele:

„Către E.H.: Te rugăm, fii rezonabilă. Promitem amnistie, pe onoarea familiei noastre; orice-ar fi. Te rugăm, contactează-ne. S.H. & M.H.“.

Destinatarului nu-i ia mult să compună un răspuns şi să-l trimită la *Times*, *et caetera*. Apare în ziua următoare:

„Către S.H. & M.H.: Sâc. E.H.“.

Dacă rolul oricărei femei cuviincioase era să îşi ocupe locul cuvenit în societate (soţ şi casă, plus lecţii de canto şi de pian în salon), atunci această viitoare femeie prefera să rămână necuviincioasă. Sau, mai precis, o ruşine pentru familia ei.

După câteva zile, găseşte acest mesaj interesant în rubrica de anunţuri a *Gazetei Pall Mall*: „ibză rievă cmai tŞerao tăţăgaăt nal poeuna etati laiol“.

Tânăra destinatară îl descifrează uşor, citindu-l de la coadă la cap şi ignorând spaţierea „cuvintelor“. Îi confirmă faptul că a ghicit corect motivul pentru care mama ei nu-i răspunsese la mesajul anterior: mama nu doreşte sau nu poate să îi sară în ajutor. Niciodată. Dar mama nu poate să refuze direct o asemenea solicitare. Prin urmare, tăcerea fusese singurul răspuns pe care bătrâna excentrică fusese capabilă să-l dea.

Până acum.

Zâmbind amar, cititoarea aude în cuvintele imprimate un glas care îi spusese adesea, când era mică, acelaşi lucru:

„Loialitatea nu e o plantă agăţătoare. Ştiam că vei răzbi“.

Cu alte cuvinte, „Fiica mea, ştiu că te vei descurca foarte bine de una singură“.

Totul e bine?

Sunt o mincinoasă. Nimic nu e bine. Nici pe departe.

Dar fata numită „singurătate“ s-a hotărât că va fi.

Într-o bună zi.

Va avea ea grijă de asta.

Citiţi continuarea în volumul 3 al seriei

ENIGMELE ENOLEI HOLMES

CAZUL BUCHETELOR BIZARE

MARTIE,
1889

Nebunii nu au simţul raţiunii, se gândeşte administratoarea, dar, până la urmă, au luat-o razna tocmai pentru că le lipsea simţul raţiunii, nu-i aşa? De pildă, noul pacient: dacă ar fi cu minţile acasă, ar face mişcare împreună cu ceilalţi în curte în această zi superbă şi senină, prima zi de primăvară. Ar urma instrucţiunile („Stai drept! Inspiră adânc! Ridică privirea şi contemplă minunăţia Cerurilor! Înainte, marş! Cu stângul înainte! Un’-doi-trei-patru!“) şi şi-ar face un bine, în schimb…

— Daţi-mi drumul! strigă pentru a suta oară. Sunt englez! E intolerabil să trataţi un cetăţean britanic în felul acesta.

Administratoarea recunoaşte că, deşi tonul lui e mânios, măcar nu înjură. Nici în cele mai tensionate situaţii, când s-a bătut cu gardienii, când i-a învineţit ochiul directorului, nici măcar atunci n-a înjurat. Nici acum n-o face, doar se plânge vehement:

— Daţi-mi drumul! Cer să mi se respecte drepturile ca supus loial al Reginei. Daţi-mi drumul din nenorocitul ăsta de coşciug!

— Nu e un coşciug, domnule Kippersalt.

Stând într-un scaun de lemn incomod, făcut mai confortabil doar de amplitudinea ei, şi croşetând o şosetă în poală, administratoarea vorbeşte pe un ton plictisit, dar liniştitor.

— Capacul şi fundul poate că seamănă cu un coşciug, dar ştiţi prea bine că un coşciug nu ar avea grilaj pe margini ca să puteţi respira, şi văd că nu aveţi nicio problemă…

— Nicio problemă?

Deodată, bărbatul închis în patul cu gratii pe margini şi capac începe să râdă. Auzindu-i hohotele, administratoarea scapă un ochi, se încruntă şi lasă deoparte andrelele, luând în schimb o hârtie şi un creion.

— Nu am nicio problemă în dispozitivul ăsta infernal? strigă bărbatul printre hohotele de râs nefiresc de ascuţite.

— Nu pare să aveţi vreun disconfort fizic, îi răspunde administratoarea cu seriozitate, dar pe un ton blând. Aveţi un aşternut de paie curat, vă puteţi schimba poziţia şi vă puteţi mişca mâinile. Precis că leagănul e mai bun decât cămaşa de forţă.

— Leagăn! Aşa se cheamă!

Bărbatul încă râde fără niciun motiv. Administratoarea îl priveşte cu atenţie, ştiind că trebuie să aibă mare grijă. E neobişnuit de agil pentru un bărbat atât de îndesat şi teribil de ingenios. Aproape a ajuns la gard.

În dosarul abia început al domnului Kippersalt, notează data şi ora, apoi: „Pacientul râde aparent isteric“. Însemnările precedente arată că domnul Kippersalt a refuzat categoric să-şi pună uniforma gri de lână, în timp ce lucrurile lui erau puse la păstrare; că a refuzat să mănânce; că urina lui e deschisă la culoare şi curată, că are scaun regulat şi că pare să fie un om îngrijit; că nu are diformităţi ale capului, trunchiului sau membrelor; că prezintă un soi de inteligenţă şi că foloseşte o batistă.

— Un leagăn din care nu mă pot da jos?

Râsul tulburător al bărbatului se potoleşte. Nu arată rău. E de vârstă mijlocie, cu alură de soldat şi îşi mângâie mustaţa cu degetele, de parcă ar încerca să se calmeze sau să se gândească.

— Când îmi daţi drumul?

— După ce vă consultă doctorul.

După ce-i va administra hidrat de cloral, e convinsă administratoarea. Fiind el însuşi dependent de laudanum şi de alte astfel de substanţe, doctorul nu se îngrijeşte prea mult de pacienţi, ba chiar mai puţin când trebuie să le dea medicamente.

— Doctorul? Eu sunt doctor!

Nebunul proaspăt internat începe din nou să râdă în hohote.

Administratoarea notează: Insistă cu grandomania.

Pune deoparte dosarul şi se apucă din nou de croşetat. Poate fi foarte enervant să întorci călcâiul unei şosete, dar mai toate lucrurile sunt agasante când eşti căsătorită cu directorul unui spital de nebuni: mereu ai şapte lucruri de făcut în acelaşi timp, niciodată n-ai răgaz să te odihneşti, să faci o plimbare sau să citeşti ziarul. Infirmierele trebuie supravegheate la fel de mult ca pacienţii; influenţa lui Florence Nightingale n-a ajuns până aici, iar

servitoarele sunt analfabete, în cel mai bun caz, dacă nu cumva sunt căzute în patima vreunui viciu, de obicei a băuturii.

Administratoarea oftează. Încearcă să prindă ochiul scăpat mai devreme şi nu se poate abţine să nu-i răspundă cu o oarecare asprime în glas:

— Doctor? Nu e adevărat, domnule Kippersalt. Fişa dumneavoastră de internare spune clar că sunteţi proprietar de magazin.

— Nu mă cheamă Kippersalt! Nu sunt cine spuneţi voi! De ce nimeni din locul ăsta blestemat nu vrea să înţeleagă când spun că am ajuns aici dintr-o neînţelegere absurdă?

Simţind că bărbatul o priveşte din cutia ca un coşciug în care zace, administratoarea schiţează un zâmbet plictisit.

— În experienţa mea din ultimii treizeci de ani, domnule Kippersalt, pacienţii cred adesea că s-a comis o greşeală, dar niciodată nu-i aşa.

Cum ar fi cu putinţă, când asemenea sume uriaşe de bani trec dintr-o mână într-alta?

— De pildă, unii domni ca dumneata au ajuns aici spunând că sunt Napoleon − acesta e cel mai frecvent caz, dar am avut şi un Prinţ Albert, un Sir Walter Drake şi un William Shakespeare…

— Vă spun adevărul!

— …unele minţi rătăcite se vindecă, în cele din urmă, continuă administratoarea ignorând întreruperea, dar unii au rămas aici până astăzi. Asta vreţi, domnule Kippersalt? Să rămâneţi aici pentru tot restul vieţii?

— Nu mă cheamă Kippersalt! Numele meu e Watson!

Chiar şi printre zăbrele, matroana vede cum i se zburleşte mustaţa. Cu îngăduinţă şi umor, îi răspunde:

— Avem un Sherlock Holmes în altă aripă. Mă întreb dacă v-ar recunoaşte.

— Sunteţi nebună! Vă spun că sunt chiar John Watson, doctor în medicină şi scriitor! Nu trebuie decât să telefonaţi la Scotland Yard…

Să telefoneze? De parcă cei de aici, atât de departe înspre nord de centrul Londrei, au văzut sau au folosit vreodată un aparat atât de nou! Să telefoneze aşa, la Scotland Yard, pur şi simplu? Altă grandomanie…

— …şi să cereţi să vorbiţi cu inspectorul Lestrade. Îmi va confirma identitatea…

— Aiureli, bombăne administratoarea. Aiureli.

Chiar crede că directorul se va interesa, va returna o sumă considerabilă de bani şi îi va da drumul? Bărbatul e dus cu pluta.

— Faceţi linişte! Şşşt!

De parcă ar încerca să liniştească un copil, murmură cuprinsă de îngrijorare. Asemenea înflăcărare poate duce la inflamarea creierului, dacă nu se potoleşte cât mai repede. De două zile, domnul Kippersalt tună şi fulgeră, la fel de iraţional ca atunci când a fost internat. E un caz cu adevărat trist. Administratoarea a avut de a face cu mulţi nebuni, dar îi e deosebit de milă de acesta, fiindcă pare că ar avea suflet bun, dacă ar fi în toate minţile.

CAPITOLUL 1

E greu să-ţi alegi un nume nou. Îmi închipui că e chiar mai greu decât să alegi un nume pentru un copil, fiindcă pe tine însuţi te cunoşti atât de bine, încât e derutant, în vreme ce pe un nou-născut încă nu l-ai descoperit pe îndelete. Cu siguranţă, un capriciu artistic a făcut-o pe mama să-mi pună numele „Enola“, care scris invers înseamnă singură.

Nu te gândi la mama.

Deşi vânătaia cea mare de pe faţa mea se estompase, sufletul meu era în continuare rănit. Aşadar, am rămas acasă în această prima zi frumoasă şi însorită de martie a anului 1889. Cu hârtie şi creion la îndemână, stăteam la fereastra deschisă (ce bine-venit e aerul curat, chiar şi cel din Londra, după o iarnă lungă!), uitându-mă la viermuiala de pe strada din East End. Scena de jos mi-a atras atenţia: din cauza unui număr de miei încă netăiaţi care traversau strada, tot felul de vehicule, inclusiv care cu cărbuni, căruţe trase de măgari şi tarabe ale vânzătorilor ambulanţi, se încurcaseră în oişti. Îi auzeam pe proprietari aruncându-şi cele mai grele vorbe de ocară. Agenţii de recrutare ai armatei îmbrăcaţi în roşu şi alţi trecători îi priveau rânjind, în timp ce un cerşetor orb condus de un copil în în haine ponosite încerca să treacă de ambuteiaj, vagabonzii se căţărau pe stâlpii de iluminat, holbându-se şi bătându-şi joc, iar femeile cu şaluri cenuşii se grăbeau la treburile lor.

Ele, femeile din mahala care munceau mult prea mult, spre deosebire de mine, aveau unde să se ducă.

M-am uitat la hârtia din poală şi mi-am dat seama ce scrisesem:

Enola Holmes

Iute şi apăsat, mi-am şters numele, cel pe care nu-l mai puteam folosi sub nicio formă. Nu trebuia ca fraţii mei, Mycroft şi Sherlock, să mă găsească cumva, fiindcă aveau de gând să se ocupe de mine şi să mă transforme, prin

intermediul lecţiilor de canto şi prin alte aiureli, într-un ornament pentru înalta societate. Din punct de vedere legal, puteau face acest lucru. Mă puteau trimite cu forţa la pension. Sau la mănăstire, sau la orfelinat, sau la Academia de Pictură şi Porţelanuri pentru Tinere Domnişoare, oriunde voiau. Din punct de vedere legal, Mycroft, fratele meu cel mare, putea chiar să mă închidă pe viaţă într-un spital de nebuni. Pentru asta, n-avea nevoie decât de semnăturile a doi medici, dintre care unul ar fi „doctorul nebun“ care vrea bani pentru a conduce spitalul. De atât era nevoie, şi de semnătura lui Mycroft însuşi… Ar face orice să-mi răpească libertatea.

Am scris:

Ivy Meshle